

Agatha Christie®

ENDLESS NIGHT

Trần Hữu Kham dịch

ĐÊM
VÔ TẬN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Đêm Vô Tận
— Agatha Christie —

*M*ột đêm dài vô tận

Nguyên tác: Endless Night

Tựa xuất bản: Đêm Vô Tận

Năm phát hành: 1967

Dịch giả: Dương Linh

Đánh máy: Long Truyện

Bìa: NXB Trẻ

Project của nhóm: Những tế bào xám nho nhỏ

Bản dịch này làm vì yêu thích không vì tiền bạc.

Hãy xin phép nếu đăng đi nơi khác.

Xin hãy là người đọc văn minh!

Tóm tắt: Anh chàng Michael Rogers của tầng lớp lao động kể về chuyện mình gặp và cưới Ellie, một nữ thừa kế giàu sụ đến từ Mỹ. Khi họ định cư trong ngôi nhà ước mơ ở đồng quê, rõ ràng không phải là ai cũng vui. Một truyện có vẻ rất không giống Christie, vụ trả thù tàn nhẫn này dần lên đến đỉnh điểm khủng khiếp khi án mạng có đến 5 người.

Mỗi đêm và mỗi ngày

Lại có người sinh ra để chịu Khổ đau

Mỗi ngày và mỗi đêm

Có người sinh ra để hưởng Lạc thú
Có người sinh ra để hưởng Lạc thú
Có người sinh ra để chịu đêm dài vô tận.
-William Blake-

Chương 1

Tôi thường đọc hoặc nghe lời bài hát ấy. Nghe kêu lắm, nhưng thực ra ý nghĩa nó là gì?

Liệu bao giờ ta mới đặt tay lên một điểm cụ thể của đời mình để quyết đoán rằng: "Mọi việc đã bắt đầu từ cái ngày này, giờ này, ở nơi này và bằng sự kiện này"?

Câu chuyện của tôi có lẽ bắt đầu từ lúc tôi nhìn thấy dán trên tường lời rao bán một bất động sản đồ sộ tên gọi "Ngọn Tháp". Tờ cáo thị còn cung cấp mọi chi tiết cần thiết nhằm hấp dẫn khách mua và bức họa một ngôi nhà, có chú thích là nó được xây dựng từ trên dưới một trăm năm.

Hôm đó tôi đang lang thang vớ vẩn ở dưới phố chính của Kingston Bishop, một thị trấn chả có gì đặc biệt. Tại sao tôi lại chú ý tờ cáo thị đó? Một cú chơi khăm của số mệnh? Một dịp may hiếm có? Thôi, điều đó để tùy các bạn định liệu.

Mặt khác, có thể coi là mọi việc đã bắt đầu sớm hơn, tôi gặp Santonix và trò chuyện với cậu ta. Nay nhắm mắt lại, tôi còn hình dung rõ nước da xanh, đôi gò má cao của anh, cùng với bàn tay xù xì, nhưng ngón tay thon mảnh,

đang nguệch ngoạc, phác thảo ra những mẫu nhà làm thiên hạ phải mơ ước.

Chính Santonix đã làm nảy sinh trong đầu óc tôi ham muốn được sở hữu một tòa nhà đang hoàng mà chắc cả đời tôi chẳng thể nào có. Nếu trời còn cho anh sống đủ thời gian, thì ngôi nhà anh xây cho tôi cũng mãi mãi chỉ là dự án điên rồ, có bản bạc đấy nhưng biết chẳng bao giờ thực hiện.

Một nơi lưu trú mà trong giấc mộng, tôi mơ thấy được sống cùng người phụ nữ tôi yêu và như đoạn kết của các câu chuyện cổ tích, sẽ hưởng hạnh phúc trọn đời. Tham vọng được làm chủ nhà ngày càng tha thiết nhưng than ôi, nhìn vào thực tế, thấy chẳng bao giờ thực hiện nổi.

Nếu câu chuyện của tôi là một thiên tình sử, và tôi bảo đảm là tình sử thực sự - tại sao ta không bắt đầu từ lúc tôi nhìn thấy Ellie lần đầu, giữa rừng thông cao vút ở Gipsy's Acre?

Gipsy's Acre... Thôi, tôi lại phải trở về đoạn nói về bản cáo thị ở Kingston Bishop. Làm ra vẻ rồi việc, tôi lại gần một người dân đang lúi húi sửa hàng rào:

- Cái tòa "Ngọn Tháp" ấy, nó thế nào nhỉ?

- Ở đây người ta không gọi như thế. Tên ấy chẳng có nghĩa gì, và chủ nó cũng bỏ đi ít lâu nay rồi.

Tôi liền hỏi ông ta gọi tên tòa nhà ấy là gì.

- Gipsy's Acre.

- Tại sao?

- Nào ai biết! Thiên hạ đồn nhiều chuyện nhưng rõ ràng là ở đó hay xảy ra tai nạn.

- Tai nạn xe hơi?

- Đủ loại tai nạn. Tất nhiên thời nay là tai nạn xe hơi. Chỗ đó có một

khúc ngoặt nguy hiểm, Đã đặt biển báo vẫn không hiệu quả.

- Nhưng tại sao lại có tên "Cánh đồng người Gitan"?

Lão nông dân nheo mắt, đáp giọng uể oải:

- Đồn rằng thời trước, đất ấy thuộc một đám dân du mục. Sau họ bị đuổi đi, nên đã bỏ bùa để trả thù.

Tôi cười phá lên, ông lão sa sầm mặt:

- Ai cười cứ cười, nhưng rõ ràng là có nơi bị bùa phép. Các ông người thành thị, các ông chẳng hiểu gì và coi thường. Nhưng mảnh đất ấy vẫn cứ mang tai họa. Đã có người chết khi đi lấy gạch đá trong bãi. Rồi một đêm thằng Georgie lạc vào trong ấy, bị ngã gãy cổ.

- Chắc anh ta say rượu?

- Có thể. Thằng ấy thì say sữa tối ngày rồi. Nhưng này, khối thằng say ngã rồi lại dậy, có sao đâu? Thằng Georgie thì chết thẳng cứng... đằng kia kìa! - Lão giơ tay chỉ ngọn đồi um tùm - ở cánh đồng người Gi-tan.

Phải, tôi cho là mọi chuyện bắt đầu từ lúc đó, dù bây giờ tôi không để ý. Tôi hỏi ông lão: còn người du mục trong vùng này không. Lão đáp không còn mấy, bị cảnh sát xua đuổi.

- Tại sao người ta lại không ưa họ nhỉ?

- Bọn chúng toàn là đồ ăn cắp! Lão đột nhiên ghé sát mặt tôi - Hay là chính ông cũng có máu bô-hê-miêng trong người đấy?

Tôi đáp: làm gì có. Tuy nhiên, phải công nhận trông tôi giống người Gi-tan. Có lẽ vì thế mà cái tên "Cánh đồng người Gi-tan" hấp dẫn tôi, Thích thú vì câu chuyện vừa trao đổi, tôi nghĩ bụng, rất có thể mình có họ hàng gần gũi với những dân lang thang thực.

Tôi đi theo con đường dốc ngoằn ngoèo từ làng, vòng qua rặng thông lên

tới đỉnh đồi, nhìn xuống biển. Phong cảnh thật bát ngát, và tôi chợt nghĩ: "Ta sẽ làm gì nếu "Cánh đồng Gi-tan" thuộc về ta?" Một ý nghĩ ngớ ngẩn...

Lúc trở xuống, đi qua lão nông sửa rào, ông ta gọi:

- Nếu thích gặp người bô-hê-miêng, anh hãy đến nhà bà Lee. Ông thiếu tá cho bà ta ở túp lều trong làng.

- Thiếu tá nào?

- Thiếu tá Phillpot, chứ còn ai!

Tôi suy ra: Thiếu tá Phillpot chắc được dân làng coi như Đức Chúa Cha. Sau này được biết, quả nhiên gia đình ông gốc gác vùng này, và hay giúp đỡ những người nghèo khổ.

Tôi chúc ông lão một ngày tốt lành, sắp bước đi, thì ông ta lại nói:

- Bà Lee ở nhà cuối cùng đầu phố. Tìm bà ấy, phải tìm ở ngoài đường, dân này không thích có mái nhà trên đầu.

Hai tay dứt túi, tôi lững thững đi, óc mãi nghĩ đến "Cánh đồng Gi-tan", quên phắt những lời dặn của ông lão nông, cho đến khi nhận ra một người đàn bà cao to, đã có tuổi nhưng tóc còn đen, đang nấp sau hàng rào nhìn tôi. Tôi lại gần và chào, rồi nói:

- Nghe nói bà biết nhiều chuyện về "Cánh đồng Gi-tan".

Bà ta nhìn tôi hồi lâu rồi mới đáp:

- Nếu cần nghe chuyện, tôi xin cho anh ngay một lời khuyên: chớ có lãng vãng đến đó. Quên nó đi. "Cánh đồng Gi-tan" đã và sẽ không bao giờ mang lại may mắn cho ai cả.

- Tòa nhà đang được rao bán?

- Có kẻ nào điên mới mua.

- Bà biết những ai định mua?

- Một tay thầu khoán, và vài người khác nữa. Mặc dù thế, rồi anh xem, giá không lên cao đâu.

- Tại sao? Vị trí đẹp đấy chứ.

Bà ta không đáp, tôi liền hỏi cách khác:

- Nếu thầu khoán mua, theo bà, họ sẽ dùng làm gì?

Bà cười gằn:

- Sẽ phá hết đồng đồ nát, xây lên hai, ba chục ngôi nhà, hừ!... nhưng rồi tất cả đều chung số phận bị ma ám.

- Thật đáng tiếc...

- Anh khỏi lo, cả người xây nhà lẫn người ở nhà sẽ chẳng sung sướng gì. Rồi sẽ có người trượt chân ngã xe chở vật liệu bị lật đổ, ngói rơi xuống đầu người qua đường, cây cối bị dông bão đổ ngã. Không ai rút được lợi lộc gì với "Cánh đồng Gi-tan". Rồi xem, rồi xem...

Tôi không ghì姆 được một nụ cười. Bà ta giận dữ nhìn tôi:

- Rồi có ngày anh sẽ hết muốn cười, chàng trai ạ. Thần may mắn chưa bao giờ đi qua tòa nhà ấy cũng như cả cái trảng chung quanh.

- Nhưng cái nhà đó có chuyện gì, và sao người ta lại để nó đổ nát như vậy?

- Không người nào ở trong nhà này đến nay còn sống.

- Họ chết trong những trường hợp nào?

- Không nên nói đến thì hơn. Dù sao thì đến nay, không có ai dám đến ở.

- Vậy bà kể đi.

- Tôi không bao giờ kể chuyện "Cánh đồng Gi-tan". Nhưng nếu anh muốn, để tôi đoán tương lai cho. Đưa tiền đây, rồi có khi tôi bói được, tương lai anh rạng rỡ!

- Tôi không tin bói toán, không muốn phí tiền.

Bà ta lại gần, nài nỉ:

- Chỉ sáu xu thôi mà. Riêng với anh, tôi chỉ lấy sáu xu.

Tôi nhượng bộ, không phải vì tin gì chuyện nhảm nhí, nhưng vì, không hiểu tại sao, tôi thấy bà lão này hay hay.

Nhanh như cắt, bà vớ lấy đồng tiền, rồi ra lệnh:

- Đưa hai tay đây.

Bà ta mở hai nắm tay tôi ngăm nghía một lúc, rồi đột nhiên đẩy ra xa. Lùi lại một bước, bà khẳng khẳng tuyên bố:

- Nếu anh còn muốn điều hay đến với mình, hãy đi khỏi đây ngay, đừng bao giờ trở lại.

- Tại sao?

- Vì nếu anh lại gần "Cánh đồng Gi-tan", anh chỉ gặp đau buồn, có khi chết. Tôi thấy có tai họa đe dọa trên đầu anh. Tin tôi đi, đi ngay khỏi nơi này.

- Nhưng...

Bà già quay ngoắt, chui tọt vào trong nhà, đóng sập cửa. Tôi không mê tín, tôi còn tin mình có số may - ai mà không tin như thế? - Nhưng lúc đó, tôi có linh tính con người lạ lùng kia đã đọc thấy trong lòng tay tôi một điều chẳng lành. Chuyện hão, toàn chuyện hão! Tôi ngẩng mặt lên và thấy mặt trời đã khuất núi, để lại bóng đêm hãi hùng. Tôi quay về, vừa đi vừa huýt sáo miệng để giữ niềm lạc quan. Lúc đi qua bản cáo thị, tôi lăm bắm để ghi nhớ ngày giờ bán đấu giá tòa nhà "Ngọn Tháp". Lòng quyết tâm sẽ đến dự, mặc dù từ trước chưa bao giờ tôi tham gia một cuộc đấu giá.

Phải, mọi chuyện đã bắt đầu như thế... Một ý nghĩ viễn vông đột nhiên thoáng qua đầu óc, tôi sẽ đến dự, tòa nhà sẽ thuộc về tôi. Sau đó, tôi sẽ gặp

Santonix và bảo: "Cậu vẽ kiểu và xây cho tớ một tòa nhà. Tớ đã có địa điểm lý tưởng." Sau nữa, tôi sẽ gặp được người phụ nữ trong mơ, chúng tôi sẽ sống hạnh phúc trong tòa nhà đó...

Tôi thường có những giấc mơ như thế. Tất nhiên, chúng không bao giờ trở thành hiện thực, nhưng lần này, lần này thú vị đấy. Thú vị! Trời đất hỡi! Giá như tôi biết trước rằng...

Chương 99

Chính sự tình cờ đã run rủ chân tôi đi tới "Cánh đồng Gi-tan". Làm nhiệm vụ lái xe, tôi ngồi chờ một đôi vợ chồng người London tới vùng này dự một cuộc bán bàn ghế và đồ đạc nội thất. Dọc đường, nghe họ nói chuyện, tôi biết họ đặc biệt quan tâm đến một bộ sưu tập gì đó. Tôi mới hăm hai tuổi, rất ham tìm hiểu, và đã tích lũy một mớ hiểu biết đầy đủ về nhiều lĩnh vực: về động cơ ô tô, về đàn ngựa Ái Nhĩ Lan, về kỹ thuật hái quả... Sở dĩ biết nhiều vì tôi đã làm rất nhiều nghề: làm bồi bàn trong một khách sạn loại ba, làm nhân viên cứu hộ trên bãi biển, làm tiếp thị máy hút bụi, vân vân. Có lúc làm nhân viên trong vườn bách thảo. Tôi chẳng đậu ở đâu lâu. Mà việc gì phải thế? Không phải tôi lười, ngại việc. Đơn giản chỉ vì tôi muốn đi nhiều, xem nhiều, làm nhiều thứ. Từ ngày rời trường học, tôi là người thường xuyên đi tìm một cái gì, và hiện vẫn đang tìm... Tìm cái gì? Một người con gái.Ồ! Tất cả những cô tôi gặp đến nay, không cô nào đậu được vài ngày, cũng giống như việc làm của tôi.

Bạn bè không tán thành cách sống của tôi. Có thể họ muốn tôi gắn kết

với một cô nào vừa phải, dành dụm ít tiền để cưới vợ, rồi sống cuộc đời êm ả, việc làm ổn định. A men. Cảm ơn! Cuộc sống ấy không dành cho kẻ hèn này! Ở thời đại phóng vệ tinh nhân tạo lên vũ trụ và đang tính chuyện lên thăm các vì sao, con người phải thoát khỏi sức ỳ, chạy đi tìm sự hoàn thiện trọn vẹn.

Một hôm, ấy là cái thời tôi giữ chân rửa bát trong một hiệu ăn, tôi đi qua phố Bond, ngắm nghía một tủ kính bày đầy giày dép với khẩu hiệu "Người lịch sự chỉ đi giày này". Tôi nhún vai, đi qua tủ kính tiếp theo. Trên một nền nhung đẹp, treo ba bức tranh. Xin nói ngay: tôi không thạo về mỹ thuật. Một lần tôi có tò mò vào xem bảo tàng quốc gia, nhưng lại ra ngay vì ngán ngẫm. Những bức tranh to tướng vẽ cảnh chiến trường gươm giáo, những ông thánh gầy đét và những phu nhân điệu dàng... làm tôi mất cảm tình với mỹ thuật một thời gian dài. Nhưng, phải nói là một trong ba bức tranh tôi đang ngắm đây, gây trong tôi một cảm giác khác hẳn. Tôi không biết mô tả thế nào, vì bức tranh không vẽ gì nhiều. Nhưng vẻ giản đơn của nó đã hút hồn tôi. Rất nhiều khoảng trống, và vài hình tròn to, màu sắc bất ngờ, và đây đó vài vết màu không hiểu sao tôi lại thấy có ý nghĩa. Bỗng dưng tôi muốn đứng hàng giờ để chỉ ngắm bức tranh đó.

Một cảm giác mù mờ rằng có điều gì kỳ lạ đang xảy ra với tôi. Những đôi giày mới mới mà lúc này tôi coi khinh, hừm! Giờ đây tôi lại muốn có dưới chân. Tôi vốn vẫn coi trọng vẻ ngoài để gây ấn tượng tốt với thiên hạ, nhưng không bao giờ dám nghĩ đến mua giày ở phố Bond, giá có thể lên tới mười lăm livrơ! Còn bức tranh này... giá bao nhiêu? Giả thử ta vào mua... Một ý nghĩ kỳ quặc với một quý ông xưa nay coi khinh Nghệ thuật! Tôi muốn mua! Muốn treo nó trong nhà, ngắm cho đã, lòng thầm nghĩ nó là của mình. "Mày làm gì có tiền, hờn thẳng khùng!" Hừ, tôi đang có tiền đây, vì vừa

may mắn đánh cá ngựa thắng.

Nhưng giá bức tranh này phải to lắm. Hai mươi, hăm năm livrơ? Sao không thử vào hỏi? Tôi lấy bộ quan trọng, đường hoàng đẩy cửa.

Bên trong cửa hàng tĩnh lặng, nghiêm trang. Một ông rõ là kiểu người hiện đại, lịch sự ra tiếp, nhẹ nhàng hỏi tôi cần gì. Tôi hơi ngạc nhiên thấy hẳn ta không có vẻ kênh kiệu như phần lớn những người bán hàng ở phố Bond. Sau khi tôi yêu cầu, ông ta rút tấm tranh từ trong tủ kính, đặt nó áp tường để tôi ngắm thỏa thích, và nói:

- Bức tranh này rất tiêu biểu cho phong cách của tác giả.

- Giá bao nhiêu?

Câu trả lời làm tôi suýt ngất:

- Mười lăm ngàn livrơ.

Tôi cố giữ vẻ mặt tỉnh bơ của anh bạc bịp, trong lúc ông ta thao thao kể tên tác giả và lai lịch bức tranh, vốn là của một gia đình nông thôn không hề biết tới giá trị của nó.

Tôi thở dài, vẫn ra vẻ thản nhiên:

- Số tiền to đấy, nhưng tôi cho là đúng với giá trị bức tranh. Nhưng tôi chưa đủ tiền.

Ông ta nhẹ nhàng hạ bức tranh, đặt lại vào trong tủ. Quay về phía tôi, hẳn nhoẻn cười, nói nhỏ:

- Ông rất có óc thẩm mỹ.

Tôi có cảm giác, cả hẳn cả tôi đều hiểu nhau. Tôi cảm ơn rồi đi ra.

Chương 999

Tôi không có tài viết lách (sự mô tả vụng về bức tranh vừa rồi chứng minh điều đó), song tôi có cảm tưởng tác phẩm đó nằm trong một chuỗi lô gích những sự việc xảy ra sau này. Cũng như "Cánh đồng Gi-tan" và Santonix, nó thuộc về cái thế giới mà tôi vươn tới.

Tôi chưa nói rõ về Santonix. Các bạn đã đoán ra rồi, anh ta là kiến trúc sư. Tôi quen anh ta từ thời tôi còn làm lái xe. Do nghề nghiệp, thỉnh thoảng tôi có ra nước ngoài: Hai lần sang Đức, hai lần đi Pháp và một lần đi Bồ Đào Nha. Khách tôi chở phần lớn là người giàu có, nhưng tuổi cao sức yếu. Đi với những người như thế, ta hiểu ngay là tiền bạc không đem lại hạnh phúc. Tất cả họ đều có vẻ khổ sở, lắm ưu tư. Đời sống tình cảm cũng chẳng hay hóm gì. Khi thì là những ông già lấy vợ trẻ, bị vợ cho mọc sừng suốt. Khi thì hục hặc với những bà vợ già, xấu như ma lem. Nghĩ cho cùng, cứ như tôi đây là hay nhất: tôi tên Michael Rogers, nhà thám hiểm vô tư, tự do muốn tán gái lúc nào thì tán. Đảm rằng sống bữa hôm lo bữa mai, và tôi sẽ là người hạnh phúc nhất đời, nếu không có cái ham muốn luôn luôn thúc giục tôi phải kiếm được cái gì hoặc người nào thích hợp, một tham vọng ngày càng lớn trong tôi.

Xin trở về với câu chuyện đang nói dở. Tôi thường phải lái xe cho một lão tên là Constantine đi đến bờ biển Riviera nước Pháp, nơi đó lão cho xây một ngôi nhà, mà kiến trúc sư là Santonix. Tôi không rõ lai lịch anh ta, mới đầu nghe tên thì nghĩ là người Anh. Thoạt nhìn, biết ngay là anh bị bệnh. Anh ta có cá tính mạnh mẽ, khách hàng giàu có anh cũng không coi ra gì, đôi khi còn tỏ ra thô lỗ.

Thoạt mới đến, tôi nhớ là Constantine giận dữ ra mặt khi nhìn thấy hình dáng ngôi nhà, có lúc tưởng lão ta ngất xỉu. Lão gầm lên:

- Anh không làm đúng kế hoạch đã thỏa thuận! Lại còn chi quá mức dự

toán!

Santonix điềm nhiên đáp gọn lỏn:

- Đúng, nhưng tiền chả tiêu thì để làm gì?

- Tôi không chi thêm một xu nào nữa vào dự toán! Anh thu xếp thế nào thì tùy, tôi không nói hai lời!

- Nếu vậy, ông sẽ không có cái nhà ông muốn. Nay ông Constantine, ông đừng xử sự như một anh ký còm lo dè xén từng xu. Ông sắp có một tòa nhà lộng lẫy để khoe với bè bạn, ai nấy sẽ đều thèm muốn được như ông. Tôi đã nói là tôi không làm cho bất cứ ai, và tiền không phải vấn đề tôi mặc cả để phục vụ chủ này hay chủ khác. Tòa nhà này sẽ không giống bất kỳ một tòa nhà nào khác.

- Phải rồi, nó sẽ rất kinh khủng!

- Phiền một cái là ông không biết ông muốn cái gì, hoặc ít nhất ông không nói ra được cụ thể. Ông có những sở thích tinh vi, dù không nói ra, và nhiệm vụ của tôi là xây cho ông một tòa nhà phù hợp với sở thích đó.

Santonix nói như thế đấy. Phần tôi, tôi thấy tòa nhà cậu ta xây mang dáng dấp đặc biệt. Tọa lạc giữa một rừng thông, hơi quay ra biển, mặt sau hướng về sườn núi, một góc trời xanh, tạo nên một dấu ấn lạ lùng, kỳ ảo.

Vào giờ rảnh rỗi, Santonix hay trò chuyện với tôi. Một hôm anh ta bảo:

- Cậu biết không, tớ chỉ xây cho người nào tớ muốn.

- Cho những kẻ giàu có?

- Tất nhiên phải giàu rồi, nếu không làm sao dám chơi sang. Song tớ đòi hỏi ở họ một thứ khác nữa! Một cái nhà như một viên đá quý. Để trần trụi, nó vẫn đẹp, tuy nhiên nó chỉ có cá tính khi đặt trong khung cảnh thích hợp. Với tớ, phong cảnh là vật trang trí làm tăng giá trị ngôi nhà. Cậu không hiểu

hả?

- Hờ... không, à hiểu, hiểu.

Vài tuần sau, chúng tôi trở lại để xem ngôi nhà đã gần xong. Tôi sẽ không mô tả nó, vì không biết tả thế nào, chỉ nhận xét là: nhà đẹp và độc đáo. Sẽ hãnh diện biết bao nếu nó là nhà của tôi, tôi sẽ khoe với bè bạn, sẽ sung sướng được ngắm nó và chung sống với người vợ mà tôi yêu quý.

Đột nhiên Santonix bảo tôi:

- Tớ cũng có thể xây cho cậu một ngôi nhà, sẽ tìm kiểu mà cậu thích.

- May quá, vì ngay mình, mình cũng không biết mình thích gì!

- Thì tớ nghĩ cho cậu. Chỉ tiếc cậu không có tiền.

- Mình sẽ không bao giờ có.

- Ai mà biết chắc được? Sinh ra nghèo, đâu phải cứ nghèo mãi. Tiền là đồng đánh lăm, nó đái ai lúc nào không biết.

- Mình không có khiếu kiếm tiền.

- Tại cậu chưa đủ tham vọng, hay đúng hơn, chưa có dịp để đánh thức tham vọng đang ngủ trong lòng, nhưng rồi sẽ đến lúc.

- Được rồi! Đến ngày ấy, mình sẽ làm giàu rồi sẽ mời cậu, tìm cậu xây nhà.

Anh ta thở dài:

- Tiếc rằng tớ không thể đợi. Tớ chỉ còn sống được ít ngày. Một cái nhà nữa... hoặc hai... Chết trẻ chẳng vui gì, nhưng không thể thay đổi số mệnh.

- Nếu vậy mình phải quất cho tham vọng chạy nhanh lên.

- Cậu có sức khỏe, cuộc sống đang thoải mái, không nên thay đổi.

- Có cố cũng chẳng thay đổi được.

Lúc đó, tôi nói thật lòng. Tôi thích sống như đang sống, vui vẻ thoải mái, không lo lắng gì về sức khỏe. Tôi đã chở trên xe khối kẻ giàu sụ, toàn ốm đau về bệnh tim hoặc u này u nọ, do lúc nào cũng căng thẳng. Chẳng đại gì mà bắt chước họ.

Tôi thường nghĩ đến Santonix. Tôi thấy cậu ta hay hay, có lẽ cậu ta nằm trong số những người và vật mà tôi quyết định không bao giờ quên. Santonix với những ngôi nhà anh ấy xây, bức tranh ở phố Bond, và cuộc viếng thăm bất động sản "Ngọn Tháp" với huyền thoại ma ám của nó. Tất cả tập hợp thành một khối kỷ niệm không bao giờ rời bỏ tôi. Cũng có một số cô gái nữa, và vài chuyến đi ra nước ngoài. Còn khách hàng của tôi, tất cả đều giống nhau: chán ngắt. Họ bao giờ cũng xuống những khách sạn ấy, và chẳng có chút tưởng tượng nào, vẫn đòi hỏi một thực đơn ấy.

Hồi đó, tôi chưa biết gì về tình yêu, ngoại trừ vài chuyện dan díu phất phơ qua những cuộc gặp gỡ tình cờ. Thế hệ chúng tôi quan tâm quá nhiều đến quan hệ giới tính, đánh giá phụ nữ chỉ qua sự hấp dẫn thể chất. Con trai càng đi với nhiều con gái, càng được quyền vinh vang với bạn bè. Tôi không bao giờ hình dung tình yêu - tình yêu đích thực - là cái gì khác và lại có thể xuất hiện một cách đột ngột. Hình như một kịch sĩ lão luyện nào đã nói: "Tôi đã yêu một lần, và tôi cảm thấy sắp yêu nữa, tôi sẽ co cẳng chạy cho nhanh." Vậy thì phần tôi, nếu tôi biết, nếu tôi đoán sắp có tình yêu, tôi cũng sẽ làm như vậy... ấy là cho rằng tôi có đủ lương tri để xử sự như thế.

Chương DV

ôi không quên cuộc bán đấu giá sẽ diễn ra ba tuần sau, mà tôi rất muốn tham

T dự. Một lần nữa tôi lại phải lái xe sang Pháp và Đức. Lúc dừng ở Hambourg là thời điểm đánh dấu bước ngoặt quyết định của đời tôi. Đầu tiên, tôi ghét cay ghét đắng cặp vợ chồng người Anh tôi đang chở. Họ là tiêu biểu của loại người mà tôi ghét nhất: xấu xí, thô lỗ. Một hôm, tôi quyết định bỏ rơi họ. Tất nhiên tôi phải thận trọng, không đại gì để cái công ty mà tôi làm thuê ghi tôi vào sổ đen. Tôi gọi điện về khách sạn nơi vợ chồng họ ở, viện cớ bị mệt, rồi đánh điện về London, nói rằng tôi bị bác sĩ bắt cách ly, yêu cầu công ty cử ngay một lái xe khác thay tôi. Tôi dự định khi về London sẽ bịa chuyện gì đó để bào chữa, dù biết là có khi cũng chẳng cần. Tôi đã chán ngán cái nghề nay đây mai đó rồi! Cái sự "nổi loạn" bất thần ấy cho phép tôi thực hiện ý muốn tha thiết: có mặt tại cuộc bán đấu giá tòa nhà "Ngọn Tháp".

Như đã nói, tôi chưa dự bán đấu giá. Cứ tưởng là hấp dẫn lắm, thực ra sai bét. Cuộc bán diễn ra trong phòng sáng mờ mờ, chỉ có mặt sáu, bảy người. Người chủ trì uể oải giới thiệu những cái hay của bất động sản, thông báo diện tích khu đất rồi chuyển sang phần đấu giá. Một người xin mua với giá năm trăm ngàn livrơ. Người chủ trì mỉm cười ngạo nghễ, nói vài câu khích lệ những người khác, phần lớn là dân tỉnh lẻ. Rồi cuộc bán kết thúc ngay sau đó vì không có ai trả thêm, giá đặt ban đầu không được ai chấp nhận.

- Cuộc bán tẻ nhạt quá, tôi nói với một người cùng ra về.

- Vẫn thường là như thế cả. Ông không định mua ư? Tôi không thấy ông trả một tiếng nào.

- Ồ, không, tôi đến chỉ để xem.

- Tổ chức đấu giá thường là để người bán thăm dò giá cả. Theo tôi, chỉ có ba người muốn mua: một là Whetherby, thầu khoán ở Helminster, hai là

Dakhams và Coombe đại diện một hãng ở Liverpool, ba là một người vô danh, cạnh tranh khá nguy hiểm, từ London tới. Tất nhiên, còn có thể có người khác nữa. Tuy vậy người ta nói tòa nhà này sẽ bán với giá thấp thôi.

- Tại tiếng đồn không tốt về nó?

- À, vậy là ông đã nghe nói về "Cánh đồng Gi-tan"? Tiếng đồn khắp làng. Lẽ ra hội đồng thị trấn phải cho sửa con đường ấy...nó nguy hiểm.

- Nhưng ngoài con đường, khu đất cũng không ít chuyện, phải không?

-Ồ! Tôi không tin những điều mê tín. Giờ đây chắc đang có mặc cả trong hậu trường. Ai nấy đưa ra cái giá của mình, nhưng tôi tin là đám Liverpool sẽ thắng. Wtherby không trả cao đâu. Tôi biết hẳn, nếu rẻ thì hẳn mua chỉ để xây chuồng thả thôi. Thời đại này, ai dại gì xây nhà trên đồng đổ nát ấy?

- Nhưng theo tôi vị trí rất lý tưởng.

- Xa vời quá, ông ơi. Rồi còn thuế má, còn bao nhiêu vấn đề về gia nhân. Ngày nay người ta thích đầu tư vào một căn hộ thật sang, ngự chót vót trên đỉnh một khu nhà hiện đại. Nhà nông thôn sẽ bị bỏ hóa thôi.

- Ở đây cũng có thể lắp đặt tiện nghi hiện đại, đỡ phải mượn gia nhân.

- Đành thế, nhưng tốn tiền, hơn nữa ở đây buồn chết.

- Có cái hay của nó chứ.

Tôi chia tay ông bạn, đầu óc lẩn bấn. Như cái máy, chân tôi đi theo con đường hai bên trồng thông dẫn lên cái trảng. Tít trên kia, tôi phát hiện ra Ellie! Nàng đứng trước một cây thông cổ thụ, như đột nhiên hiện hình. Nàng mặc bộ đồ vải tuyết sẫm, mớ tóc đỏ hoe như lá mùa thu, toát ra một cái gì lằng lằng khiến tôi ngây người. Tôi đứng yên ngắm nàng, nàng cũng nhìn tôi, vẻ hơi ngạc nhiên. Không biết nói gì, tôi lúng búng:

- Xin lỗi, tôi...tôi không muốn làm cô sợ. Tôi không ngờ có người ở trên

này.

Nàng đáp giọng êm ái:

- Tôi không nghe tiếng anh đi tới. Tôi lên đây để xem qua. Nơi đây vắng vẻ quá.

- Vâng, hơi sợ. Là tôi muốn nói ngôi nhà đổ nát kia có một vẻ gì rùng rợn.

- Tên là "Ngọn Tháp" mà chẳng thấy tháp nào.

- Tôi đoán chủ nó đặt tên thế chỉ để lấy oai.

- Chắc anh có biết, hôm nay nó được đem bán đấu giá.

- Tôi vừa ở đó ra.

- Thật ư? Anh muốn mua?

- Tôi dùng làm gì một ngôi nhà đổ nát giữa cái trảng cỏ quạnh này!

- Đã ai mua được chưa?

- Chưa. Chưa ai trả đến giá.

Nàng có vẻ nhẹ mình, khiến tôi hỏi:

- Hay là cô muốn mua!

-Ồ! Không, không chắc chắn là không!

Tôi bỗng nảy ra ý muốn dốc bầu tâm sự:

- Vừa nãy tôi nói không muốn mua. Đơn giản là vì tôi không có tiền. Chứ thực ra tôi rất muốn chiếm hữu nó. Cô cười hay không thì tùy, tôi có cảm giác nếu được ở nhà này rất yên tâm.

- Nhưng nó đổ nát thế kia mà!

- Hiện giờ thì như vậy, nhưng tôi đã nghĩ sẽ phải làm gì. Khung cảnh ở đây rất hùng vĩ. Lại đây, tôi chỉ cô xem... Đó... Giữa rặng cây, ta nhìn thấy

đồi núi, và kia là trắng...

Tôi kéo tay cô gái, dẫn sang một góc nhìn khác.

- Cô nhìn kia, đất thoải mái để ta nhìn thấy biển. Phía này, các tảng đá che lấp một làng nằm sâu trong thung lũng. Bên phải, chỉ thấy cây cối một màu xanh rì. Phát quang chỗ đó một chút, có thể xây một nhà khác hoàn toàn nhà cũ, một ngôi nhà tuyệt vời, thiết kế riêng cho khung cảnh đặc biệt này. Một kiến trúc sư thiên tài sẽ làm cho nhà gắn với cảnh.

- Anh kiếm đâu ra kiến trúc sư thiên tài.

- Tôi biết một người.

Tôi nói với nàng về Santonix. Chúng tôi ngồi trên một thân cây, và tôi kể với người con gái xuất hiện từ bóng cây thông ấy mọi dự định đã sắp xếp trong đầu tôi từ ba tuần nay.

- Tôi biết mong ước của mình không bao giờ thực hiện, nhưng cô có thể hình dung những gì ta có thể khai thác từ khung cảnh này. Chỗ này ta sẽ dẫn cây đi, chỗ kia ta sẽ trồng đỗ quyên. Santonix bạn tôi sẽ xây nhà ở phía kia... Anh ta bị lao, có thể chết sớm, nhưng chắc còn đủ thì giờ để hoàn thành. Cô không thể tưởng tượng những nhà anh ta đã làm, anh ta chỉ xây nhà cho người giàu, giàu nhưng tính tình phải vừa ý anh ta...

Nàng liền đáp:

- Thế thì tôi cũng muốn ở trong một ngôi nhà như anh nói, trong cảnh trí như ở đây, có thể mơ mộng, tha hồ làm theo ý thích, tránh xa những kẻ cứ muốn ép mình phải làm thế này thế nọ. Tôi đã chán ngấy cuộc sống vô vị, chán ngấy những kẻ vây quanh mình, chán ngấy tất cả!

Thiên tiểu thuyết của chúng tôi bắt đầu như thế, Ellie với ý thức phản kháng cuộc sống hiện tại, và tôi với giấc mơ không bao giờ thực hiện.

Tỉnh giấc khỏi cơn mộng, cô gái hỏi tôi:

- Anh tên gì?

- Michael Rogers. Còn cô?

- Fenella - Nàng ngáp ngừng một giây rồi nói tiếp: Fenella Goodman.

Chúng tôi ngồi yên lặng sau vài phút, cả hai thầm mong sẽ có cuộc hẹn sau, nhưng bối rối không thể nói ra.

Chương V

Trong buổi gặp đầu tiên ấy, cả Ellie cả tôi đều không nói gì về mình. Khi xưng tên, nàng có vẻ ngập người khiến tôi nghi ngờ không biết nàng có giấu lai lịch thật không. Phần tôi, tôi đã nói thật lòng.

Hôm đó chúng tôi không biết cách chia tay thế nào. Trời đã dịu mát, cả hai đều muốn rời bỏ nơi này... nhưng rồi sao, làm thế nào nói lời từ biệt mà vẫn hẹn hò lần sau?

Tôi hỏi thăm dò:

- Cô ở vùng này?

- Tôi chỉ ghé qua Market Chadwell.

Tôi biết thị trấn ấy cách Kingston Bishop vài cây. Tôi nghĩ bụng: hẳn nàng trọ tại cái khách sạn lớn ba sao.

Đến lượt nàng rụt rè hỏi:

- Anh người ở đây ư?

- Không. Tôi qua đây, chỉ ở một ngày.

Thấy nàng rung mình, tôi giục nàng về.

- Ta đi xuống thôi. Cô đến bằng ô tô hay xe lửa?

- Ô tô.

Chúng tôi đi trên đường một quãng. Đến chỗ ngoặt, một bóng người đột nhiên hiện ra trước mặt. Nàng kêu lên một tiếng. Tôi nhận ra bà Lee, trông có vẻ hung hăng hơn bao giờ hết.

- Các người làm gì ở đây? Tại sao đến "Cánh đồng Gi-tan" này?

Ellie đáp, vẻ lo lắng:

- Chúng tôi có làm gì sai đâu?

- Có thể không, nhưng đất này vốn của người du mục, sau họ bị đuổi đi. Làng vắng quanh đây chẳng gặp may mắn gì đâu.

- Rất tiếc là sự có mặt của chúng tôi làm bà không hài lòng, nhưng nghe nói hôm nay dinh cơ này được đem bán đó thôi.

- Ai mua thì đừng hòng có hạnh phúc ở đây! Nghe chưa, cô em xinh đẹp? Ai sống ở "Cánh đồng Gi-tan" sẽ bị số đen theo đuổi suốt đời. Tránh xa nhanh, kéo tai họa ập đến đấy.

- Chúng tôi có làm hại ai đâu!

Tôi nói chen vào:

- Thôi đi, bà Lee, đừng làm cô ấy sợ - Rồi quay sang Ellie - Bà Lee sống ở trong làng. Bà biết xem bói, đoán tương lai. Phải thế không, bà Lee?

- Người Bô-hê-miêng chúng tôi, sinh ra là có năng khiếu ấy. Nào đưa tôi tiền, tôi sẽ nói cái gì đang chờ đợi cô.

- Tôi không thích nghe về những chuyện ấy.

- Biết để mà tránh sai lầm, vài xu thôi mà! Tôi biết những điều mà cô nên biết thì hơn.

Phụ nữ tránh sao khỏi tò mò. Thường mỗi lần tôi đi lễ hội cùng với một cô gái, bao giờ cô ta cũng đi ngay đến quầy bói toán. Ellie cũng không là ngoại lệ. Nàng đặt đồng tiền vào bàn tay xương xẩu của bà già. Và chìa bàn tay thon thả của mình.

- A! Cô gái xinh đẹp, nhớ nghe kỹ những điều mù Lee này sắp nói.

Nhưng, giống như đã làm với tôi, bà hãy Ellie ra, lâu bầu:

- Nếu tôi là cô, tôi sẽ chạy bán sới khỏi đây mau, đừng bao giờ trở lại! Lúc này tôi đã bảo rồi, nay nhìn lòng bàn tay cô, tôi càng nói thế. Quên cái nhà trên kia, quên cả cái trăng xung quanh đi.

Tôi tức giận can thiệp:

- Cái bà này lạ nhỉ! Cô gái này thì dính gì đến ngôi nhà. Cô là người nơi khác, chỉ đi qua đây!

Không để ý lời tôi nói, bà Lee tiếp tục:

- Tôi cảnh báo cô rồi đấy, đừng thách thức hiểm nguy ở nơi nó đang rình mò. Về ngay với những người thân, họ yêu cô và lo lắng cho cô. Hãy giữ mình nếu không... nếu không... Ôi, nhìn những đường trên tay cô, tôi không ưa chút nào.

Bà trả tiền cho Ellie rồi quay đi thật nhanh, vừa đi vừa làu bầu, nghe như: "ác quá...chuyện sẽ xảy ra thật tàn ác..."

Mặt Ellie tái nhợt, nàng lẩm bẩm:

- Bà ta đáng sợ!

- Thôi đừng quan tâm, mù dờ điên dờ dại ấy mà. Hình như ở đây, người ta mê tín, nhìn cái trăng này một cách sợ hãi.

- Có nhiều tai nạn, hay những việc kỳ lạ xảy ra?

- Tai nạn thì không lạ, nhìn con đường thì biết. Và thiếu biển báo cần

thiết.

- Hay còn những tai họa khác?

- Dân chúng thường là thấy nơi nào chỉ xảy ra một chuyện bất thường là họ cho ngay là bị bùa phép.

- Có phải vì thế mà bất động sản này phải bán rẻ?

- Có thể lắm. Nhưng tôi đoán người mua sẽ là người nơi khác đến, họ chẳng sợ hãi vớ vẩn.Ồ, cô run lên rồi, ta rảo bước lên. Cô có muốn tôi đưa cô về tới đầu làng?

- Để làm gì?

- Tôi... Nghe đây, ngày mai tôi sẽ có mặt ở Market Chadwell, nếu cô còn ở đây, ta lại gặp nhau chứ?

Tôi quay đi vì cảm thấy đỏ mặt.

- Đồng ý. Chiều mai tôi mới về London.

- Nếu tôi mời cô vào một tiệm cà phê, cô có cho là táo bạo quá không? Tôi nhớ có tiệm "Chó xanh" rất được...

Ellie cười to làm tôi hơi xấu hổ, nhưng nàng nói ngay:

- Tôi thấy chỗ ấy cũng được. Tôi sẽ đến. Bốn giờ rưỡi, được không?

- Rất vui được cô nhận lời. Tôi sẽ chờ.

Đến lối ngoặt cuối cùng, đã nhìn thấy làng. Phút chia tay, tôi khuyên Ellie:

- Cô đừng suy nghĩ gì về những lời mụ phù thủy ấy nói nhé. Mụ nói lung tung, cốt làm người ta sợ rồi lấy là thích thú.

- Anh có nghĩ là nơi ấy bị yểm bùa thật không?

- Cánh đồng Gi-tan ấy ư? Không, trái lại là đằng khác.

Tôi đáp lại với cách nói quá nhấn mạnh, có vẻ không thuyết phục. Nhưng với tôi, khu đất này quả thực là một cảnh trí tuyệt vời để xây nhà.

Lần gặp đầu tiên với Ellie diễn ra như vậy. Hôm sau, ở tiệm "Chó xanh", chúng tôi nói những chuyện linh tinh, chưa dám đi sâu vào tâm sự riêng. Bỗng Ellie nhìn đồng hồ, nói nàng phải đi ngay vì tàu sẽ đến ga lúc năm giờ ba mươi.

Ngạc nhiên, tôi không thể không hỏi:

- Tôi tưởng cô đến bằng ô tô?

Nàng hơi lúng túng, đáp rằng ô tô hôm qua là của người khác, không nói của ai. Phút im lặng nặng nề tiếp theo, rồi tôi hỏi đánh đập:

- Ta còn gặp lại nhau nữa không?

- Tôi còn ở London hai tuần nữa.

- Tôi sẽ gặp cô ở đâu?

Chúng tôi thỏa thuận sẽ gặp nhau ở công viên Regent, ba ngày sau.

Hôm ấy trời đẹp. Sau khi ăn trên sân thượng một khách sạn, hai chúng tôi ngồi trong những chiếc ghế ngả dài, bắt đầu kể chuyện mình. Tôi nói đã học hành ở một trường tử tế, và sau là cuộc sống thăng trầm của mình. Là một điều là sau khi tôi điểm tất cả các nghề đã làm. Ellie lại tỏ ra thích thú.

- Hay quá, khác quá, khác quá!

- Khác cái gì?

- Khác tôi.

- Cô là con nhà giàu?

- Tiếc thay... tôi là con nhà giàu tội nghiệp.

Nàng liền mô tả cuộc sống của mình: sung túc nhưng ngọt nhạt, cô đơn, buồn chán. Nhiều khi, nàng ghen với những người có cuộc sống sóng gió,

trong khi nàng bị tách biệt với thế giới bên ngoài. Nàng sinh được ít lâu thì mẹ mất, bố nàng tục huyền với người vợ trẻ ngổ ngáo. Rồi mấy năm sau ông mất. Tôi đoán Ellie không ưa bà mẹ kế, bà ta sống phù phiếm, đi du lịch suốt. Giờ bà ta sống chủ yếu ở Hoa Kỳ.

Thời nay, một cô gái trẻ như thế mà lại có cuộc sống khép kín đến vậy thật quái đản. Nàng có dự những buổi tiếp tân, tiệc tùng, nhưng nghe nàng kể, tôi thấy như mình ở vào nửa thế kỷ trước.

- Cô không có bạn bè? Không người yêu?

- Bọn con trai đến chơi với tôi đều đã được sàng lọc trước, tôi thấy họ vô vị.

- Thế thì cô sống như nữ tu!

- Lạy Trời, bây giờ sắp thay đổi, tôi có bạn là Greta.

- Cô ta là ai?

- Mỗi năm người ta chỉ định một phụ nữ nước ngoài để dạy tôi ngoại ngữ. Năm nay học tiếng Đức, người dạy tôi là Greta. Cô này khác với những cô trước đây. Từ khi có Greta, đời tôi đã thay đổi.

- Cô thích cô ấy lắm?

- Greta đứng về phía tôi. Cô ấy luôn thu xếp để tôi được bay nhảy ra ngoài thoát khỏi gia đình. Cô ấy nói dối vì tôi, nhờ cô mà vừa rồi tôi mới đến "Cánh đồng Gi-tan". Bà mẹ kế mỗi lần đi vắng lâu thường giao tôi cho Greta. Tôi muốn đi đâu thì viết sẵn trước vài lá thư, để Greta lần lượt gửi qua bưu điện.

- Vì lý do gì cô lại đến "Cánh đồng Gi-tan"?

- Greta và tôi đã tổ chức chuyến đi ấy. Cô ấy thật tuyệt, luôn có sáng kiến hay.

- Người thế nào?
- Đẹp, cao, tóc vàng. Lại rất tháo vát.
- Không biết tôi có thích cô ấy không.

Ellie cười:

- Nhất định thích. Cô ấy thông minh.
 - Tôi không ưa những cô gái quá thông minh, không ưa các cô cao lớn tóc vàng. Tôi thích những cô mảnh dẻ, tóc đỏ hung như lá mùa thu.
 - Anh có vẻ ghen với Greta rồi.
 - Có thể. Cô yêu cô ta lắm, hả?
 - Cô ấy đã thay đổi đời tôi.
 - Cô ta đã gợi ý cho cô đến "Cánh đồng Gi-tan". Tôi không hiểu tại sao!
- Có gì đáng xem ở đây.

- Đó là bí mật của chúng tôi.

Trước vẻ lúng túng của Ellie tôi gặng:

- Bí mật của cô và Greta? Nói tôi nghe!
- Không. Tôi cũng phải có vài bí mật cho riêng mình chứ.
- Greta của cô có biết hôm nay hai chúng mình gặp nhau không?
- Biết là tôi gặp một người, nhưng không bao giờ cô hỏi. Cô ấy đoán là tôi đang vui, thế thôi là đủ.

Sau buổi tối đó, suốt một tuần chúng tôi không gặp nhau. Bà mẹ kể đi Paris đã về, cùng một nhân vật mà Ellie gọi là "cậu Franck"

Lần gặp nhau rất ngắn, Ellie nói sắp đến ngày sinh nhật của mình, nhân dịp này, gia đình tổ chức tiệc lớn ở London. Nàng kết thúc, về bí mật:

- Trong tuần tới, tôi không thể đi đâu, nhưng sau đó... sau đó, thì sẽ khác.

- Tại sao?

- Lúc đó tôi có thể tự do làm gì tùy thích.

- Lại nhờ có Greta như mọi khi?

Lỗi hỏi có vẻ mỉa mai ấy làm Ellie thích trí:

- Anh không nên thành kiến với cô ấy như vậy. Rồi thế nào anh cũng sẽ gặp, lúc đó anh sẽ ưa cho mà xem.

- Tôi sợ những phụ nữ độc đoán.

- Ai bảo anh là Greta độc đoán?

- Nghe cô nói thì biết.

- Cô ấy rất có khả năng, bà mẹ kế hoàn toàn tin cậy.

- Ta quên Greta đi, giờ nói về cậu Franck.

- Tôi không biết gì nhiều. Ông ấy là chồng của cô tôi - tức em gái của bố. Nghe nói cậu ấy chẳng chịu làm ăn gì và một, hai lần đã gặp rắc rối.

- Nghiêm trọng?

- Không, không nghiêm trọng, nhưng hơi tốn rất nhiều tiền.

- Vậy ông ta là đứa con hoang tàng trong gia đình? Thế thì tôi thấy mình hợp với ông ấy hơn là với Greta đức hạnh của cô.

- Cậu ấy đôi lúc cũng tỏ ra dễ thương.

- Nhưng cô không ưa?

- Cũng ưa, nhưng mà... tôi không biết cậu ấy làm cái gì.

Nàng không bao giờ đề nghị tôi tiếp xúc với gia đình. Tôi liền quyết định đặt câu hỏi vẫn nóng bỏng trong tôi:

- Cô có nghĩ là nên để cho họ hàng của cô biết?

- Tôi không muốn!

- Chắc tôi không phải loại người...

- Tôi không nói thế! Họ sẽ làm um lên, không chịu được.

- Có cảm giác như tôi vẫn là người thừa.

- Tôi đủ lớn, biết tự chọn bạn bè. Sắp hăm mốt rồi, và đến ngày thành niên, không ai can thiệp vào tôi được nữa. Nhưng lúc này thì hãy còn quá sớm. Nếu họ biết tôi gặp anh, họ sẽ lôi tôi đi nơi khác, hết đường liên lạc. Anh Michael, hãy bằng lòng với hiện tại.

- Nếu cô thấy cần phải giấu giếm.

- Chẳng có gì phải giấu giếm khi đi chơi với bạn, nói chuyện thoải mái và... đắp xây ảo vọng.

Phải, chúng tôi đang xây ảo vọng. Thỉnh thoảng tôi lại kể mơ ước của mình, và cô bị lôi cuốn theo nói: "Giả thử chúng mình đã mua "Cánh đồng Gi-tan" và xây ở đó ngôi nhà..."

Tôi đã kể nhiều về Santonix, về công việc của anh ta. Tôi cố đặt mình vào vai kiến trúc sư, mô tả các công trình của Santonix cho nàng nghe. Có thể không chính xác lắm, nhưng tôi hiểu Ellie đã hình dung ngôi nhà của chúng tôi thế nào.

Trong tám hôm, tôi không gặp Ellie. Trước kỳ gặp trước, tôi đã ra ngân hàng rút số tiền tiết kiệm còm, mua một chiếc nhẫn hình ba múi, nạm đá màu. Ellie không đeo nhiều nữ trang, nhưng tôi đoán trong tủ của nàng không thiếu kim cương, ngọc bích. Song khi đưa tặng nàng chiếc nhẫn xoàng xĩnh ấy, nàng có vẻ hài lòng ra mặt, khiến tôi mát cả dạ. Nàng khẳng định:

- Đây là món quà sinh nhật em thích nhất.

Hôm sau, tôi nhận của nàng mẫu thư viết vội, báo tin sau kỷ niệm sinh nhật, gia đình đưa nàng sang bờ biển Riviera nước Pháp.

- Nhưng anh đừng lo, chỉ hai, ba tuần sau cả nhà lại về, rồi sẽ đi Mỹ. Trước cuộc đi dài ấy, ta sẽ gặp nhau, và em sẽ nói với anh một điều rất quan trọng.

Ellie sang Pháp, tôi thấy hụt hẫng. Bản thân tôi cũng đang có điều rất quan trọng để nói. "Cánh đồng Gi-tan" đã có người mua rồi. Tôi cố tìm được cái công ty ở London lo việc môi giới, nhưng dù đã lót tay đầy đủ, vẫn không biết ai là chủ sở hữu mới.

Ruột nóng như lửa đốt, tôi quyết định mặc xác tất cả, về thăm mẹ tôi. Đã lâu tôi chưa gặp người.

Chương V

Hai chục năm nay, mẹ tôi vẫn ở cái phố có dãy nhà ẩm đạm, vô vị ấy. Ngay từ bậc cửa, đã thấy tính sạch sẽ của chủ nhà. Tôi bấm chuông và mẹ tôi xuất hiện. Mẹ đứng sững một lát nhìn tôi, đúng như hình ảnh tôi vẫn ghi nhớ về người. Mẹ tôi cao, nhưng gầy đi nhiều, mớ tóc bạc rẽ đường ngôi giữa, mắt luôn luôn nghi ngại điều gì. Tóm lại, một phụ nữ dày dặn, lăn lộn với đời. Và rất yêu tôi. Mẹ muốn tôi có việc làm ổn định. Khốn thay, ý muốn đó không thành sự thật.

- Con đấy à, Mike.

- Vâng...con.

Mẹ lùi lại để tôi vào. Tôi qua cửa phòng khách, đi thẳng xuống bếp. Mẹ đi theo rồi đứng lại, phân vân.

- Lâu lắm mẹ không gặp con. Từ hồi ấy làm những gì rồi?

Tôi nhún vai:

- Chẳng làm gì nhiều.
- Vậy là vẫn quen thói cũ?
- Vẫn thói cũ.
- Học thêm được mấy nghề mới nữa?
- Hình như năm.
- Bao giờ thì con thành người, hả Mike?
- Con đã làm người, nên con sống theo cách đã chọn. Thế còn mẹ, mẹ khỏe không?
- Cũng không có gì thay đổi.
- Mẹ không đau ốm gì?
- Mẹ không có thì giờ đau ốm. Mike, con về đây làm gì?
- Phải có lý do mới về, hả mẹ?
- Thì thường vẫn thế.
- Con không hiểu tại sao mẹ không tán thành tham vọng của con muốn khám phá thế giới.
- Đi lái xe cho người ta mà gọi là khám phá thế giới?
- Sao lại không?
- Cứ kiểu ấy, con sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Nhất là làm đâu rồi lại bỏ đi không nói một tiếng, mặc khách ở nơi xa lạ.
- Ai nói với mẹ chuyện ấy?
- Công ty gọi điện cho mẹ, tưởng mẹ biết con ở đâu.
- Họ muốn gì?
- Làm sao biết được. Hay họ muốn con trở lại làm?

- Vì con là một lái xe giỏi, được khách hàng mến. Con bị ốm đâu phải lỗi?

- Mẹ không biết.

Có nghĩa là, mẹ không tin tôi ốm. Vả lại, mẹ nói tiếp:

- Sau khi ở Đức về, sao con không đến gặp công ty?

- Con có nhiều việc khác.

Mẹ nhăn mày, giả bộ ngạc nhiên:

- Lại thay đổi thất thường, ý tưởng viễn vông khác chứ gì? Từ đó, con chuyển nghề gì?

- Bán xăng, thợ máy, rửa bát trong tiệm rượu.

Mẹ cười, vẻ chán ngán:

- Tóm lại ngày càng đi xuống.

- Không. Đó là nằm trong kế hoạch của con.

- Con uống trà hay cà phê?

Tôi nói: cà phê, vì đã bắt đầu ngán trà. Mẹ lấy ra chiếc bánh tự làm. Hai mẹ con yên lặng nhấm nháp.

- Mike, con đã thay đổi.

- Sao kia ạ?

- Không biết, nhưng mẹ cảm thấy. Chuyện gì đã xảy ra?

- Tại sao lại xảy ra chuyện gì?

- Con có vẻ bồn chồn không yên.

- Con đang chuẩn bị cướp nhà băng.

- Lạ đấy.

- Thực ra, đó là cách làm giàu dễ nhất lúc này.

- Nhưng đòi hỏi chuẩn bị kỹ và cần trí tuệ, mà con không có.

- Mẹ nghĩ là mẹ hiểu rất rõ về con, có phải không?

- Không. Mẹ không biết gì về con, mẹ và con khác nhau như ngày và đêm. Nhưng con đang tính toán chuyện gì, mẹ đoán được. Nào, chuyện gì? Một cô gái?

- Cái gì khiến mẹ nghĩ vậy?

- Mẹ vẫn nghĩ sớm muộn vẫn có chuyện ấy.

- Mẹ thừa biết con hay đi với bạn gái từ lâu.

- Những đứa ấy chẳng qua là chơi bời chốc lát. Đến nay, con có kết với đứa nào đâu.

- Và mẹ nghĩ lần này thì khác?

- Mẹ nghĩ sai hay sao?

Tránh nhìn mắt mẹ, tôi thú nhận:

- Phần nào không sai.

- Nó là loại người thế nào?

- Loại thích hợp với con.

- Con giới thiệu với mẹ chứ?

- Không.

- Ra là thế.

- Mẹ nhầm rồi. Con không muốn làm mẹ phiền, nhưng...

- Mẹ không phiền. Con không muốn mẹ gặp vì sợ mẹ đánh giá nó...

- Mẹ đánh giá thế nào, con cũng không thay đổi.

- Như thế chỉ bất lợi cho con thôi, xưa nay con vẫn quan tâm phản ứng của mẹ mà. Mẹ là người duy nhất trên đời có khả năng làm con mất tự tin.

Có phải đứa con gái mà con phải lòng là một đứa vô tích sự?

Tôi không khỏi bật cười:

- Vô tích sự? Chỉ cần mẹ gặp cô ấy...
- Bây giờ con cần gì? Mỗi lần về, con đều có chủ đích.
- Tiền.
- Để tiêu cho con bé à?
- Không. Con cần bộ com lê thật oách để cưới vợ.
- Vậy là lấy nhau?
- Nếu cô ấy đồng ý.

Lập tức, mẹ tôi đổi giọng:

- Anh không bao giờ chịu nói thật. Xem ra anh đã chết mệt vì nó. Tôi có thể nói: điều tôi vẫn sợ, là anh vợ phải một con vợ không ra gì.

Tôi khùng lên, hét:

- Thì mặc xác tôi.

Và tôi đi ra, đóng sập cửa.

Chương VVV

Về đến nhà, tôi thấy một bức điện, gửi từ Antibes.

Tôi vội giở ngay, đọc:

"Hẹn gặp ngày mai, 4 giờ 30, ở nơi cũ. Ellie"

Thế là tôi gặp lại Ellie trong công viên Regent và nhận thấy nàng có vẻ

bối rồi. Phần tôi, vì chuẩn bị lời hỏi nàng làm vợ, tôi cũng không thư thái gì hơn. Ý nghĩ là nàng sắp cắt đứt với tôi thoáng qua trong óc, nhưng tôi gạt đi ngay, vì tin chắc Ellie đã yêu tôi.

Nàng kể đôi lời về thời gian ở Pháp với gia đình, rồi đột nhiên nói:

- Em đã thấy ngôi nhà anh nói rồi. Nhà mà anh kiến trúc sư bạn anh xây.

- Santonix?

- Vâng. Cả nhà đã ngồi ăn ở đấy.

- Mẹ kể em quen ông Constatine à?

- Không hẳn, nhưng... Greta đã thu xếp để hai bên gặp nhau.

- Greta, lại Greta.

- Cô ấy có khiếu sắp xếp mọi việc tốt đẹp.

- Cô ta đã bố trí để bà mẹ kế và em...

- Và cậu Franck.

- Một cuộc họp gia đình hẳn hoi. Và Greta nữa cũng có mặt?

- Không. Bà Cora, tức mẹ kế em, đòi nào cho phép.

- Xin lỗi. Anh quên Greta chỉ là con nhà nghèo, đi làm thuê. Hẳn cô ta khó chịu?

- Không. Cô ấy là bạn của em, thế là đủ.

- Như là bà vú?

-Ồ, anh im đi! Em muốn nói một việc quan trọng. Cuối cùng em đã hiểu những gì anh nói về ông bạn Santonix. Ngôi nhà ấy tuyệt vời, khác hẳn mọi nhà khác. Nếu ông cũng xây một cái cho chúng mình thì hay biết mấy.

Nàng nói "chúng mình" một cách tự nhiên, và tôi chợt hiểu nàng nhận lời sang Pháp với gia đình chỉ cốt để xem ngôi nhà tôi đã tả.

- Anh rất vui thấy em thích nó.

- Thời gian em đi vắng, anh làm gì?

- Anh tiếp tục việc làm nhặt nhèo của mình. Anh cũng đi xem đua ngựa và có bao nhiêu tiền đem đánh cá tất, trúng một cú một ăn ba mươi.

- Hoan hô!

Nàng reo lên như thế nhưng chẳng chút nhiệt tình, vì trong thế giới của Ellie, chuyện đánh cá ấy chẳng ý nghĩa gì.

- Anh còn về thăm mẹ.

- Anh chưa bao giờ nói với em về bác.

- Em lạ lắm sao?

- Anh không yêu mẹ?

- Thật khó nói. Đôi khi anh thấy dửng dưng. Người ta sinh ra, lớn lên rồi tách dần khỏi bố mẹ.

- Ngược lại, em nghĩ là anh rất yêu mẹ, nếu không anh đã không nói lững lờ như thế.

- Anh vẫn hơi sợ mẹ anh. Mẹ hiểu rõ anh, có cái gì xấu trong bản chất của anh là mẹ phát hiện ra ngay.

- Thì cũng phải có người nào hiểu rõ anh chứ.

- Vậy em có hiểu anh không?

Nàng đáp, giọng điềm đạm:

- Em nghĩ là có.

- Nhưng anh đã nói gì nhiều về mình đâu?

- Đúng là thế. Mặc dù vậy, em đoán được anh thuộc loại đàn ông nào.

- Anh cũng tự hỏi là loại nào. Bây giờ nếu anh nói rằng anh yêu em, chắc

em sẽ cho anh là thằng ngố? Em thừa biết như thế ngay từ lần gặp đầu tiên, có phải không?

- Đúng, và về phía anh, anh cũng biết rằng em yêu anh.

- Bây giờ ta quyết định thế nào, Ellie? Em biết cuộc sống của anh ra sao rồi. Mẹ anh ở trong một ngôi nhà nhỏ chẳng thể so sánh với cái thế giới của em. Anh lo rằng hai thế giới của chúng ta không bao giờ có thể gặp nhau.

- Anh đưa em về giới thiệu với mẹ đi.

- Không nên. Chắc em sẽ nghĩ là anh tệ bạc, song phải hiểu là hai ta kết hợp với nhau là một sự khá kỳ cục. Nó là một cuộc sống trung gian giữa hai quá khứ riêng biệt. Một cuộc sống mới trong đó ta sẽ tạo ra sự hòa hợp giữa anh nghèo hèn và em giàu có, giữa anh dốt nát và em học thức, quen nếp cao sang. Bạn anh sẽ cho em là một con ông ọ, còn bạn em sẽ cho anh là thằng thô kệch. Ellie, ta làm thế nào?

- Em xin trả lời: Chúng mình sẽ đến sống ở "Cánh đồng Gi-tan" trong một tòa nhà... một tòa nhà như mơ... do bạn anh, Santonix, xây cho chúng ta. Và trước đó, chúng ta phải lấy nhau đã. Anh muốn thế chứ gì?

- Phải, nếu em không nhầm về tình cảm của em với anh.

- Vậy tuần sau, ta sẽ lấy nhau. Giờ phút này, em đã đủ tuổi để lấy người nào em thích! Còn về hai gia đình, có lẽ anh nói đúng. Ta đặt họ trước sự việc đã rồi. Lúc đó, tha hồ họ nói gì thì nói, không quan trọng.

- Tuyệt vời, Ellie yêu quý! Nhưng anh phải báo tin buồn này cho em. Chúng mình không thể đến ở "Cánh đồng Gi-tan"...Có những người mua nó rồi. Ta tìm chỗ khác vậy...

- "Cánh đồng Gi-tan"? Em biết rồi, anh ngốc nghếch của em! Chính em đã mua nó chứ ai!

Chương VVVV

Chúng tôi ngồi trên cỏ, bên dòng suối, xung quanh mọc đủ loài hoa. Rải rác chỗ này chỗ nọ, từng cặp trai gái cũng tận hưởng như chúng tôi vẻ đẹp của ngày hôm nay, nhưng chúng tôi không để ý đến họ. Chúng tôi quá hạnh phúc, không cần quan tâm bất cứ ai. Ellie xinh đẹp quá, mảnh mai quá, tôi ngắm không biết chán. Tiếng nói của nàng lôi tôi về thực tại.

- Mike, có một điều anh phải biết về em.

- Thôi, em yêu, không cần đâu.

- Cần. Lẽ ra em phải nói từ trước, nhưng em sợ nói sẽ làm anh xa em. Đó là về việc mua đất vừa rồi.

- "Cánh đồng Gi-tan"? Ờ nhỉ, em mua nó như thế nào?

- Mua qua hãng môi giới, như thường lệ. Họ cho biết, đầu tư vào đây là có lợi. Theo họ chẳng bao lâu nữa, giá trị khu đất sẽ tăng.

Tôi ngạc nhiên phát hiện ra rằng cô bé nhút nhát này cũng là nhà kinh doanh lọc lõi.

- Em đã phải thương lượng những gì?

- Em giấu gia đình, đến gặp công chứng, và họ cho biết chưa có ai chịu mua với giá đã đặt. Thế là em đã xúc tiến mọi việc, và đúng vào ngày đủ tuổi trưởng thành, em đã ký giấy mua đứt.

- Nhưng... phải có tiền đặt cọc chứ? Em có tiền à?

- Không, có những công ty sẵn sàng cáng đáng việc này, miễn là mình chịu lãi suất kha khá. Hơn nữa, họ yêu cầu được giao quyền chăm lo quyền lợi cho mình từ nay về sau.

- Ellie, em thạo quá, anh sợ đấy!

- Thôi, dẹp chuyện mua bán lại, trở về với điều mà em định thú thật đây.

- Anh không cần nghe gì hết! Anh không quan tâm quá khứ của em, dù trước đây em đã yêu ai...

- Chưa có người nào trong đời em ngoài anh. Nhưng... thế này này, em... em rất giàu.

- Em đã nói rồi.

- Rất rất giàu. Ông nội em sở hữu nhiều mỏ dầu, không thể các đầu tư khác. Các bà vợ của ông lần lượt đều đã chết. Giờ đây bố em đã mất, hai ông chú cũng không còn, một hy sinh ở Triều Tiên, một bị tai nạn xe hơi, nên trừ một khoản tiền nhất định cho bà mẹ kế, em là người duy nhất thừa hưởng. Tài sản được giao cho những người giám hộ quản lý, và em đã chính thức sở hữu nó vào ngày em đủ tuổi. Em là một trong những phụ nữ giàu nhất nước Mỹ, anh biết không...

- Trời, anh không thể ngờ...

- Em không muốn anh biết điều đó. Vì vậy em đã nói dối anh về họ của em, thật ra là Guteman.

- Không sao! Họ tên, đâu có quan trọng.

- Bây giờ anh đã hiểu tại sao từ trước em phải sống khép kín như nữ tu. Mỗi lần chúng em đi đâu, có thám tử đi cùng canh phòng suốt ngày đêm, và không một đứa con trai nào được phép chuyện trò với em, nếu không được họ soát xét trước. Nhưng lạ trời, giờ đây tất cả đã thay đổi rồi. Phải không anh?

- Nhất định thế. Chúng mình sẽ vui chơi thoải mái, và trong mắt anh, em sẽ không bao giờ là con nhà quá giàu!

Chúng tôi cùng cười, và Ellie thử thì:

- Cái mà em thích ở anh, là anh hay đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo.
- Nên nhớ là anh có một lợi thế hơn em. Anh chắc em phải đóng thuế rất nặng. Còn anh, kiếm bao nhiêu, anh bỏ túi hết, không ai đụng đến!
- Chúng mình sẽ có nhà ở "Cánh đồng Gi-tan".

Thấy nàng rùng mình, tôi hỏi:

- Em lạnh ư?

Tôi ngược mắt nhìn lên trời. Mặt trời chói chang.

- Không... không. Em nghĩ đến... đến mục Bô hê miêng gặp hôm đó.
- Mục ấy diên đầy mà. Không việc gì phải sợ.
- Anh có tin rằng khu đất đó bị bùa phép?
- Loại người đó bao giờ cũng nói toàn chuyện gở.
- Anh biết gì về họ?

Tôi thật thà đáp:

- Thì nghe đồn như thế. Nếu em không thích "Cánh đồng Gi-tan" thì ta xây nhà nơi khác. Thế giới này còn khối chỗ tốt.

- Không, em muốn xây nhà ở "Cánh đồng Gi-tan" cơ. Nơi đó em đã gặp anh lần đầu, và em không quên đôi mắt ngạc nhiên của anh khi thấy em đứng bên gốc thông cổ thụ.

- Kỷ niệm lần đầu gặp em cũng khắc sâu vào trí óc anh.
- Vậy là đã quyết: chúng mình sẽ sống ở đó, và người xây nhà là Santonix bạn anh.
- Anh hy vọng cậu ta còn sống. Ôm lắm...
- Anh ta còn sống. Thời gian ở Pháp, em đã đến thăm. Điều trị trong một

viện lao.

- Ellie, em luôn làm anh ngạc nhiên.

- Anh ấy rất tuyệt, nhưng em hơi sợ.

- Thế à?

- Vâng, vì một lý do em không thể giải thích.

- Em có kể với cậu ta về chúng mình?

- Kể về chúng mình, về "Cánh đồng Gi-tan", và về ngôi nhà. Anh ấy nói sẽ đủ sức đến tận nơi, lập bản thiết kế, và công việc chưa hoàn thành thì chưa muốn chết. Em nói lại là anh ta không thể rời bỏ cuộc đời sớm thế, em muốn anh ta trông thấy chúng mình yên vị trong ngôi nhà.

- Cậu ta nói sao?

- Anh ta hỏi em: khi lấy anh, em có ý thức được việc làm đó không. Em đáp là có.

- Rồi gì nữa?

- Anh ấy cũng đặt câu hỏi như thế về phía anh.

- Anh biết rõ việc mình làm.

- Anh ta kết luận như sau: "Cô Guteman, cô luôn luôn đi theo con đường đã chọn, cô có cái đầu vững vàng, nhưng sợ rằng Mike không đủ sáng suốt để hiểu mình đi đâu". Em đáp lại rằng anh sẽ an toàn chừng nào có em ở bên.

Tôi rất bức bối với Santonix. Cậu ta giống như mẹ tôi, cứ tưởng hiểu tôi hơn cả tôi tự hiểu.

- Anh biết anh đi tới đâu chứ, vì chúng ta cùng đi mà.

- Thợ đã bắt đầu dọn dẹp đồng đồ nát. Ngay sau khi lên kế hoạch. Santonix muốn đào móng ngay. Anh có muốn chúng mình lấy nhau ngay thứ ba sau?

- Chỉ có anh và em thôi nhé?

- Em nghĩ nên có Greta...

- Mo phú Greta đi! Cần nhân chứng, ra phố mời ai cũng được.

Nhìn lại về phía sau, tôi thực lòng nghĩ hôm đó là ngày đẹp nhất đời tôi.

PHẦN THỨ HAI

Chương IX

Ellie trở thành vợ tôi, nhưng ngược lại với các tiểu thuyết và truyện thần tiên, chúng tôi chỉ hưởng hạnh phúc trọn vẹn trong vài tuần, rồi bị quấy rầy ngay vì những rắc rối do cái mà Ellie gọi là "gia đình" nàng gây ra.

Mới đầu, nhờ sự khôn khéo của Greta, không ai nhận ra sự vắng mặt của cô gái thừa tự. Bà Van Stuyvesant mãi đi chơi, tiếp khách, tiệc tùng, chẳng để ý đến con chồng, đã có các bà vú, các cô giáo dạy dỗ Ellie. Nay nàng đã tự do, muốn ở lại châu Âu, không về Mỹ cũng được. Nàng đã tới tuổi trưởng thành, lại có tài sản khổng lồ, không một thành viên nào trong gia đình còn có quyền gì với nàng. Tôi nhận ra rằng một ngày, Ellie sử dụng tới ba công chứng viên, nàng đứng đầu một mạng lưới tài chính to lớn. Thỉnh thoảng có dịp, tôi cũng thử ngó vào cái thế giới trong đó tôi như kẻ lạc lõng. Còn Ellie, nàng không bao giờ nghĩ tới chuyện đưa tôi vào vũ trụ mà nàng quen thuộc. Thực ra cái mà chúng tôi thích thú sau khi lấy nhau, là người này phát hiện ở người kia những tập quán thừa hưởng từ quá khứ. Không bao lâu tôi nhận ra rằng người nghèo không bao giờ hiểu cách sống của người giàu, và ngược lại.

Tôi hỏi Ellie liệu cuộc hôn nhân bí mật có gây nên phản ứng dữ dội trong gia đình không, nàng thản nhiên đáp:

- Tất nhiên có. Thậm chí tất cả họ tỏ thái độ tệ hại, tuy nhiên anh không giận em chứ?

- Anh ấy à? Anh lo cho em thì có.

- Họ nói gì thì mặc họ, và họ làm gì được chúng mình.

- Họ sẽ tìm cách chia rẽ chúng ta?

- Họ sẽ tìm cách mua chuộc anh thì có.

- Mua chuộc anh!

- Đừng làm bộ nhẩy căng lên như thế!...Tất nhiên, không mua chuộc trắng trợn. Nhưng em nhớ, gia đình của Minnie Thompson đã dùng cách ấy để buộc người chồng đầu của cô ta bỏ đi.

- Thompson, con gái thừa tự của công ty dầu hỏa?

- Chính thị! Cô ta giấu giếm kết hôn với một anh chàng làm nghề cứu hộ, gập ngoài bãi biển.

- Ellie...Anh cũng từng làm nghề cứu hộ ở bãi biển.

- Thật à? Hay quá nhỉ! Làm bao lâu?

- Một mùa thôi. Nói chuyện cô Thompson đi.

- Bố mẹ cô ta phải trả hai mươi vạn đô la thì phải. Thằng cha kia không chịu bỏ đi với giá thấp hơn.

- Thế là, anh không chỉ lấy được vợ, mà còn được một vốn đầu tư dễ dàng bán đi bán lại, giá cao.

- Đúng như vậy. Muốn thế, anh chỉ cần thuê một luật gia thành thạo, giao cho ông ta lo các thủ tục ly hôn. Bà mẹ kế của em đã lấy chồng ba lần, lần nào cũng thu được lợi. Thôi, anh Mike, đừng làm bộ ngẩn tò te như thế.

Tôi thực sự phẫn nộ. Xã hội hiện đại thối nát đến mức phát ngán, lạ là tại sao Ellie giản dị, trong trắng vậy mà lại chấp nhận nó, không phản kháng. Thực tế thì cuộc hôn nhân giữa nàng với tôi là một biểu hiện phản kháng. Với lại, cái xã hội đó chỉ giới hạn ở một số người, mặt khác vợ tôi không biết gì về sự thối nát còn gây biết bao tác hại trong dân chúng, điều này thì tôi thường tiếp cận. Nàng không thể hiểu một chàng trai nghèo, mẹ phải lao động cật lực để nuôi, sẽ dễ bị cám dỗ như thế nào. Nàng đâu có biết nỗi đắng cay của người mẹ ấy thế nào khi biết thằng con bất trị có bao nhiêu tiền đã đặt cá hết vào một con ngựa, hy vọng làm giàu nhanh chóng trong vòng hai phút.

Nhìn lại thời kỳ ấy, mới thấy chúng tôi vô cùng hạnh phúc, chúng tôi làm lễ cưới ở tòa thị chính Plymouth, không có nhà báo, nhiếp ảnh, họ không biết tiểu thư Guteman tỷ phú đang ở nước Anh. Nhân chứng là viên thư ký thị chính và một nữ viên chức gặp bất chợt. Xong lễ, chúng tôi ăn mình vài ngày trong một khách sạn ở một bờ biển, rồi đi du lịch tùy hứng trong ba tuần lễ. Tôi biết thêm Hy Lạp, Venice, Florence, một góc bờ biển Xanh, và nhiều nơi khác mà tôi quên tên. Trong khi đó, Greta vẫn đóng vai trò được giao để đối phó với gia đình nàng.

Nàng tỉnh táo công nhận:

- Rồi sẽ đến lúc mình phải chịu trận đây. Họ sẽ lao xuống chúng mình như một bầy quạ. Thôi thì ta cứ tận hưởng tự do cái đã.

- Nếu họ biết sự thật, thì Greta có việc gì không?

- Em không biết, nhưng tin ở cô ấy, cô biết cách chống đỡ.

- Nhờ họ đuổi cô ấy, không cho làm việc nữa?

- Thì cô ấy đến đây, ở với chúng mình.

- Ồ không! Chúng mình không cần đến người thứ ba.

- Greta không làm phiền đâu. Cô ấy khéo lắm. Thực tình, nếu không có cô ấy, không biết em sẽ ra sao. Cô ấy sắp đặt rất giỏi.

- Anh lại không thích thế. Nhà mình là của chúng mình, chỉ chúng mình thôi. Anh không muốn có đàn bà nào khác - dù giỏi giang đến đâu - ở quanh mình!

- Sau những việc cô đã làm mà bỏ rơi cô ta, thì ác quá. Không có cô, chúng mình đã phải chia tay từ lâu.

- Anh tin chúng mình sẽ thắng được sự chống đối của gia đình em. Anh không muốn bị cô ta chen vào cuộc sống.

- Anh chưa biết cô ấy, sao đã vội đánh giá?

- Chắc chắn anh sẽ không chịu được cô ta. Anh muốn chỉ có hai ta trong ngôi nhà mơ ước.

Lần đó, chúng tôi tạm dừng ở đây.

Ghé qua một bến cảng Hy Lạp, chúng tôi ngạc nhiên gặp Santonix ở đó. Cậu ta thay đổi nhiều từ lần gặp trước. Gặp chúng tôi, cậu ta rất mừng:

- Thế là anh chị đã lấy nhau!

Ellie nói:

- Vâng, vậy bây giờ anh xây nhà cho chúng tôi chứ?

- Bản vẽ, kế hoạch đã sẵn sàng. Mike... vợ cậu đã kể cô ấy đến thúc hối tôi thế nào, khiến tôi phải bưng tỉnh?

- Ô kìa, anh Santonix...

- Chị ạ, tôi rất cảm ơn về những bức ảnh mà chị đã gửi. Một cảnh trí lý tưởng.

- Nhưng rồi anh phải đến tận nơi để xem thật rõ. Biết đâu, nhờ anh không

thích.

- Yên tâm đi, tôi thích rồi.

- Làm sao chắc như thế, nếu anh...

- Tôi đã đáp máy bay đến đó tuần trước, gặp cả ông công chứng của chị rồi. Cái ông có bộ mặt như lưỡi cày.

- Ông Crawford?

- Phải rồi. Mọi việc đã khởi công. Giờ này, mặt bằng đã được giải phóng, bắt đầu xây móng, đặt ống nước. Các vị về đến nơi, tôi sẽ có mặt tại chỗ.

Anh ta đi lấy các bản vẽ, chúng tôi xúm lại xem.

- Được không, Mike?

Tôi thở phào một cái thật dài, Santonix tiếp:

- Cậu đã nói với tôi nhiều về chuyện này. Cứ như mẩu đất ấy đã làm cậu phải phát rồ. Cậu đã mơ đến nó như mơ một cái gì không thể thực hiện.

Ellie lo lắng:

- Nhưng anh đã nhận thực hiện...

- Nếu trời đất hoặc quỷ thần cho phép.

Tôi cuống lên, hỏi:

- Sức khỏe cậu có vẻ khá hơn mà?

- Cậu có cái đầu cứng quá, không chịu thấy rằng mình sẽ không bao giờ khá, mà bệnh chỉ có ngày càng tiến triển. Thời gian không còn bao lâu.

- Nói bậy! Y học luôn có nhiều phát minh mới. Mà dù có bó tay đi nữa bệnh nhân biết cưỡng lại, thì vẫn sống hai chục năm nữa!

- Tổ phức tính yêu đời của cậu. Khốn thay, bệnh mình không đơn giản như thế. Thình thoảng mình lại bị lôi vào bệnh viện để tiếp máu, hy vọng kéo

dài thời gian. Nhưng mỗi lần tiếp máu là một lần yếu đi.

- Anh rất dũng cảm, Ellie nói.

- Chấp nhận một tình thế tuyệt vọng không gọi là dũng cảm. Tất cả bây giờ là tìm cái gì khuây khỏa cho bớt nỗi lo định mệnh.

- Bằng cách xây nhà?

- Không, việc đó đòi hỏi quá nhiều sức lực, càng ngày tôi càng khó kham nổi. Mình muốn nói những trò an ủi khác, khá bất ngờ đấy.

- Là cái gì?

- Không biết hai người có hiểu tôi không... Khi thể xác yếu đi, thì trí óc trở dậy, phản kháng. Cái ngày mà ta biết thế nào cũng chết, ngày đó ta có thể làm mọi thứ điên rồ. Tôi đang nghĩ những thứ đó đây! Ví dụ, đi qua phố Athènes và giết bất cứ ai mình không vừa lòng.

- Thế thì cảnh sát bắt cậu ngay.

- Thì sao? Chẳng nào mình cũng chết, vì đã bị đấng tối cao kết án rồi. Nhưng đời không thể nào giam mình ba mươi năm nữa. Nhưng nói thế thôi chứ mình cảm thấy không đủ sức làm cái gì...

Trên đường về khách sạn, Ellie nói:

- Một con người kỳ cục... Đôi khi em thấy sợ anh ta.

- Sợ Santonix? Em nghĩ gì vậy.

- Trong anh ta có một sự tàn bạo, kiêu căng, mà bệnh tật làm cho nguy hiểm. Tưởng tượng anh ta xây nhà cho mình ở cái nơi hẻo lánh ấy, rồi cái ngày chúng mình đến ở, anh ta đi theo sau lưng mình và...

- Và?

- ... Và khép cửa lại, lạnh lùng thủ tiêu chúng ta.

- Ellie! Em lấy đâu ra những ý nghĩ kỳ dị đó? Anh van em, không gán

chuyện chết chóc với "Cánh đồng Gi-tan"!

- Dù sao, lời nguyện rửa bao trùm khu đất ấy buộc em phải nghĩ.
- Chẳng có lời nguyện nào với "Cánh đồng Gi-tan" hết! Em hãy ghi nhớ điều đó, đừng nghĩ gì nữa.

Chương X

Hôm sau, chúng tôi đang trèo bậc thang thăm di tích Acropole thì một bà tách khỏi đoàn du khách đi ngược chiều, lao tới Ellie:

- Trời ơi! Phải cô không, Ellie Guteman? Ai ngờ gặp cô tận Hy Lạp này. Cô đến bằng tàu biển?

- Không, tôi chỉ ghé qua Athènes.
- Gặp cô, mừng quá! Bà Cora thế nào? Có cùng đi không.
- Không. Bà Cora đang ở Salzburg.
- Tốt... tốt.

Bà khách lạ nhìn tôi trừng trừng. Ellie giới thiệu:

- Ông Rogers... Bà Bennington.

Tôi nghiêng mình. Bà người Mỹ nọ quay sang Ellie:

- Cô còn ở đây bao lâu?
- Mai đi rồi.
- Tiếc quá! Ồ... tôi phải đi thôi, đoàn của tôi sắp mất hút.
- Tối nay ta gặp nhau uống nước được không?
- Không được, chúng tôi đang đi tham quan, không biết giờ nào về.

Bà kia thoăn thoắt rời xa. Ellie sắp tiếp tục leo bậc, bỗng quay ngoắt:

- Cuộc gặp này càng tạo thuận lợi.

- Sao kia?

- Tối nay, em phải viết thư cho bà Cora, chú Andrew và cậu Franck.

- Lại chú Andrew nào nữa?

- Andrew Lippincott không có họ hàng, nhưng là người thay thế giám hộ. Ông ấy là luật gia có tiếng.

- Em sẽ viết gì?

- Rằng em đã lấy chồng. Em không thể báo tin ấy cho bà Nora Bennington vừa rồi. Người biết tin đầu tiên phải là gia đình em... Tóm lại... chúng mình vui chơi thoải mái khá lâu rồi, đã đến lúc phải tổ chức cuộc họp với gia đình. Anh có muốn chúng ta đi New York gặp họ không?

- Anh chẳng thích tí nào.

- Nếu vậy, yêu cầu họ về London vậy. Anh nghĩ sao?

- Cả hai cách, anh đều không thích. Anh chỉ muốn cùng em đến chỗ đó, nhìn họ đặt từng viên gạch xây nhà.

- Việc ấy, rồi ta sẽ làm. Dù sao, đối mặt với gia đình cũng chỉ một lúc. Um sùm lên... rồi hấp! Ta sẽ tự do. Anh nhớ mời mẹ nữa.

- Em không tưởng tượng mẹ kế của em và mẹ của anh gặp nhau thì sẽ ra sao à? Họ biết nói với nhau chuyện gì?

- Nếu Cora là mẹ đẻ em, chắc chắn hai người sẽ vui vẻ nói chuyện. Anh Mike, anh chớ quá câu nệ về sự khác biệt xã hội.

- Anh? Ở nước em, chả có một câu tục ngữ nói cái cảnh xâm nhập vào thế giới không phải của mình?

- Có, nhưng việc gì anh phải vận vào mình.

- Anh không biết ăn mặc theo mốt, không biết nói năng mạch lạc, tiếp chuyện mọi người... Anh chỉ biết sơ sơ là vào khách sạn thì phải cho tiền boa người này người nọ.

- Bước đầu như thế là không tồi.

- Ellie, anh không cho phép kéo mẹ anh đến cuộc họp gia đình của em. Hiểu chưa?

- Thôi thì thôi. Nhưng lúc trở về, em sẽ đến trình diện bà.

- Không!

Giọng cương quyết của tôi làm nàng giật mình:

- Sao lại không? Em lờ đi không gặp mẹ, sẽ bị coi là ngạo mạn. Mà mẹ đã biết anh lấy vợ chưa?

- Chưa. Em không hiểu sao anh làm thế. Báo tin cho mẹ, rồi đưa em đến chào mẹ, việc quá đơn giản!

- Không nói nữa. Anh cương quyết phản đối.

- Anh... anh không muốn mẹ và em gặp nhau?

Cứ tưởng nàng hiểu điều đó ngay từ lúc đầu, hóa ra bây giờ lại phải giải thích!

- Em nghĩ mà xem. Như thế không nên.

- Anh cho là mẹ sẽ không yêu em?

- Bất cứ ai gặp em đều phải yêu. Nhưng... anh sợ rằng mẹ giận anh vì đã lấy một cô gái không cùng tầng lớp...

- Thời nay mà còn nghĩ thế à?

- Vẫn thế, và nước nào cũng vậy.

- Ở khía cạnh nào đó, anh nói đúng. Nhưng, nếu có người nào đột khởi

lên...

- Em muốn nói, nếu người đó làm được nhiều tiền?

- Tiền không phải bao giờ cũng là chính.

- Em thừa biết là chính. Người nào có tiền, người đó được kính trọng, khâm phục, không ai quan tâm đến quá khứ nữa.

- Nhưng anh Mike, không nói với mẹ thì tệ quá.

- Không hề gì. Mặc anh lo liệu chuyện đó. Biết rõ chuyện mẹ càng thêm lo lắng, không yên.

- Nhưng dù sao anh cũng báo tin đã lấy vợ?

- Nếu em muốn.

Tôi chợt nảy ra ý định là làm việc đó ngay lúc mình đang ở nước ngoài thì dễ hơn. Tối hôm ấy, trong khi Ellie lo viết thư cho Cora và các ông cậu, ông chú, tôi cũng viết một thư ngắn như sau:

"Mẹ yêu quý, lẽ ra con phải báo tin sớm hơn, nhưng chưa biết cách nói ra sao. Con đã lấy vợ được ba tuần. Cô ấy rất xinh đẹp, ngoan và có nhiều tiền, thành ra đôi khi cũng khó xử. Chúng con sắp xây nhà ở nông thôn. Hiện giờ, chúng con đang du lịch châu Âu. Chúc mẹ khỏe. Con của mẹ. Mike"

Thư của hai chúng tôi dẫn đến những hiệu quả khác nhau. Mẹ tôi để một tuần sau mới gửi thư trả lời ngắn gọn, mà lời lẽ không làm tôi ngạc nhiên: "Mike yêu quý, mẹ rất vui nhận thư con. Hy vọng các con sẽ rất hạnh phúc. Mẹ yêu của con."

Ngược lại, như Ellie tiên đoán, thư của nàng đã làm cả nhà xáo trộn. Mở đầu, một cơn mưa phóng viên đổ ập xuống đầu chúng tôi, các báo bắt đầu mô tả chuyện tình của chúng tôi là "lãng mạn". Tiếp đến là hàng loạt thư của các chủ nhà băng, các nhà kinh doanh, rồi là bao cuộc hẹn hò xin gặp. Chúng

tôi nhảy lên máy bay, đi xem nhà chúng tôi đã xây đến đâu. Chúng tôi thảo luận với Santonix về những điều chỉnh cần thiết, rồi đi theo đường bộ về London, ngủ tại khách sạn Claridge. Sẵn sàng đối phó với tình thế.

Người đầu tiên đến gặp là Andrew P. Lippincott, một ông đứng tuổi, cao, gầy, ăn mặc trịnh trọng, nói năng điệu dàng. Ông ta từ Boston đến, nói giọng Anh chính cống.

Ông ta đến vào cuối buổi sáng, ông hôn một Ellie lo lắng suốt từ lúc ngủ dậy, và bắt tay một anh Mike đang cố gắng làm ra vẻ thật thoải mái.

- Ellie, trông cháu rất tươi tắn, chú xin nói là lộng lầy.
- Chú Andrew, khỏe không? Chú sang bằng máy bay?
- Không chú đi tàu "Queen Mary", rất dễ chịu, đây là chồng cháu?
- Vâng, anh Mike.

Tôi cố gắng cư xử đúng với vai trò, vị trí của mình, đưa cốc mời khách uống. Ông ta từ chối, rồi ngồi xuống chiếc ghế bành có lưng thẳng đứng, tay vịn bằng gỗ chạm khắc, ngắm chúng tôi, miệng không rời bỏ nụ cười thân thiện.

- Đây hai bạn trẻ, các bạn có biết đã gây bao lo lắng cho chúng tôi với cuộc hôn nhân lãng mạn này?

- Cháu thật sự lấy làm tiếc, chú Andrew ạ.
- Tiếc hối thì đã hơi muộn, cháu ơi.
- Cháu nghĩ cháu đã hành động đúng.
- Cho phép chú không hoàn toàn đồng ý với cháu về điểm đó.
- Chú thừa biết, nếu chúng cháu làm công khai, thế nào mọi người cũng xúm vào chọc gậy bánh xe.
- Sao cháu lại nghĩ thế?

- Chú biết gia đình cháu, tất chú đã hiểu. Mà ngay chú nữa, chú cũng sẽ phản đối. Từ hôm qua, cháu đã nhận được hai thư của bà Cora.

- Tình thế như vậy, lẽ ra cháu còn nhận nhiều hơn.

- Việc cháu lấy ai, lấy thế nào, không liên quan đến ai hết.

- Việc cháu làm khiến giới phụ nữ ở bất cứ gia đình nào cũng phải bất bình.

- Ấy thế, nên cháu đã cố tránh gây phiền phức cho mọi người.

- Cho là như thế đi. Dù sao cháu đã dùng thủ đoạn lừa dối... lại thông đồng với một người lẽ ra phải xử sự đúng thân phận của mình.

Ellie đỏ mặt:

- Chú ám chỉ Greta. Cô ấy chỉ làm theo lệnh của cháu. Mọi người giận cô ấy lắm phải không?

- Lẽ dĩ nhiên! Cả cháu cả cô ta không thể mong thái độ nào khác. Nên nhớ Greta đã được tin cậy giao nhiệm vụ trông nom cháu.

- Cháu đã trưởng thành, cháu chịu trách nhiệm hành vi của mình.

- Theo như cháu biết, thiên tình sử của cháu bắt đầu từ khi chưa tới tuổi trưởng thành?

Tôi không thể không can thiệp:

- Ông đừng trách Ellie một cách quá đáng. Hồi đó tôi đâu biết cô ấy sống ra sao. Gia đình cô ấy ở nước ngoài, làm thế nào tôi liên lạc được.

- Tôi rất hiểu là theo lệnh Ellie, Greta đã gửi một số thư từ đưa tin sai lạc cho bà Van Stuyvesant và cho cả tôi. Anh Michael, anh có biết Greta Andersen? Vì anh là chồng Ellie, cho phép tôi gọi tên anh như thế nhé?

- Xin ông cứ việc. Không... tôi không biết cô Andersen.

- Thật ư? Thế thì tôi lấy làm lạ - Ông ta nhìn tôi như dò hỏi - Tôi tưởng

cô ta có đến dự lễ cưới.

- Không, Greta không tới - Ellie nói.

Andrew tiếp tục quan sát tôi, định nói gì, song lại thôi.

Sau một thời gian im lặng mà tôi cảm thấy dài đằng đặc, ông ta nói:

- Tôi sợ là hai bạn phải chuẩn bị để chịu cơn thịnh nộ của gia đình. Phần tôi, tôi đã làm hết sức, mong làm dịu tình hình.

- Vậy ông đứng về phía chúng tôi?

- Khó có thể đòi hỏi một luật gia thận trọng vội vã đứng về bên nào. Trong thời gian hành nghề, tôi chỉ rút ra một bài học là nên chấp nhận sự việc đã rồi. Hai bạn đã yêu nhau, lấy nhau, và theo thư của Ellie, đã mua một bất động sản ở miền nam nước Anh và định xây nhà ở đó. Vậy các bạn định sống trên đất này?

Tôi hơi bực mình, vặn lại.

- Như vậy, ông thấy có gì bất tiện? Khi lấy tôi, là Ellie đồng thời được quyền ở lại nước Anh. Vậy nếu chúng tôi muốn ở lại, thì chẳng ai cấm đoán được.

- Dĩ nhiên. Và theo hướng ấy, Ellie có thể ở nơi nào tùy thích, vì cô ấy sở hữu nhiều dinh cơ khác khắp nơi trên thế giới. Ellie này, cái nhà ở Nassau là của cháu đấy.

- Cháu tướng nhà ấy của bà Cora.

- Không, nó đứng tên cháu. Cả cái nhà ở Long Island, cộng với nhiều khu mỏ dầu rải rác ở miền tây, các nơi đó sẵn sàng đón tiếp cháu.

Không hiểu ông đọc bản thống kê tài sản của vợ tôi có phải cốt để tôi hay không? Đẹp mặt thay ông chồng nghèo phải nhìn thấy cả đồng của cải hoàn toàn nằm trong tay vợ! Tôi không tin Lippincott có ác ý ấy. Có thể ông ta

cho tôi là một tên đào mỏ, nên giờ trò ấy ra hàm ý làm tôi hiểu sẽ bị dư luận chê cười. Nhưng ai mà biết được lão cáo già đó che giấu cái gì dưới vẻ mặt hồ hởi nọ!

Tôi nghe ông ta nói với Ellie:

- Chú đã mang theo các hồ sơ để cháu xem lại vì cần chữ ký của cháu.
- Vâng, chú muốn cháu xem lại lúc nào cũng được.
- Cũng không vội. Chú còn một số việc ở London sẽ ở lại mười ngày.

Mười ngày... lâu quá! Bề ngoài ông ta tỏ vẻ hòa nhã với tôi, song tôi cảm thấy nếu ông ta coi tôi là kẻ thù, thì chưa dại gì để lộ ra vội. Ông ta hắng giọng rồi nói:

- Giờ đây ta đã làm quen với nhau rồi, chú cũng biết các cháu dự định thế nào rồi, hãy để chú nói chuyện riêng với chồng cháu một lát.

Lập tức, Ellie tỏ ra lo lắng:

- Chú Andrew, cứ nói trước mặt cháu có được không?

Tôi dang tay ôm vai nàng:

- Em yêu, có gì đâu mà lo. Tất nhiên phải để ông Lippincott có dịp đánh giá anh chứ.

Tôi nhẹ nhàng dìu nàng vào phòng và đóng cửa lại. Rồi quay về đối diện với ông ta, tôi đành hoảng nói:

- Ông nói đi, tôi nghe.

- Cảm ơn anh Michael. Trước hết, xin khẳng định rằng tôi không đối lập với anh như anh có thể tưởng.

Tôi tỏ vẻ chưa thuyết phục, nói nhỏ:

- Tôi rất mừng nghe ông nói vậy.
- Tôi chỉ muốn bàn với anh một số chuyện mà trước mặt Ellie, mà tôi là

người giám hộ và yêu quý như con gái của mình, không tiện đề cập. Chắc anh chưa đủ thời gian để nhận ra Ellie là một con người khác thường, có tính cách rất... nhạy cảm.

- Hãy tin rằng tôi yêu vợ tôi.

- Tình yêu là một chuyện khác. Tôi xin nói thật lòng rằng anh không phải là người mà tôi muốn Ellie lấy. Tôi hằng mong nó lấy được người cùng môi trường, một chàng trai có hành trang tốt...

- Rất giàu có!

- Không nhất thiết... Theo tôi, phải có cùng một nền giáo dục mới là cơ sở bảo đảm sự hòa hợp vợ chồng. Đừng cho tôi là kẻ học đòi làm sang: tôi vẫn biết rằng ông nội của Ellie đã vào đời là làm phu khuân vác, trước khi trở thành một trong những người Mỹ giàu nhất thời đại.

- Tôi còn đủ thời gian để noi gương ông ấy.

- Sao lại không? Anh có đủ tham vọng như thế không?

- Tiền không phải là cái tôi quan tâm nhất. Không, tôi muốn... đi đâu đó... làm một cái gì đó, mà thực ra tôi cũng chưa biết.

- Anh muốn đạt được mục tiêu đã định? Đó là một ước vọng chính đáng, đáng khuyến khích.

- Tôi hiểu rất rõ là tôi ở phía dưới của bậc thang xã hội, chẳng có hành trang gì. Tôi không bao giờ nói khác.

- Thật thà như thế là rất tốt. Bây giờ, với tư cách là người quản trị và cố vấn của vợ anh, tôi có quyền hỏi về quá khứ của anh.

- Ông chỉ cần làm một cuộc điều tra nhỏ là ra hết.

- Làm thế rất dễ, nhưng tôi muốn tự anh nói ra.

Ông ta thừa biết tôi không ưa phương pháp này. Con người ta hay có thói

đề cao thực tế của một cuộc sống tầm thường. Tôi thường tự phụ về những cái hay của mình, trong khi hành động thì chẳng có gì vẻ vang. Chẳng hạn, những khi tan học, tôi hay ra vẻ yêng hùng trước mặt con gái. Ai mà chả thế? Trong mỗi con người, đều có mặt tốt và mặt xấu. Ta luôn tìm cách che giấu mặt xấu. Tuy nhiên tôi không hề muốn nói dối Lippincott. Ông ta bảo muốn tự tôi nói ra, biết đâu sau này hẵn chẳng cho điều tra kín đáo. Vì vậy tôi nói toẹt sự thật. Bố tôi là một gã say rượu, đời tôi như hòn đá lăn lông lốc chẳng nên cơm cháo gì. Mẹ tôi - người đứng đắn nhất trong gia đình, phải lao động kiệt sức để nuôi tôi ăn học, rút cuộc cũng không đến nơi đến chốn. Sau mười phút, tôi thở phào, vì đã nói xong. Andrew liền nói:

- Anh đã vào đời với thiên hướng thích phiêu lưu, nói cho cùng, thế cũng hay. Giờ anh cho biết về ngôi nhà mà anh và Ellie định đến ở.

- Khu đất nằm gần một làng nhỏ tên là Market Chadwell.

- Biết rồi, trước khi tới đây, tôi đã đảo qua đó để xem.

Tôi ngỡ ngàng. Điều này chứng tỏ lão ta thật thâm hiểm, biết rồi mà còn làm bộ vòng vo dò xét.

- Cảnh trí rất đẹp, ngôi nhà sẽ tuyệt vời. Santonix lo thiết kế. Rudolph Santonix... Có khi ông biết tiếng.

- Tôi có thấy tên anh ta trên nhiều tạp chí.

- Tôi nhớ là anh ta đã có dịp làm việc tại Hoa Kỳ.

- Phải. Một kiến trúc sư có tiếng, nhưng hình như sức khỏe rất kém.

- Anh ta tưởng chết đến nơi, song đó chỉ là nghĩ quẩn. Rồi sẽ khỏi. Thầy thuốc đâu phải lúc nào cũng nói đúng.

- Anh Michael, anh là người lạc quan.

- Đúng, tôi lạc quan về sức khỏe Santonix.

- Tôi có cảm tưởng khi mua nơi đó, anh và Ellie đã đầu tư đúng chỗ. Tôi đã tham khảo ý kiến ông Crawford, và...

- Ông Crawford?

- Là đại diện của công ty môi giới đứng ra lo thủ tục mua bán. Ông ta khẳng định chỗ ấy lẽ ra phải bán với giá cao hơn nhiều. Thú thực tôi hơi lầy lăm lẹ về cái giá ấy. Tôi thuộc giá các loại đất vùng này, không hiểu tại sao "Ngọn Tháp" lại bán rẻ thế. Khi tôi đặt câu hỏi, ông Crawford có vẻ lúng túng, không chịu trả lời thẳng.

Tôi cười gằn, nói luôn:

- Vì mảnh đất có ma!

- Xin lỗi?

- Khu đất ấy của người Bô-hê-miêng, họ bị đuổi đi nên bỏ bùa. Dân làng gọi nó là "Cánh đồng Gi-tan"

- Kể tôi nghe đi!

- Không hiểu chuyện thật đến đâu. Nghe nói một người vợ phản bội, bị chồng bắt gặp với tình nhân và giết cả hai người. Anh chồng sau đó cũng tự tử. Chuyện đã lâu rồi, tuy nhiên những người đến ở sau, thường không đậu được lâu. Một toán Bô-hê-miêng cắm lều trại trên đất đó, sau bị nhà chức trách đuổi đi, nên họ đã phù phép thế nào đó để không ai có thể ở yên trên đất đó.

- Nhưng cả Ellie, cả anh không ngại gì bùa phép?

- Chúng tôi không tin những chuyện vớ vẩn. Nhờ chuyện đồn đại ấy mà chúng tôi mua rẻ, càng hay.

Ngay lúc vừa nói ra câu này, tôi chợt hiểu điều đó là vô nghĩa, vì với tiền mình có, Ellie có thể mua hàng trăm lô đất, hàng trăm ngôi nhà. Tuy nhiên,

với tấm gương của ông nội Ellie, tôi lại nhớ ra rằng con người ta làm giàu được chính là nhờ mua rẻ, bán đắt!

Lippincott cười, nói:

- Không sao, tôi cũng không mê tín, cảnh chỗ ấy đẹp thật. Chỉ mong rằng khi hai người đến ở, chớ đại cho vợ anh phải nghe nhắc quá nhiều chuyện gở.

- Tôi sẽ cố gắng. Chắc không ai dám nói đâu.

- Dân làng thường bép xép, chuyện gì hơi thần bí rất dễ được truyền miệng. Chớ quên Ellie là một cô gái nhạy cảm, rất dễ bị ảnh hưởng. Nhân đây, xin sang một vấn đề khác... Ông ta có vẻ suy nghĩ, gõ gõ tay lên bàn một lúc rồi nói: Michael này, anh nói chưa gặp Greta Andersen lần nào?

- Đúng thế. Thì sao?

- Lạ nhỉ. Tôi lại chắc mẫm là anh đã gặp. Anh biết gì về cô ấy?

- Chỉ qua Ellie kể thôi. Theo vợ tôi nói, cô ấy đến giúp Ellie được vài năm.

- Chính xác, là bốn năm. Bà Van Stuyvesant mượn cô ấy để dạy tiếng Đức cho con chồng, rồi giữ cô ấy lại để trông nom Ellie, vì bà vắng nhà luôn - theo tôi, vắng quá nhiều - không thể trực tiếp làm việc ấy. Greta có chứng nhận rất tốt, có cô ấy Ellie đỡ cô đơn, do đó Ellie rất mến.

- Tôi hiểu.

- Tôi cho là sự thân thiết giữa Ellie với cô ta là hơi quá đáng. Anh không phật lòng nếu tôi nói thật ý nghĩ của mình chứ?

- Không hề gì. Phần tôi, tôi cũng hơi khó chịu cứ phải nghe cô ấy luôn mồm nhắc đến Greta, cứ như chỉ mình cô ta làm việc gì cũng hay.

- Vậy mà vợ anh không tỏ ý muốn giới thiệu cô ta với anh?

- Nhớ lại, cũng một, hai lần Ellie đã động việc đó, nhưng hồi ấy chúng tôi còn quá bận bịu vì nhau nên chưa để ý. Tôi cũng chẳng thiết gặp cái cô Greta đó: Tôi chỉ muốn một mình Ellie.

- Hiểu... Ellie không muốn Greta dự lễ cưới?

- Có.

- Và anh không chịu. Tại sao?

- Tôi không biết. Tôi cảm thấy người đó có quá nhiều ảnh hưởng tới vợ tôi, vợ tôi cái gì cũng nghe theo người ấy. Xin lỗi, lẽ ra tôi không nên nói thế, nhưng... từ khi biết Ellie, tôi có một sự ghen tỵ mơ hồ với Greta. Chắc chắn, về lễ cưới, Ellie rất muốn có mặt cô bạn thân. Tôi đã phản đối. Tôi muốn tách vợ tôi khỏi ảnh hưởng của người thứ ba.

- Tôi hiểu tâm trạng anh, anh làm thế là phải.

- Ông cũng không ưa Greta thì phải?

- Anh không thể nói gì, nếu chưa gặp cô ta.

- Đành vậy, nhưng nghe nói mãi về một người cũng có thể hiểu khá rõ về người đó. Tại sao ông không ưa Greta?

- Tại vì tôi lo lắng cho đứa con gái đỡ đầu của tôi. Tôi sợ ảnh hưởng của Greta sẽ nguy hiểm cho Ellie.

- Ông nghĩ là Greta sẽ đứng ra ngăn cách chúng tôi?

- Tôi không thể phát biểu gì về điều này.

Nói rồi, ông ta nhìn tôi bằng con mắt sắc lạnh làm tôi phải lúng túng, không biết trả lời sao. Lippincott tiếp ngay:

- Vậy trong lúc này, chưa đặt vấn đề Greta đến ở đây?

- Nếu tránh được, không bao giờ đến thì tốt.

- Anh đã bàn về vấn đề này với Ellie?

- Chung chung thôi. Mới lấy nhau chưa bao lâu, chúng tôi chỉ mong yên ổn... ít nhất vài tháng. Tôi không nói rằng nếu Greta muốn đến chơi vào dịp cuối tuần, chúng tôi sẽ không tiếp. Thỉnh thoảng Ellie và cô ta có thể gặp nhau, việc đó là tự nhiên.

- Phải rồi. Anh có thấy rằng con người đó sẽ lâm vào tình thế khó khăn không? Không ai sẽ chịu mượn một quán gia đã lạm dụng tín nhiệm của chủ cũ.

- Vậy ông cho là Greta sẽ về nước Anh, để sống với chúng tôi?

- Tôi chỉ nhận xét thôi, chứ vội coi là thực. Dù sao, rất có thể Greta không đến nỗi tệ như tôi tả. Tôi không tán thành cái cách cô ấy giấu giếm, xoay sở để đạt mục đích đã định. Tôi sợ rằng Ellie, vốn rất tốt bụng, thấy cô ấy gặp khó khăn thì thương hại, cho là vì mình mà cô ấy chịu thiệt, nên lại mời cô ấy về sống với mình.

- Tôi không tin vợ tôi sẽ làm thế. Có một cách để gạt cô ta ra: Ellie có thể trả cô ta một món trợ cấp hàng tháng.

- Không được, Greta còn quá trẻ. Trẻ... và đẹp. Phải nhận rằng cô ta rất hấp dẫn đàn ông.

- Thế thì cô ta lấy chồng đi! Nếu cô ta giỏi giang như Ellie nói, lại đẹp nữa, là có lợi thế mọi mặt còn gì.

- Nghe nói có nhiều người ngấp nghé, cô ta đều từ chối. Ý nghĩ của anh về món trợ cấp hàng tháng là không tồi. Ta sẽ tìm cách đưa nó như thế nào để không ai phật ý. Ellie đã đến tuổi trưởng thành, đã lấy được người yêu nhờ sự giúp đỡ của bạn, do đó tỏ lòng biết ơn bằng cách ký cho cô ta một tấm séc để đền bù thiệt thòi có thể xảy ra.

- Tốt quá! Thôi thế là mọi việc ổn thỏa.

- Một lần nữa, tôi lại thấy anh là người lạc quan. Hy vọng Greta sẽ chấp nhận giải pháp ấy.

- Không chấp nhận thì chỉ có đại!

- Tôi muốn chấm dứt ảnh hưởng của cô ta với Ellie. Anh cũng giúp tôi đạt điều đó.

- Hãy tin ở tôi. Tôi sẽ làm hết sức, không cho cô ta xen vào cuộc sống của chúng tôi.

- Nhờ khi gặp cô ta, anh lại thay đổi ý kiến?

- Tôi rất sợ những phụ nữ quyền uy, cho dù sắc đẹp có làm ai say đắm.

- Cám ơn anh đã chịu khó tiếp tôi kiên trì đến thế. Hôm nay, tôi phải mời anh và Ellie cùng dùng bữa. Thứ ba sau, được không? Có thể tới đây, bà Cora Van Stuyvesant và ông Franck Barton sẽ đến thăm.

- Tôi nhất định phải đổi mặt họ ư?

- Nhất định, đừng ngại - Ông ta vừa nói vừa nở một nụ cười hiền - Bà Cora sẽ đánh đá, Franck thì làm ra vẻ hồn hậu. Reuben chắc sẽ đến sau.

- Lại còn Reuben nào nữa, tôi không biết... một người họ xa?

Tôi ra mở cửa, nói to với Ellie:

- Lại đây em, cuộc thăm vấn đã kết thúc.

Nàng rút rè bước vào phòng, đưa mắt nhìn từ Lippincott sang tôi, rồi nhảy đến bá cổ người giám hộ:

- Chú Andrew! Cháu đoán chú đã nhẹ nhàng với Mike.

- Cháu ơi, nếu chú không đối xử ngoại giao với chồng cháu, chắc cháu sẽ chẳng cần chú giúp nữa. Chú chỉ xin giành quyền đưa ra vài lời khuyên cháu khi nào chú thấy cần. Cả hai cháu còn trẻ quá!

- Chúng cháu sẽ nghe chú.

- Bây giờ, đến lượt chú muốn nói chuyện riêng với cháu.
- Vậy đến lượt tôi phải biến, chứ gì!

Gửi một nụ hôn gió cho Ellie, tôi đi ra, đóng sập cửa. Tôi không được giáo dục tốt như vợ tôi, cũng không biết gì về phong cách lịch sự của người quân tử, tôi khẽ mở lại một cánh bên trong cửa để nghe xem họ nói gì. Tôi đã lo lắng vô ích. Sau khi nói dăm ba câu về tình cảnh khó khăn mà một anh chồng nghèo sẽ phải đối phó, Lippincott nói về việc nên ký séc tặng Greta, rồi kết luận:

- Chú nghĩ cháu cũng nên làm thế với bà Van Stuyvesant. Đánh rằng bà không cần sự tài trợ của cháu, vì bà vẫn nhận trợ cấp từ người chồng cũ đã ly hôn, lại được hưởng nhiều cổ phần do ông cháu và bố cháu để lại. Nhưng theo chú, món quà tặng của cháu sẽ làm dịu bớt những lời độc địa của thiên hạ đàm tiếu về chồng cháu. Cháu cứ tặng thêm một số thu nhập cho bà ấy, nói rõ là số tặng ấy sẽ bị cắt khi cháu thấy cần. Như vậy, chắc bà ấy phải tử tế hơn với cháu và với Michael.

- Cháu biết là Cora không ưa cháu... Thế còn Mike, chú nghĩ về anh ấy thế nào? Có thiện cảm không?

- Một chàng trai tốt, và chú hiểu tại sao cháu yêu anh ta.

Ôi, tôi không đòi hỏi ông ta nói gì hơn! Thực chất, ông ta không giấu sự thất vọng do tôi không phải là mẫu chồng lý tưởng mà ông muốn cho Ellie. Tôi lại nhẹ nhàng khép cánh cửa.

Lippincott sắp từ biệt thì một cậu bé mang một bức điện tới, gửi cho Ellie. Nàng đọc vội, và thốt lên một tiếng vui mừng.

- Của Greta. Tối nay cô ấy tới London và sẽ đến thăm chúng mình ngày mai. Vui và bất ngờ quá, phải thế không?

Nàng ngược nhìn lên hai bộ mặt ngờ ngàng và cả Lippincott và tôi đều chặc lưỡi, miễn cưỡng đáp:

- Hẳn rồi.

Chương 10

Sáng hôm sau tôi đi ra ngoài rất sớm, khi trở về khách sạn đã thấy Ellie ngồi cùng một phụ nữ trẻ, tóc vàng. Nhìn cách họ chuyện trò và cười với nhau, tôi hiểu họ rất mừng khi gặp lại. Ông Lippincott nói đúng. Greta rất đẹp, và tôi tin rằng mọi đàn ông đều phải quay lại nhìn mỗi khi nàng đi qua. Mớ tóc đẹp cuộn thành búi lên trên đỉnh đầu, đôi mắt xanh trong, thân hình thon thả, Greta quả là đáng nể!

Tôi đến gần hai người, cố kìm nén sự ngập ngừng.

- Mike! Anh lại đây, làm quen với Greta.

Tôi cố gắng lúng búng mấy lời xã giao, và Ellie nói tiếp luôn:

- Anh biết đấy, không có cô, chúng mình sao lấy được nhau.

Tôi bực mình đáp:

- Đừng nói quá lên thế! Anh chắc chúng mình sẽ có cách để gia đình em hiểu ra, không nhờ ai hết.

- Chưa chắc. Greta, cô chưa kể cho em mọi người trong nhà đối xử với cô thế nào.

- Tôi không muốn làm tuần trăng mật của các bạn bị quấy rầy vì những chuyện ấy.

- Chắc kinh khủng lắm?

- Tất nhiên. Tôi không chờ mong gì khác hơn, song cũng đã chuẩn bị tư tưởng từ lâu. Như đã lường trước, họ đã đuổi tôi.

- Nhưng cô phải buộc họ cho cô chứng nhận tốt chứ?

- Không đời nào! Theo họ, tôi đã lạm dụng sự tin cậy của họ. Xin thú thật là sự... phản bội này đã làm tôi rất vui.

- Vậy bây giờ cô tính sao?

- Tôi đã tìm được việc khác.

- Ở New York?

- Không, tuần sau, tôi bắt đầu một công việc thư ký ở London.

- Ở London? Liệu cô có xoay sở được ở đó không?

- Về vật chất, không có vấn đề gì, nhờ những tấm séc em đã để lại, phòng khi em bỏ đi. Tôi đã đi nhiều nước, nay sẽ lập nghiệp ở London. Chỉ trong một buổi sáng, đã sắm được mọi thứ.

Ellie nở một nụ cười hạnh phúc:

- Mike và em cũng đã sắm sửa khối thứ.

Thật vậy, qua các chuyến du lịch, chúng tôi đã mang về nào vài vóc, tranh ảnh, nào đồ đạc trang trí nội thất. Mỗi thứ đều rất đắt, bằng số tiền mà cả đời lao động tôi không thể có. Thế giới này thật kỳ quặc!

Greta đổi hướng câu chuyện:

- Hai người đều rạng rỡ hạnh phúc.

- Cô chưa xem ngôi nhà của chúng em. Đúng như chúng em hằng mơ ước, phải không Mike?

Không đợi tôi trả lời, Greta reo lên:

- Tôi xem rồi! Ngay khi về tới, tôi đã thuê xe đi Kingston Bishop.

Cả hai chúng tôi đồng thanh:

- Thế nào? Cô thấy thế nào?

- Hở...

Greta suy nghĩ một lát, và tôi thấy Ellie tái mặt. Phần tôi, tôi không bị cô gái Đức nọ lừa, cô ta chỉ muốn trêu chúng tôi... Một trò đùa hơi ác... Đột nhiên, cô ta cười lạnh lạnh:

- Ồ! Nhìn bộ mặt các bạn kìa, nhất là Ellie. Ngôi nhà tuyệt vời. Tay kiến trúc sư thiên tài!

Tôi gật đầu:

- Đúng là thiên tài rồi. Cô hãy chờ, sẽ có dịp gặp cậu ta.

- Tôi gặp tại chỗ rồi. Ông ta có tính cách kỳ lạ... đáng sợ nữa.

Tôi nhướn lông mày:

- Đáng sợ? Theo nghĩa nào?

- Mắt ông ta nhìn cứ như xuyên vào mình, đọc được ý nghĩ của mình. Ông ta có vẻ ồm yếu. Đúng không?

- Thầy thuốc đã bó tay.

- Đáng buồn!... Nhưng hãy trở lại ngôi nhà. Bao giờ xong?

- Sắp rồi, nếu căn cứ tiến độ nhanh chóng vừa rồi.

Greta nói giọng chua chát:

- Quyền lực đồng tiền đấy. Thợ thuyền làm thêm giờ để được thưởng... Ellie, em không biết có nhiều tiền là lợi thế nào.

Tôi thì biết. Cuộc hôn nhân đã mở mắt tôi được nhiều điều. Ví dụ, trước đây, tôi cảm thấy mình giàu khi sờ trong túi mình có vài đồng livơ nhờ đánh

cá ngựa, đủ để xem xinê và chiêu đãi cô bạn gái cốc nước. Nay, tôi không tính nổi một ngày tôi và Ellie tiêu hết bao nhiêu! Tuy nhiên, chúng tôi tiêu pha như thế không phải để khoe khoang với ai. Tôi nhớ có lần ở Paris chúng tôi mua bánh mì, chút bơ và pho mát rồi ngồi ăn ngay đầu đường, và hôm đó, Ellie cắn ngập răng vào chiếc xương ếch và thấy sướng hơn cả khi ăn tiệc thịnh soạn ở một khách sạn ba sao. Lần khác, vợ tôi mua một bức tranh nhỏ bán bên bờ sông ở Venise mà thấy thỏa mãn hơn một bức danh họa của Cezanne. Cuộc sống mới của tôi tuy vậy cũng đặt ra một số vấn đề. Tôi phải tập quen dần với những thói tục của xã hội thượng lưu, ví dụ như khi ăn hiệu phải biết gọi thứ rượu nào đúng với vị thế của mình. Ellie không giúp tôi gì trong việc này, mỗi khi tôi lúng túng, nàng bảo: "Quan trọng gì đâu, anh? Cứ gọi thứ gì anh thích, mặc kệ ý kiến của giới sành điệu." Nhiều khi quá quan trọng hóa vấn đề, tôi lại biến thành con người khó tính, không giản dị. Tôi không biết rằng nhiều người lớn lên trong sự giàu sang lại cực kỳ đơn giản. Về mặt quần áo, Ellie đưa tôi đến những hiệu may có tiếng nhất London, khuyên tôi cứ để họ quyết định họ nên may mặc cái gì.

Dù phong cách mới của tôi chưa được hoàn chỉnh, tôi nghĩ mình đã có đủ đẳng hoàng để đối mặt với những kẻ như Lippincott, và sắp tới, là họ hàng nhà vợ. Sau đó, không còn gì quan trọng nữa, vì một khi nhà xây xong, tôi có ý định cùng Ellie đến ăn náu ở đó, cắt đứt với toàn thế giới.

Tôi ngẩng mặt nhìn lên Greta, không hiểu cô ta nghĩ gì về "Cánh đồng Gi-tan"...Ồ! Ý kiến người khác có ý nghĩa gì. Nhà đó là vương quốc của tôi, điều đó mới quan trọng. Tôi hình dung thấy mình và Ellie đi xuống con đường dẫn tới cái vụng bên bờ biển. Ở đó chúng tôi tha hồ tắm tấp, chơi bời thỏa thích mà không sợ ai đến phá sự yên tĩnh. Một bãi biển riêng của chúng tôi giá trị hơn mọi bãi biển thời thượng trên đời, ở đó hàng trăm thân hình

sức dầu nhể nhại nằm ngời la liệt. Giàu có được lợi là như thế. Tôi muốn... (bao giờ cũng những chữ ấy: tôi muốn, tôi muốn...) Tham vọng duy nhất của tôi là: một ngôi nhà không giống nhà nào, và một người vợ tuyệt vời...

Tiếng nói Ellie kéo tôi về hiện thực. Nàng vừa đề nghị đi sang phòng ăn.

Tối hôm đó, lúc thay trang phục để đi ăn, Ellie hỏi tôi:

- Anh có thấy cô Greta dễ thương không?

- Tất nhiên.

- Nếu anh ác cảm với cô ấy thì em rất buồn.

- Tại sao anh ác cảm?

- Vì trông anh có vẻ ghét, qua cách anh nhìn cô ấy, nói với cô ấy mà mắt cứ nhìn đi đâu.

- Một mặt, anh còn dè dặt với cô ấy, mặt khác hai chị em cứ nói chuyện suốt.

- Chúng em có biết bao nhiêu chuyện để kể với nhau, anh đừng ghen. Rồi hai người sẽ thân nhau cho mà xem. Giờ Greta đã mến anh rồi đấy.

- Cô ấy nói thế để vừa lòng em.

-Ồ! Không, Greta không bao giờ dối lòng.

Đó là sự thực, tôi chỉ cần nhớ lại những lời nhận xét của cô ta lúc sáng thì biết. Cô ta nói:

- Chắc anh lấy làm lạ tại sao tôi vun vào cho Ellie lấy anh, cho dù tôi chưa hề biết anh. Nhưng tôi rất tức giận khi gia đình đối xử với Ellie như thế! Con bé tội nghiệp chưa bao giờ được hưởng một chút tự do, và tôi rất vui đã khuyến khích cho nó cưỡng lại, gợi ý cho nó mua nhà ở Anh, để đến khi tới tuổi trưởng thành nó đến đấy ở, thoát khỏi mọi sự công kích của người thân.

Ellie đã mãi nguyện nói với tôi:

- Phải nhận rằng Greta có những sáng kiến tuyệt vời, mình em không bao giờ nghĩ ra.

Còn Lippincott thì nói sao? Rằng Greta sử dụng ảnh hưởng của mình, làm hại cô chủ. Tôi bắt đầu nghi ngờ điều này. Ở Ellie có một ý chí kiên quyết mà không ai, dù là Greta, có thể lay chuyển. Nàng tiếp thu mọi ý kiến phù hợp với nguyện vọng của mình, nàng cưỡng lại gia đình không phải vì bị Greta xui bầy, mà vì chính nàng muốn cắt đứt với cuộc sống cũ, bay bằng đôi cánh của mình. Từ khi lấy nhau, tôi phát hiện thấy nàng có nguồn nghị lực không ngờ... tuy vậy nàng tỏ ra giản dị, ngoan ngoãn xiết bao! Thế giới này thật phức tạp, Greta cũng vậy, và cả mẹ tôi nữa... cả ba đều khác hẳn với hình ảnh mà mọi người hình dung về họ.

Lúc sắp ăn xong, tôi chợt nghĩ đến Lippincott và nói:

- Tôi lấy làm lạ là ông Lippincott nhìn cuộc hôn nhân của chúng tôi bằng con mắt thiện.

Greta liền cười gằn:

- Ông ta cáo già lắm.

- Em biết là cô vẫn ghét chú ấy - Ellie chống chế - nhưng chú ấy tốt đấy chứ.

- Ở địa vị em, cô sẽ không tin cậy vào ông ta.

- Thôi nào, Greta, cô nói quá.

- Tôi biết... Ông ta luôn đàng hoàng, đầy vẻ tận tụy, trung thành, nhưng với tôi, ông ta là loại người chuyên móc túi thiên hạ, đến khi vỡ lẽ ra, mọi người mới kêu: "Thế à? Vô lý! Hắn ta có vẻ lương thiện thế mà!"

- Dù chú ấy có muốn, cũng không lừa được em vì em có hàng tá nhân

viên ngân hàng và kế toán luôn luôn kiểm tra tình hình tài chính. Em lại nghĩ nếu ai định giở trò gian trá, thì cậu đó là Franck kia.

Tôi xen vào:

- Cậu Franck này họ hàng thế nào với em?

- Là chồng của cô em. Cô ấy bỏ chú đi lấy người khác, và đã chết cách đây sáu, bảy năm. Chú Franck vẫn giữ quan hệ với gia đình, chúng em coi như người nhà.

Greta nói:

- Có ba người sống bám vào tài sản của nhà Guteman: Cora, Franck và Reuben. Nhưng nhân vật quản trị của cái tổ hợp này là Andrew và Stanford Lloyd.

Tôi hoang mang hỏi lại:

- Lại còn ông này nữa, ông ta giữ vai trò gì?

- Một người giám hộ thứ hai, phải không, Ellie? - Greta nói. Ông ta phụ trách việc đầu tư, thực chất là chẳng có việc gì nhiều, vì vốn của Ellie tăng đều đặn chẳng cần ai tác động. Michael, tôi tin rằng anh sẽ gặp họ đến nơi, chỉ trong tuần này thôi. Họ muốn xem mặt anh là ai mà dám quấy phá.

Tôi văng tục một câu, nhưng Ellie đã đặt tay nàng lên tay tôi:

- Có gì quan trọng, anh? Họ không ở lâu đâu.

Chương XXX

Vào tuần sau đó, Cora Van Stuyvesant và Franck Barton tới, may thay

họ chỉ ở một thời gian ngắn. Họ đều là người Mỹ, tôi thật khó hiểu cung cách của họ. "Cậu Franck" tỏ vẻ dễ chịu, nhưng tôi để ý đến đôi mắt thâm quầng và bộ điệu nhả nhót của ông ta. Ngay hôm đầu tiên, ông đã hỏi mượn tiền tôi. Định thử thách tôi chăng? Trường hợp này, tôi phải tỏ vẻ hào phóng - tôi không muốn thế chút nào - hay trái lại, phải từ chối để rồi mua lấy sự oán ghét? Ôi, cầu trời ông ta rút đi đâu cho rảnh!

Ngược lại, bà Cora khiến tôi phải chú ý. Đã quá tứ tuần nhưng rất phong độ. Thái độ ngọt ngào không đánh lừa được tôi, khi bà ta nói với Ellie:

- Con đừng để tâm nữa đến những lá thư dì viết vội trong lúc nóng giận. Phải thông cảm, cuộc hôn nhân bất ngờ của con làm dì hụt hẫng. Nhưng một phần cũng tại con Greta đã giấu dì và xúi dục con.

- Dì đừng trách Greta, cô ấy chỉ làm theo yêu cầu của con. Con muốn tránh lời thôi...

- Con khéo lắm. Con biết không, tất cả mọi người giúp việc nhà ta đều sợ xanh mặt, chỉ sợ bị mắng là đã không trông nom con cẩn thận. Họ không biết Mike là ai, ngờ đâu cậu ấy lại dễ thương đến thế.

Nói rồi, bà ta quay về phía tôi, nở nụ cười gượng gạo nhất mà tôi chưa từng thấy. Hẳn tôi là người mà bà Van Stuyvesant căm ghét nhất, và thái độ mềm mỏng hôm nay phải là do Lippincott đã dặn dò trước, sau khi ông ta từ đây về Mỹ. Lippincott hiện đang bán một dinh cơ của Ellie, tiền bán được sẽ về Cora... với điều kiện bà giữ miệng, không loan truyền những lời bậy bạ về chồng của Ellie.

Không ai nói về người chồng trước của bà Van Stuyvesant. Cộng với những điều Ellie kể, tôi suy ra rằng ông ta có thể đã bỏ rơi bà, đi với người khác mà chẳng để lại cho bà của nả gì. Vì ông cũng có gì đâu, sở dĩ trước đó bà theo ông chỉ vì cái mẽ bề ngoài mà thôi.

Quen sống xa hoa tốn kém, Cora không thể chối bỏ món quà hậu hĩ của con chồng, vì thế bà ta mới phải làm mặt vui vẻ với tôi trong thời gian ở London.

Reuben - không rõ là anh họ hay "chú" - chưa tới nhưng đã viết thư, có vẻ tử tế, chúc Ellie nhiều hạnh phúc. "Nếu sống ở Anh không hợp - thư viết - hãy về Mỹ, Reuben này lúc nào cũng dang tay đón tiếp"

- Ông ta có vẻ tốt nhĩ - Tôi nói với Ellie.

- Phải. Song giọng điệu thiếu thuyết phục.

- Em có cảm thấy gấn bó thực sự với người nào trong số họ?

- Hừ... không. Có lẽ là vì không có mối liên hệ gia đình nào gấn bó mọi người. Em giữ kỷ niệm rất tốt về bố mẹ, dù mẹ em mất từ lúc em còn bé. Ông nội và bố thường hay tranh cãi, ông kêu bố thiếu nghị lực trong kinh doanh. Bố chỉ thích đi câu. Bố rất buồn sau khi mẹ mất, nên em thán phục hai ông chú. Có thể nói cuộc sống công tử giàu có, sang trọng của hai chú hấp dẫn em hơn. Em không hiểu tại sao bố em lại lấy Cora... Khi cả bố và hai chú em mất, ông nội đầu tư toàn bộ tiền bạc vào những doanh vụ chắc chắn, sau khi đã dành một phần cúng cho bệnh viện và các tổ chức từ thiện. Ông cũng dùng một số cổ phiếu đứng tên Cora và Franck là con rể, lấy con gái ông, cô này cũng đã mất.

- Nhưng cả cái tơ-rót của ông nội phải thuộc về em chứ?

- Vâng, và ông rất quan tâm chuyện đó. Ông nội lo lắng đủ mọi thủ tục giấy tờ để không ai xâm phạm quyền lợi của em.

- Bằng cách sử dụng Andrew Lippincott và Stanford Lloyd. Một luật gia và một chủ ngân hàng.

- Đúng vậy. Nhưng hơi lạ là ông quyết định cho em hưởng thừa kế vào

ngày trưởng thành, chứ không phải lúc hai mươi lăm tuổi như thường lệ. Song em quên... em là con gái.

- Anh không hiểu?

- Ông nội cho rằng con gái đến hai mươi một tuổi mà chưa chín chắn thì sẽ không bao giờ trưởng thành, ngược lại con trai cần thời gian lâu hơn. Ông nói rằng em thông minh, tuy chưa nhiều kinh nghiệm cuộc đời, song em sẽ sáng suốt phân biệt được ai tốt, xấu.

Tôi trầm ngâm, bật lên nhận xét:

- Anh không tin là ông sẽ có thiện cảm với anh.

Ellie đáp, với sự thật thà thường lệ của nàng:

- Ông sẽ kinh hãi... ít nhất là lúc đầu. Nhưng rồi sẽ quen.

- Ellie tội nghiệp của anh...

- Sao anh nói vậy?

- Bao quanh em, có quá nhiều người phụ thuộc vào em. Họ chờ đợi em ban cho họ cái gì, không cần đếm xỉa đến tình cảm của em.

- Chú Andrew rất quý em, luôn luôn tỏ ra thiện chí. Những người khác... thì đúng, họ đến thăm em chỉ khi nào cần tiền. Nhưng từ nay em sống ở nước Anh, sẽ không phải chịu đựng họ nữa. Chấm hết mọi chuyện.

Về vấn đề này, nàng đã lăm và tỉnh ngộ ngay lập tức.

Đến lượt Stanford Lloyd vác mặt tới với một mớ giấy tờ khổng lồ, và ông ta bàn với Ellie các chuyện làm ăn, mà tôi không hiểu gì hết. Hy vọng hẳn tỏ ra trung thực, nhưng ai mà biết được.

Hắn làm bộ hết sức lễ phép với tôi, song trong bụng chắc hẳn coi tôi là tên lưu manh mặt hạng, cứ nghe cái giọng lạnh lùng hẳn nói với tôi thì biết.

Hắn đi rồi, tôi nhảy lên mừng rỡ, ôm hôn Ellie:

- Lần này, tất cả đã tểch hết, phải không em?
- Anh không ưa họ?
- Trước đây chắc nhiều lúc em cảm thấy cô đơn?
- Vâng, ở trường em học, toàn con nhà giàu, nhưng mỗi lần em kết bạn với ai, người đó liền bị phạt và cách ly với em. Nếu em có một bạn thật thân, có lẽ em sẽ có can đảm để đấu tranh. Chỉ đến khi có Greta, em mới có nghị lực để tự giải phóng. Nhờ có cô ấy, em mới đỡ buồn chán. Nhìn về mặt hờn hở của nàng, tôi nói nhỏ:
 - Anh mong rằng... nhưng rồi lại quay mặt đi, thấy khó nói.
 - Anh mong gì, anh Mike?
 - Mong em không qua phụ thuộc Greta đến thế. Theo anh, chịu ảnh hưởng của một người ngoài là không hay.
 - Mike... anh không ưa cô ấy!
 - Có, có! Nhưng, ngoài việc anh chỉ mới quen cô ta, anh còn hơi buồn thấy hai người quá thân thiết với nhau.
 - Đừng trách Greta. Cô ấy là người duy nhất tốt với em...trước khi em gặp anh.
 - Nhưng bây giờ, đã có anh, và chúng ta sẽ sống hạnh phúc mãi mãi.

Chương 1000

Tôi đã cố gắng phác họa chính xác chân dung những con người đã xen vào cuộc đời chúng tôi, đúng hơn là cuộc đời tôi, vì Ellie thì đã quá quen

thuộc với họ. Chúng tôi ngây thơ tưởng rằng họ sẽ biến đi nhanh. Than ôi! Chẳng bao lâu chúng tôi thất vọng ngay, vì họ lại xuất hiện sớm.

Sau khi bà Van Stuyvesant cùng bộ sậu đi khỏi, chúng tôi nhận được điện của Santonix báo tin nhà đã xây xong. Chúng tôi mừng rỡ thu xếp hành lý, lên đường ngay sáng hôm sau, để đến "Cánh đồng Gi-tan" trước khi mặt trời lặn. Nhìn thấy ngôi nhà "của mình", tôi xúc động đến ngất người. Nhà của tôi... Cuối cùng, tôi đã có nó!

- Được không? Santonix xuất hiện trước bậc cửa hỏi.

- Xong... hân rồi chứ! Tôi kêu. Một câu ngớ ngẩn, nhưng Santonix thông cảm với tâm trạng tôi:

- Tôi đã cố gắng hết sức rồi đó. Chi tiêu cũng vượt quá mức dự trù, nhưng đáng thôi. Nào, cậu ẵm vợ lên tay rồi bước vào nhà theo đúng thủ tục!

Tôi đỏ mặt, bế Ellie lên rồi bước qua bậc cửa. Tôi bị vấp. Santonix cau mày, nhưng không nói gì. Vào tới trong nhà, cậu ta nói:

- Mike, cậu hãy săn sóc vợ cẩn thận. Cô ấy tưởng có đủ sức mạnh đối phó với cuộc đời, và cô ấy lầm. Cô ấy cần cậu.

Ellie ngạc nhiên hỏi lại:

- Chuyện gì có thể xảy ra?

- Thế giới là độc ác, và tôi biết họ hàng của cô gồm những người có tình cảm đối địch. Xin lỗi vì đã nói thẳng. Tôi đã hiểu họ khi họ đến đây sục sạo.

- Họ về Mỹ hết rồi, không quấy rầy nữa.

- Đi máy bay thì xa cũng hóa gần.

Santonix quàng tay lên vai vợ tôi, và tôi nhận thấy bàn tay anh đã quá khẳng khiu. Anh nói tiếp:

- Nếu được, tôi sẽ đích thân lo cho hai người. Tiếc rằng tôi chẳng còn

sống bao lâu. Cô hoàn toàn phụ thuộc vào Mike.

- Thôi đừng lên lớp nữa, hãy mời chúng tôi đi thăm nhà!

- Đồng ý. Ta đi.

Vào thăm các phòng, chúng tôi thấy bàn ghế, rèm cửa và các vật trang trí chúng tôi mua từ nước ngoài về đều được bố trí đúng chỗ.

Ellie kêu lên:

- Chúng ta chưa đặt tên cho ngôi nhà! Không gọi "Ngọn Tháp" nữa, vô lý. Mụ Bô-hê-miêng đặt nó tên gì ấy nhỉ?

- "Cánh đồng Gi-tan". Không dùng tên ấy nữa.

Santonix chen vào:

- Nhưng dân vùng này đều gọi theo tên đó.

Ngồi trên sân thượng ngắm nhìn cảnh hoàng hôn, chúng tôi ra sức tìm tên gọi cho xứng với tuyệt tác của Santonix. Mới đầu, còn nghĩ nghiêm chỉnh, tiếp đó gọi lên những tên gọi sáo mồn thường thấy trên các bưu ảnh du lịch: Giấc Mơ, Biển đẹp, Rừng thông, v.v.. Trời lạnh dần làm chúng tôi phải lúi vào phòng khách, đóng tất cả các cửa nhưng vẫn để mở rèm. Ngày mai, các gia nhân mới đến. Ellie nhận xét:

- Những người mà ta mượn giúp việc, đến đây chắc không thú lắm, vì hẻo lánh quá.

Santonix nói:

- Nếu vậy, cứ tăng lương gấp đôi lên, họ sẽ thích ngay.

- Vậy anh cho rằng ai cũng có thể mua được bằng tiền?

- Chứ sao!

Chúng tôi vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ. Xem ra, Santonix rất hài lòng.

Bỗng, có tiếng cửa kính vỡ loảng xoảng sau tiếng đá ném. Vài mảnh kính

bay vào trong phòng, một mảnh cắm lên má Ellie. Trong chốc lát, chúng tôi sững người vì kinh ngạc, rồi tôi chạy lao lên sân thượng, nhìn vào trong đêm, tất nhiên chẳng thấy gì. Tôi hoang mang quay xuống với vợ, lau má nàng, ra sức trấn tĩnh nàng.

Ellie lẩm bẩm, giọng run rẩy:

- Tại sao... tại sao họ làm thế với mình?

- Chắc là mấy đứa trẻ mất dạy thôi. Thấy đèn sáng, chúng nghịch để làm mình sợ. Cũng may là chúng mới chỉ ném đá. Chúng có thể dùng súng.

- Nhưng nhằm mục đích gì?

- Anh không biết. Tìm cái thú trong sự phá hoại, thế thôi.

Nàng đứng lên:

- Em sợ, anh Mike, em sợ!

- Hãy bình tĩnh! Sáng mai, anh sẽ ra làng tìm hiểu. Chúng ta chưa biết gì về hàng xóm.

- Họ làm thế có phải vì em giàu, mà họ nghèo? Nàng hỏi Santonix, dường như chỉ có anh ta mới biết.

Santonix trả lời, giọng nghiêm nghị:

- Không... tôi không nghĩ đó là lý do.

- Họ căm thù chúng tôi?

Rồi nàng tiếp luôn:

- Không... Vì lý do khác, mà ta chưa biết. "Cánh đồng Gi-tan"... Tất cả những ai sống trong này đều bị căm ghét, bị hành hạ. Có lẽ rồi họ đến đuổi chúng ta đi cũng nên.

Tôi đưa nàng một cốc rượu, van vãn:

- Thôi em đừng nói nữa! Sự việc này thật đáng tiếc, nhưng chỉ là hành

động của một đứa trẻ.

- Có phải vậy hay không... Nàng lo sợ nhìn tôi - Có kẻ muốn chúng mình đi khỏi đây, khỏi ngôi nhà chúng mình đã xây, đã yêu.

- Ta sẽ không để cho họ làm được. Anh sẽ bảo vệ em, em sẽ không làm sao hết.

Ellie quay lại hỏi Santonix:

- Anh đã đến đây trước chúng tôi, chắc anh phải biết? Có ai nói gì với anh không? Họ có cản trở công việc xây dựng ?

- Nhiều khi ta tưởng tượng nhiều chuyện...

- Có xảy ra tai nạn gì không?

- Xây nhà bao giờ chả có tai nạn; song yên tâm đi, không có gì nghiêm trọng. Có người ngã từ trên thang xuống, người khác bị gỗ rơi vào chân, người khác bị dầm đâm vào tay, nhiễm trùng.

- Nhưng không có tai nạn nào... có ý đồ?

- Tôi bảo đảm không có.

- Mike... anh còn nhớ mục Bô-hê-miêng ta gặp không? Mục khuyên em không nên trở lại đây.

- Anh đã bảo mục ta điên mà.

- Chúng mình đã làm trái lời mục khuyên bảo - nàng giận dữ dậm chân xuống đất. - Em sẽ không để họ trục khỏi đây! Không ai được phép buộc chúng ta phải đi!

- Chúng ta không phải đi đâu cả. Em yêu, chúng mình sẽ sống rất hạnh phúc ở nơi này.

Chúng tôi đồng thanh như thế, dường như để tự trấn an.

Chương XIV

Cuộc sống ở "Cánh đồng Gi-tan" bắt đầu như thế. Không tìm được tên nào khác để đặt, thì sự việc xảy ra ngay tối đầu tiên đã quyết định hộ chúng tôi. Ellie khẳng định:

- Chúng ta cứ giữ tên ấy, cũng để tỏ cho họ biết rằng "Cánh đồng" ngày nay là thuộc chúng ta, bất chấp những lời phán xằng của mục Bô-hê-miêng.

Hôm sau, vợ tôi lại vui vẻ và hăm hở. Chúng tôi quyết định vào Kingston Bishop để thăm thú và làm quen với hàng xóm. Chúng tôi cũng muốn gặp bà lão Bô-hê-miêng. Và tôi hy vọng bắt gặp bà ta ở trong vườn nhà, nhằm làm cho Ellie trông thấy bà ta làm việc bình thường như mọi người. Nhưng nhà bà đóng cửa.

Chúng tôi hỏi thăm nhà bên cạnh, được biết:

- Bà Lee thỉnh thoảng lại biến đi đâu không rõ. Máu Bô-hê-miêng mà! Có bao giờ ngồi đâu ấm chỗ! Mà dạo này đầu óc bà ta làm sao ấy! Các anh chị ở ngôi nhà mới, phải không? Cái nhà tí trên đỉnh đồi?

- Vâng. Chúng tôi vừa dọn đến tối qua.

- Nhà đẹp quá! Chúng tôi đã đến xem lúc đang xây. Thế là hết gạch vụn và cỏ dại. - Quay sang Ellie, bà hàng xóm rụt rè: - Hình như chị là người Mỹ?

- Gốc Mỹ. Giờ lấy chồng Anh, thì là quốc tịch Anh.

- Anh chị định ở trên đó suốt năm?

- Vâng.

Bà ta nói tiếp, giọng không thuyết phục lắm:

- Ở đó chắc thích.

- Vâng. Tại sao không?

- Chỗ đó xa cách, với lại người trẻ nói chung không thích sống cách biệt, chỉ toàn cây.

- "Cánh đồng Gi-tan", Ellie lẩm bẩm.

- A!... Chị cũng biết tên dân làng gọi? Cái nhà đổ tên gọi là "Ngọn Tháp" kia, mặc dù tôi chẳng thấy tháp nào kể cả khi nó còn nguyên vẹn.

Ellie ngắt lời:

- Tôi thấy tên đó buồn cười, nên quyết định giữ cái tên dân làng vẫn gọi.

Tôi nhận xét:

- Chúng mình phải đăng ký với bưu điện nếu không thư sẽ không tới. Mặc dù, anh thấy không có thư từ càng tốt.

- Không được, như vậy kéo theo rắc rối. Hóa đơn gửi đến mà mình không nhận được, biết thế nào mà trả.

- Càng hay chứ sao?

- Đến lúc thuế vụ nó phạt cho mới trắng mắt ra. Dù sao, em cũng cần nhận được tin tức của Greta.

- Quên Greta đi, ta ra đây ngắm cảnh.

Chúng tôi chào cáo từ rồi đi khỏi cái thôn làng đáng yêu, ở đó mọi người đều tử tế, dễ chịu. Sáng hôm đó, các gia nhân thuê mướn lục tục kéo tới, họ đều không tỏ vẻ hăm hở phải sống ở "Cánh đồng Gi-tan". Không phải vì mê tín, mà vì quả thật nó xa cách quá. Chúng tôi quyết định thuê một xe hơi đến đón họ vào ngày nghỉ, đưa đi chơi ở Chợ Chadwell hoặc ở một bãi biển gần đó. Tôi nói với Ellie rằng không ai có thể bảo nhà này có ma, vì nó còn mới tinh.

Nàng đồng tình:

- Em biết. Chính vùng xung quanh mới làm em sợ, con đường ngoằn ngoèo giữa hàng thông, rồi cái nơi mù Lee xuất hiện...

- Sang năm, chúng mình sẽ chặt hạ tất cả cây, trồng thay toàn đỗ quyên.

Greta đến chơi mấy ngày cuối tuần với chúng tôi. Nàng rất khen ngôi nhà, khen chúng tôi đã chọn những bàn ghế và tranh ảnh đẹp, khen cách Santonix bày biện tất cả. Tối chủ nhật, nàng lại trở về London làm việc.

Ellie rất vui khi gặp Greta, tôi thấy rõ hai người thật là thân thiết. Phần tôi, cố gắng giữ thái độ thoải mái, dễ chịu. Dù sao khi taxi chở cô ta đi khuất, tôi cũng thở phào.

Hai tuần sau, chúng tôi được chấp nhận vào giới thượng lưu Kingston Bishop, ngay sau cái lần tiếp vị khách quan trọng nhất địa phương. Ông ta đến thăm một buổi chiều, giữa lúc Ellie và tôi đang tranh luận xem nên trồng luống hoa ở đâu. Nhìn tên trong danh thiếp do người hầu mang tới, tôi ghé tai Ellie nói nhỏ:

- Chính là Đức Chúa Cha đấy!

Trước bộ mặt ngẩn ra của nàng, tôi giải thích: Thiếu tá Phillpot, người có uy tín đặc biệt trong vùng.

Người chờ ngoài phòng khách vào khoảng lục tuần, tóc hoa râm, ria mép ngắn, vẻ hờn hậu, quần áo xuềnh xoàng. Ông xin lỗi đã không đưa vợ đến, vì bà đau yếu, không đi ra ngoài. Chúng tôi vừa dùng trà vừa nói chuyện. Ông khuyên Ellie nên trồng hoa gì hợp với phong thổ, rồi chúng tôi bàn sang chuyện đua ngựa. Ông phát hiện ra rằng Ellie không thích đi xem đua, nhưng mê cưỡi ngựa. Ông hướng dẫn, nếu nàng định mua ngựa, thì ở đây còn con đường ra trắng có thể phi ngựa thoải mái. Rồi chúng tôi nói chuyện về cái

nhà. Ông thiếu tá hỏi:

- Tôi chắc ông bà biết cái tên dân làng đặt cho nơi đây và những truyền thuyết chung quanh nó?

- Lời đồn thì có nhiều, chính bà Lee đã gọi cho chúng tôi chú ý.

- Ôi cái bà Esther. Bà ta lại đến quấy nhiễu?

- Hình như bà ấy hơi điên.

- Ít điên hơn ta tưởng. Tôi vẫn quan tâm đến bà ta, thế mà bà ta chẳng tỏ vẻ biết ơn. Thỉnh thoảng bà ta cũng gây phiền phức.

- Bà ta biết đoán tương lai?

- Ôi! chuyện đó... Bà ta đề nghị xem bói cho ông bà à?

Ellie đáp ngay:

- Có, và bà ta còn cảnh cáo chúng tôi về tương lai, nếu còn đến ở tại "Cánh đồng Gi-tan".

- Lạ quá nhỉ! Thường thì bà ta chỉ tiên đoán những điều tốt lành. Hồi tôi còn đi học, có một đoàn Digan hạ trại tại đây, tôi thỉnh thoảng có dịp đến nếm các món ăn của họ. Gia đình tôi còn biết ơn bà Lee nữa, vì cũng hồi ấy bà đã cứu cậu em tôi thoát khỏi hố nước trong lúc trượt băng.

Cử chỉ vụng về của tôi làm một cái cốc rơi xuống, vỡ tan. Thiếu tá giúp tôi nhặt các mảnh vỡ, và vợ tôi nói:

- Điều ông vừa nói chứng tỏ bà Lee không phải người ác ý, mình sợ thật hão huyền.

- Bà ấy làm bà sợ à?

Tôi trả lời thay cho Ellie:

- Cái hôm chúng tôi mới đến, bà gần như đe dọa, rồi xảy ra một việc khiến chúng tôi phải dè chừng.

Tôi kể lại việc đá ném vỡ cửa sổ, làm vị khách của chúng tôi rất ngạc nhiên.

- Quanh đây không có bọn trẻ nào tính nghịch như vậy. Tôi rất tiếc nhà ta phải chịu một sự khởi đầu lạ lùng như thế.

- Tôi quên mau chuyện đó, nhưng ít lâu sau lại kể ra chuyện nữa. Mike, anh nói cho ông nghe.

Tôi liền thuật rằng một sớm nọ, chúng tôi phát hiện trước cửa nhà có một con chim bị cầm dao, kèm thêm một mảnh giấy nguệch ngoạc mấy chữ: "Cút khỏi đây ngay, nếu không sẽ bất lợi".

- Và các bạn không đi báo cảnh sát?

- Nếu làm thế, sợ càng chọc tức kẻ đùa dai đó.

- Phải làm rõ việc này ngay, kéo rắc rối. Theo tôi, đây không còn là chuyện đùa, và cũng không phải là thù hằn cá nhân, vì ở đây đã ai quen biết ông bà đâu.

- Tất nhiên, chúng tôi là dân mới ngụ cư.

- Cứ để đấy, cho phép tôi làm một cuộc điều tra nhỏ.

Ông đứng dậy cáo từ, đưa mắt nhìn chung quanh.

- Tôi rất thích nhà của hai người. Ai vẽ kiểu hần là người tài năng.

Tôi liền nói tên Santonix. Ông nói đã biết anh ta qua tạp chí "Nhà và Vườn". Trước khi đi, ông mời chúng tôi đến ăn ở nhà ông và đề nghị chúng tôi định ngày.

- Lúc đó, đến lượt ông bà sẽ cho ý kiến về căn nhà của tôi.

- Chắc là nhà cổ?

- Xây từ 1720, cái thời tươi đẹp! Ngôi nhà nguyên thủy xây từ một trăm năm trước nữa, bị cháy trụi, ngôi bây giờ hoàn toàn xây trên móng cũ.

- Gia đình ta gốc ở đây?

- Phải. Đôi khi do các biến thiên về kinh tế, chúng tôi buộc phải bán đi một ít đất, đến lúc khấm khá hơn lại chuộc lại. Tôi rất vui có dịp được giới thiệu cơ ngơi của tôi với ông bà.

Một con chó Épanhon chồm chồm trong xe hơi, chờ ông thiếu tá. Dù quần áo xuềnh xoàng và chiếc xe cũ đã tróc sơn, có một vẻ gì đáng kính toát ra từ Phillpot. Ông cũng có vẻ mến chúng tôi, nhất là Ellie. Tuy nhiên, tôi đã mấy lần bắt gặp cái nhìn của ông soi mói vào tôi.

Tôi tiễn khách ra, khi trở vào thấy Ellie đang vun những mảnh thủy tinh vỡ vứt vào sọt rác. Nàng có vẻ âu sầu, nói:

- Rất tiếc cái cốc pha lê bị vỡ. Em thích nó.

- Mua cái khác thay vào để ợt.

- Đã đành. Cái gì làm anh hậu đậu vậy?

Tôi suy nghĩ một lát:

- Một câu nói của Phillpot làm anh nhớ một chuyện xảy ra trong trường anh học. Anh đi trượt trên mặt hồ đóng băng với một thằng bạn, bỗng băng sứt dưới chân làm cậu ấy chết đuối mà anh không kịp trở tay.

- Eo ôi!

- Anh hoàn toàn quên việc ấy, đến khi Phillpot kể chuyện cậu em gặp tai nạn tương tự, anh mới chợt nhớ.

- Ông thiếu tá này có vẻ dễ thương. Anh nghĩ sao?

- Tất nhiên ông ta là người tốt.

Đầu tuần sau, chúng tôi đến thăm nhà Phillpot. Nhìn mặt ngoài ngôi nhà rất cổ, tôi không ưa chút nào. Tôi chỉ thích kiến trúc hiện đại. Tuy nhiên, bên trong không sang lắm, nhưng ấm cúng. Phòng ăn dài, tường phủ đầy chân

dung, chắc là ảnh các ông cố bà cố. Tôi dừng lại trước bức tranh một cô gái tóc vàng, khiến chủ nhà nở một nụ cười.

- Anh có con mắt tinh đời. Đây là bức tranh có giá của Gainsborough, mặc dù người mẫu trong tranh có tiếng tăm không hay lắm. Bà được ông tổ Gervase Phillpot mang về từ nước ngoài và lấy làm vợ. Sau bà bị nghi là đã đầu độc chồng. Là người nước ngoài, nên tòa đã xử không thương tiếc.

Vài khách hàng xóm cũng cùng được mời như chúng tôi: bác sĩ Shaw, tuổi lục tuần, dáng bộ hồ hởi - chưa ăn hết bữa ông đã rút lui vì có người bệnh gọi - một linh mục nhanh nhẹn, rất gây cảm tình, và một bà không rõ tuổi, tiếng nói the thé. Ngoài ra còn một phụ nữ trẻ đẹp. Claudia Hardcastle, rất mê ngựa. Bà ta toàn nói chuyện cưỡi ngựa với Ellie, và cả hai khám phá ra là có chung một dị ứng, kiểu hắt hơi sổ mũi, mỗi khi đến gần một con vật.

Tôi nghe thấy vợ tôi nói với người bạn mới:

- Ở Mỹ, một bác sĩ cho tôi những viên thuốc màu da cam, để khắc phục dị ứng ấy. Lúc nào bà hãy dùng thử. Mỗi lần cưỡi ngựa, tôi đều uống một viên, thế là hết khó chịu.

Tôi ngồi gần bà chủ kêu là yếu đau, nhưng ăn rất ngon. Cùng với bà có giọng the thé - mà tôi quên tên - hai người thay nhau hỏi về cuộc sống trước đây của tôi. Tôi đã nằm lúc lên voi xuống chó, nên khéo léo né tránh, không đại gì hở ra.

Cuộc hội họp diễn ra vui vẻ, tuy hơi đơn điệu. Sau đó, trong lúc ra thăm vườn và tôi đang đi một mình, thì Claudia Hardcastle đuổi kịp tôi, bắt chuyện:

- Anh tôi có nói về ông.

- Bà có chắc là tôi không?

- Đúng, vì chính anh ấy xây nhà cho ông.
- Santonix là anh trai bà?
- Anh họ thôi, ít khi gặp nhau. Tôi đọc báo, mới theo dõi được công việc của anh ấy.
- Anh ấy giỏi tuyệt vời.
- Nhiều người nghĩ thế.
- Còn bà thì không?
- Tôi không biết. Trong anh ấy có hai mặt trái ngược. Một thời, chẳng ai biết đến anh, rồi bỗng chốc mọi sự thay đổi. Giờ thì anh ấy có tiếng.
- Bà đã thấy ngôi nhà của chúng tôi.
- Từ lúc xây xong thì chưa.
- Vậy chúng tôi rất vui mời bà đến thăm.
- Xin báo trước là tôi sẽ không thích nó đâu. Tôi không ưa những ngôi nhà hiện đại, thời đại kiến trúc mà tôi thích là thời nữ hoàng Anne. Tôi và vợ ông sẽ còn gặp nhau nhiều. Tôi định mời cô ấy tham gia câu lạc bộ đánh gôn, sẽ có nhiều dịp cùng nhau cười ngửa. Cô ấy nói muốn tậu một con.

Thiếu tá lại gần, mời chúng tôi ghé thăm chuồng ngựa. Khi chỉ còn hai người, ông nói với tôi:

- Claudia cười ngửa rất giỏi. Tiếc rằng bà ta để uổng cả một đời.
- Sao vậy?
- Bà ta lấy một người Mỹ hơn rất nhiều tuổi, tên là Lloyd rồi lại ly hôn ngay. Từ đó bà căm thù tất cả đàn ông, sống ẩn dật chắc không lấy chồng nữa.

Mọi người chia tay. Trên đường về, Ellie tổng kết:

- Những con người nhàm chán, nhưng dễ yêu. Anh Mike, ở đây chúng mình sẽ hạnh phúc, có phải không?

- Chắc chắn rồi.

Tôi đặt nàng xuống bậc cửa, và lái xe vào ga-ra. Khi trở lên nhà, nghe thánh thót mấy tiếng nhạc. Ellie vừa gảy ghi ta vừa khe khẽ hát một bài dân ca Scotland hay Iceland nào đó mà tôi không biết. Tôi lảng lảng đi quanh tòa nhà, dừng lại trước cửa phòng khách hé mở.

Giờ Ellie đang hát một bài mà tôi ưa thích. Tôi không nhớ tên bài, nhưng lời ca làm tôi vô cùng xúc động:

'Người sinh ra để hưởng Mừng vui và đau khổ

'Một khi hiểu điều đó

'Ta sẽ thẳng tiến trên đường đời không lo ngại

'Mỗi đêm và mỗi ngày

'Lại có người sinh ra để chịu Khổ đau

'Mỗi ngày và mỗi đêm

'Có người sinh ra để hưởng lạc thú

'Có người sinh ra để chịu Đêm dài vô tận...

Nàng ngẩng đầu lên và thấy tôi:

- Sao anh nhìn em vậy?

- Anh nhìn như thế nào?

- Như là anh yêu em...

- Đúng là anh yêu em! Vậy thì anh phải nhìn em như thế nào?

- Khi nhìn em, anh nghĩ đến gì nào?

- Anh nhớ phút giây anh nhìn thấy em lần đầu... dưới bóng cây thông.

Tôi nói sự thật. Sự xuất hiện của em hôm đó để lại trong tôi niềm xúc động khôn tả.

Nàng mỉm cười và lại véo von điệp khúc:

'Mỗi ngày và mỗi đêm

'Có người sinh ra để hưởng Lạc thú

'Có người sinh ra để hưởng Lạc thú

'Có người sinh ra để chịu Đêm dài vô tận.

Người ta chỉ nhận ra những thời khắc quan trọng của cuộc đời khi nào đã quá muộn. Tối hôm đó, sau lúc đến thăm Phillpot và trở về nhà mình, chúng tôi đã sống một thời khắc như thế, mãi đến sau này tôi mới nhận ra.

Chương XV

Thật lạ, nhưng trong cuộc đời, những kế hoạch bày ra không bao giờ thực hiện như dự kiến. Tôi và Ellie đã có nhà, sống cách biệt mọi người - là chúng tôi nghĩ vậy - thế mà đột nhiên sự yên tĩnh chúng tôi hằng mong muốn, bị đảo lộn. Đầu tiên, là bà mẹ kế chết tiệt của vợ tôi, liên tục gửi thư, điện, nhắn nhe qua người này người nọ. Nghe đâu, bà ta thích ngôi nhà của chúng tôi quá đến mức quyết định cũng mua nhà ở Anh để về ở hai tháng mỗi năm. Cuối cùng bà ta đích thân dẫn xác đến, thế là phải dẫn bà đi khắp vùng quê để tìm xem có ngôi nhà nào vừa ý, nhà đích thị kiểu Anh kia. Bà ta chọn một ngôi chỉ cách chỗ chúng tôi mười lăm dặm, làm chúng tôi phát hoảng. Tất nhiên chúng tôi không muốn bà lớn vờn ở quanh, nhưng làm thế nào cho bà ta hiểu? Ellie không thể nói thẳng, mà dù có nói, bà cũng chẳng

quan tâm. Thế rồi trong lúc đang chờ báo cáo của địa chính, chúng tôi lại bị một cơn mưa điện ập đến. Lần này, là "Cậu Franck", lại đang gặp khó khăn. Chúng tôi lại phải gỡ cho ông ta, bằng cách bỏ tiền ra, tất nhiên. Ellie chỉ thị cho Lippincott lo việc này, tạm chấm dứt ở đó. Vẫn chưa hết. Chẳng bao lâu chúng tôi nghe nói có mâu thuẫn giữa hai vị quản lý. Lippincott đánh điện xin đến để trình bày, cả Lloyd cũng vậy. Tôi ngây thơ, cứ tưởng Hoa Kỳ ở xa nước Anh. Lầm to: trong thế giới của Ellie, thiên hạ đi lại giữa New York và London như đi chợ.

Ellie đi London một mình để gặp hai vị đại diện đó. Tôi không đi theo, vì không hiểu gì về công việc, vả lại hình như mỗi mâu thuẫn nọ phải được giữ bí mật. Vợ tôi chỉ hé cho tôi biết là Lippincott đã hoãn việc bán một sở hữu của nàng, không hiểu tại sao, hay là có khi tại Lloyd phản đối, không chịu giao sổ sách.

Chúng tôi tranh thủ một lúc tạm nghỉ mọi chuyện rắc rối, để đi thăm một cơ ngơi của chúng tôi, tên gọi "Folie". Khu đất rộng, chúng tôi lần lượt xem xét mọi ngóc ngách. Một hôm, theo lối mòn đầy cỏ dại, chúng tôi tới một quãng rừng thưa, chính giữa có một ngôi nhà nhỏ trông như cái đền, kiểu rất cổ. Nó hãy còn tốt, chúng tôi quyết định sửa sang lại, mang tới đó một cái bàn, vài chiếc ghế, một tấm đi vắng và một cái tủ đựng cốc, tách, rượu... Ellie muốn lối mòn được phát quang sạch sẽ, song tôi bảo cứ để nguyên để không ai khám phá được chốn này. Nàng thấy ý đó rất lãng mạn, nên tán thành.

Ít lâu sau, trên đường từ "Folie" về nhà, Ellie vấp phải một rễ cây, bị trật chân, tôi phải cõng nàng về. Tôi mời bác sĩ Shaw đến, ông ta chữa chạy rồi yêu cầu nàng phải nằm bất động một tuần. Ellie quyết định viết thư cho Greta, mời cô ta đến. Tôi biết nói gì hơn? Gia nhân thì nhiều, nhưng mỗi

người một việc, và cứ nằm một chỗ, chỉ có tôi bên cạnh, cũng buồn.

Và thế là Greta đến. Phải nhận là cô gái người Đức này rất được việc, cô ta chăm sóc Ellie như em gái, sai bảo người hầu, lo trông nom nhà cửa. Vợ chồng một người hầu lại xin thôi việc, lý do là họ sợ nơi này, song tôi nghĩ bà Cora có xui bầy họ thế nào đó. Greta liền gửi đăng thông báo tìm người trên tờ báo địa phương, lập tức có một cặp vợ chồng khác đến thay. Hai người bạn gái rõ ràng là rất hợp nhau, họ ríu rít với nhau suốt ngày. Greta biết cách làm cho Ellie khuây khỏa bằng những cách chỉ phụ nữ mới làm được.

Sau một tuần. Ellie sốt sắng hỏi tôi:

- Em mời Greta ở thêm ít lâu nữa, có được không?

Tôi biết đáp lại gì hơn, ngoài cách gật đầu?

Mỗi ngày Greta lại chiếm vị trí lớn hơn trong tổ ấm của chúng tôi, và đến một lúc chúng tôi thấy không thể sống thiếu nàng. Tôi cố gắng làm mặt bằng lòng với nàng, nhưng một hôm, trong lúc Ellie nghỉ trưa trong phòng, Greta và tôi lên thơ thẩn trên sân thượng, tôi không kìm được nữa, để cho mối hận vẫn ôm trong lòng được dịp bùng nổ. Greta không nao núng, đáp lại bằng mấy lời cay nghiệt. Sự tranh cãi trở nên gay gắt, tôi đang báo trước là sẽ không cho phép vợ chịu sự áp chế của cô ta nữa, thì Ellie khập khiễng đi lên, nét mặt bơ phờ. Tôi chạy lại, đặt nàng nằm trên ghế dài, cố nói mấy lời xin lỗi. Nàng hoảng hốt, lấm bầm:

- Em không ngờ anh hận cô đến thế.

Tôi dỗ dành Ellie, nói là mình thiếu suy nghĩ, sở dĩ vậy có lẽ là vì nhiều chuyện lo lắng gần đây làm tôi không tỉnh trí. Cuối cùng, hóa ra tôi trở thành anh chàng lỗ bịch và gần như phải van nài Greta cứ ở lại.

Chuyện xảy ra trên sân thượng, có lẽ bọn gia nhân đều nghe thấy, nhưng

biết làm sao? Một khi nổi giận lên, thì tôi hét thoải mái.

Greta có vẻ lo lắng về sức khỏe Ellie. Một hôm nàng nói:

- Ellie phải giữ gìn cẩn thận, không được khỏe.
- Cô ấy có làm sao đâu.
- Không, rất yếu đấy.

Bác sĩ Shaw đến xem lại gót chân Ellie, nay đã khỏi hẳn. Tôi liền hỏi dò:

- Thưa bác sĩ, liệu sức khỏe nhà tôi có bị ảnh hưởng gì không?
- Không, không thấy gì. Ai cũng có thể bị trẹo chân, mà sức khỏe có làm sao.

- Là tôi nói thể trạng chung.

Ông ta nhìn tôi qua mục kính:

- Đừng nghĩ lung tung, anh bạn, Ai đã làm anh lo lắng vậy?
- Tôi căn cứ ý kiến của cô Greta.
- Cô Greta? Cô ấy có thẩm quyền gì mà phát biểu lĩnh vực này?
- Tất nhiên là không.
- Nghe dân làng nói, vợ anh rất giàu... à mà dưới mắt mọi người, đã là người Mỹ là phải giàu.

- Vâng, giàu, nhưng thế thì...

- Các bà nhà giàu hay có thói khám nhiều thầy, họ cho uống đủ thứ thuốc, theo tôi hại hơn là lợi. Phụ nữ nông dân khỏe hơn các bà nhà giàu, vì họ không có thì giờ lo lắng hão.

- Vâng, hình như nhà tôi vẫn dùng một số thuốc.

- Nếu anh muốn, tôi sẽ khám. Cũng nên khám phá sớm xem cô ấy vẫn tự đầu độc bằng chất hóa học nào, để chấm dứt ngay.

Ông quay về chỗ Ellie để chẩn mạch, rồi đến gặp Greta:

- Ông Rogers đề nghị tôi khám cho bà ấy. Tôi không thấy có bệnh gì. Sau thời gian bất động, bà ấy cần ra ngoài khí trời cho khỏe. Bà có biết bà Rogers thường dùng thuốc gì?

- Khi cảm thấy mệt, cô ấy uống một thuốc trợ lực và thuốc ngủ.

Rồi cô ta chìa các đơn thuốc ra. Bác sĩ hỏi Ellie:

- Bà có bị mất ngủ không?

- Từ khi về thôn quê, tôi ngủ được. Hiện tại tôi chỉ giữ một ống thuốc viên chống dị ứng mà thôi.

- Tốt. Bà không sao cả. Đôi lúc bà hơi lo thái quá.

Bác sĩ đi rồi, tôi thanh minh với Ellie:

- Tại Greta nói này nói nọ, anh mới sinh lo lắng.

- Cô ấy lo cho em như gà mẹ ấp gà con. Còn phần cô, cô có chịu giữ gìn bao giờ. Thôi, giờ ta vứt hết những lọ thuốc vô bổ này đi.

Hôm sau, Claudia Hardcastle đến rủ Ellie đi cưỡi ngựa. Tôi không đi cùng vì không biết cưỡi ngựa, dù có lúc đã làm việc ở một chuồng ngựa Iceland. Tôi đã định lúc nào sẽ đi học cưỡi ngựa ở một câu lạc bộ tận London, để tránh những tiếng xì xào không tốt của hàng xóm. Greta cũng không cưỡi ngựa, song từ hôm ấy, cô ta hay khuyến khích Ellie cưỡi ngựa luôn để giải khuây.

Claudia dẫn người bạn mới đi tậu một con ngựa hồng - đẹp, nhưng theo tôi còn hơi non - tên gọi Conquer. Tôi khuyên Ellie cưỡi nó phải thận trọng, nàng chỉ cười, nói từ lúc lên ba đã rất quen với ngựa.

Chẳng bao lâu, đã thành lệ: một tuần ba ngày, nàng cưỡi ngựa đi chơi. Những hôm ấy, Greta tranh thủ lấy xe đi mua bán tận chợ Chadwell.

Một buổi sáng, lúc đang ăn, Greta kêu:

- Rắc rối với bọn Bô-hê-miêng của các người! Trên đường về, tôi phải dừng xe lưng chừng dốc, vì một mù phù thủy ra đứng giữa đường, chắn ngang.

- Mù muốn gì?

Mặt Ellie bỗng tái nhợt, nàng chỉ ngồi nghe, không nói.

- Mù ấy dám dọa tôi.

- Vì việc gì?

- Nào tôi biết! Mù bảo đất này của người du mục, nếu không đi ngay sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Mù còn giơ năm đấm, dọa sẽ bỏ bùa cho tôi phải khổ sở suốt đời.

Khi chỉ còn hai chúng tôi, Ellie hỏi:

- Anh có tin những gì Greta nói?

- Theo anh, cô ta đã bịa thêm ra một phần.

- Việc gì cô ấy phải làm thế, vả lại....

- Vả lại sao?

- Ồ! Không.

- Em đã gặp lại bà Esther chưa nhỉ?

- Bà Bô-hê-miêng? Ch... chưa...

- Chắc thế không?

- Trong lúc em cưỡi ngựa, hình như thấy thấp thoáng, em lại gần thì bà ta nấp sau cái cây.

Hôm sau, Ellie đi chơi về, vẻ mặt lo lắng. Bà già nọ đã xuất hiện trước mặt làm con ngựa suýt lồng lên. Bà ta lại đe dọa như đã làm với Greta, còn

nói thêm:

- Ta đã cảnh báo người một lần, lần này là lần cuối cùng. Ta nhìn thấy thần chết sau vai trái của người, chẳng bao lâu nữa nó sẽ ập tới. Con ngựa này có màu da cừu, đó là điềm gở. Ta thấy trước là người sẽ chết, nhà người sẽ đổ nát.

Tức giận và lo lắng, tôi xuống làng tìm nhà bà Lee, nhưng cửa đóng kín mít chứng tỏ bà đi vắng. Tôi liền đến đồn cảnh sát, xin gặp viên đội Keene và kể toàn bộ câu chuyện.

Viên đội chăm chú nghe, nhưng tỏ vẻ không quan tâm.

- Bà Lee già rồi, chúng tôi cho là bà hơi lẩm cẩm, nhưng chưa gây chuyện gì để cảnh sát phải can thiệp. Dù sao, tôi hứa sẽ bảo bà ta không được làm phiền các vị.

- Xin cảm ơn.

- Ông Rogers, xin lỗi ông, nhưng ông có nghi cho ai ở vùng này có hiềm khích gì với ông hoặc với bà nhà?

- Hoàn toàn không.

- Tôi được biết gần đây bà Lee tiêu pha khá rộng rãi, không hiểu tiền từ đâu.

- Ý ông định nói gì?

- Có thể có người nào cho tiền bà ta để bà kiếm cách đuổi gia đình ông đi. Tôi nhớ cách đây nhiều năm đã xảy ra chuyện tương tự. Đó là hai gia đình thù địch nhau. Lần ấy chúng tôi buộc bà Lee phải hứa không được làm thế nữa. Phải nhận là dân quê rất mê tín, dễ tin là người Gi-tan có bùa phép, và tất nhiên bọn này lợi dụng niềm tin ấy để kiếm tiền. Có thể bà Lee lại bắt đầu giở trò chẳng. Tiền, thì không ai từ chối...

- Nhưng, chúng tôi mới đến đây ở, làm gì đã kịp có kẻ thù!

Viên đội cũng nghĩ thế, hứa sẽ truy hỏi bà Lee. Tôi đi bộ về nhà cho thư thái tâm hồn. Đến cửa nhà thì trời vừa tối. Có tiếng Ellie chơi ghi ta bên trong, tôi đứng lại để nghe. Bỗng có bóng người xuất hiện từ sau gốc cây. Tưởng là bà Lee, tôi thủ thế, song biết ngay mình lầm. Đó là Santonix, từ bóng tối đi ra.

-Ồ... cậu đấy à! Từ đâu đến? Lâu lắm không có tin tức.

Santonix lẳng lặng cầm tay, kéo tôi ra xa:

- Vậy ra cô ta ở đây! Mình không lạ lắm, biết thế nào cũng có ngày cô ta mò đến ở nhà cậu. Sao cậu để cô ta đến? Cậu thừa biết cô ta rất nguy hiểm.

- Cậu định nói Greta?

- Chứ còn ai. Cậu không biết cô ta là loại đàn bà nào? Đã đến ở, thì khó mà trục đi được.

- Ellie bị tregon chân, nên mời cô ta đến. Chắc sắp đi thôi.

- Ngay thơ! Cô ta từ trước đã có ý định đến đây ở. Mình hiểu ngay, khi cô ta đến xem lúc đang xây dở.

- Ellie thích có cô ta ở bên làm bạn.

- Vì trước đây họ đã ở với nhau. Greta đã học cách điều khiển vợ cậu rồi.

Lippincott đã từng nói tương tự, và chính tôi, tôi đã bắt đầu nhận ra điều ấy.

- Cậu cũng muốn cô ta ở lại à?

- Tất nhiên không, nhưng mình biết làm thế nào? Chẳng lẽ đuổi thẳng cánh? Không được.

- Có lẽ cậu không làm gì được thật. - Santonix nhìn tôi, suy nghĩ rồi nói tiếp: Cậu có biết cậu đang đi tới đâu không? Lắm lúc mình cứ nghĩ cậu

chẳng hiểu gì.

- Tôi vẫn làm những gì tôi muốn làm, và biết mình đang muốn đi đâu.

- Chắc không? Tôi lại có cảm giác chính cậu không biết là mình muốn gì. Tôi ngại cho cậu vì Greta, cô ta làm gì là có mục đích rõ ràng.

- Tôi mặc xác cái mục đích của cô ta! Điều tôi muốn mới là đáng kể.

- Nhưng rồi cô ta vẫn áp đặt được ý muốn của mình. Cậu không muốn cô ta có mặt ở đây, vậy mà cô ta đã có mặt. Tôi đã quan sát cô ta và Ellie. Họ hoàn toàn tâm đầu ý hợp. Vị trí của cậu còn là chỗ nào trong cái nhà này? Mike, cậu trở thành người ngoài cuộc.

- Cậu nói vớ vẩn!... Tôi là chồng Ellie.

- Cậu là chồng Ellie, hay Ellie là vợ cậu?

- Khác gì nhau?

Santonix thở dài, sụp vai xuống, buồn rầu:

- Mình nói thế mà cậu không hiểu. Đôi lúc, mình nghĩ rằng cậu chẳng hiểu biết gì về chính mình và về những người xung quanh.

- Santonix, nghe đây, là kiến trúc sư thì cần giỏi, nhưng...

- Biết rồi, biết rồi... Ngôi nhà này là của cậu, đúng như cậu đã mơ ước. Ellie cũng thích nó và muốn sống hạnh phúc với cậu ở đây. Cậu phải nghe mình, hãy đuổi cái con phá đám ấy đi.

- Nhưng mình làm thế nào được? Ellie không muốn xa cô ấy.

- Có Greta, cậu sẽ trở thành người thừa, người phá đám.

- Ồ!... mình cũng ưa gì cô ta đâu. Vừa rồi mình cãi nhau với cô ta một trận, Ellie giận mình. Đuổi được cô ta không đơn giản như cậu tưởng.

- Đã đành.

- Kẻ nào gọi nơi này là "Cánh đồng Gi-tan" và bỏ bùa phép vào đó,

không khéo chúng mình thua mất. Bọn Bô-hê-miêng xuất hiện từ sau thân cây, giơ nắm đấm dọa nếu không cuốn xéo thì sẽ có số phận hẩm hiu. Nơi đây yên bình, hấp dẫn thế mà...

Tôi có cảm giác đang lặp lại lời của một người khác.

- Nếu nơi này bị bỏ bùa, nó sẽ ra sao?

- Cậu cũng tin vào những trò vớ vẩn ấy?

- Mình tin vào khối trò kỳ lạ. Mình rất hiểu về cái ác. Bản thân mình chẳng đang bị cái ác giày vò đó sao?... Mình muốn cái ác phải bị trục xuất khỏi cái nhà do tay mình đã xây!

Santonix bỗng dịu đi và nói như bông đùa:

- Thôi ta không nói chuyện linh tinh. Vào gặp vợ cậu đi.

Ellie mừng rỡ gặp lại Santonix, và tối hôm đó diễn ra vui vẻ. Anh ta đối xử lịch thiệp với Greta, làm ra vẻ trân trọng, nhưng tôi đã biết rõ tim đen của anh, và phục tài anh biết che giấu tình cảm thật. Greta được khen thì nở mày nở mặt, trông càng đẹp hơn bao giờ.

Ellie hỏi Santonix định ở chơi bao lâu. Anh ta nói sẽ đi ngay hôm sau.

- Đi xây nhà mới nữa?

- Không, tôi vừa ở bệnh viện ra. Lại tiếp máu lần nữa, lần này có lẽ là lần cuối. - Thấy Ellie có vẻ hoảng hốt, anh nói ngay: - Đừng lo, các bạn sẽ không gặp cảnh đó đâu.

- Tại sao anh phải chịu lắm thứ điều trị thế nhỉ? Thật tàn ác.

- Không... không tàn ác. Lúc mới đến tôi nghe cô hát "Người sinh ra để hưởng Mừng vui và Khổ đau". Đã hiểu thế, thì ta có thể đi trên đường đời không chút sợ hãi. Cô còn hát: "Mỗi ngày, mỗi đêm, có người sinh ra để hưởng hạnh phúc." Người đó là cô đấy.

- Vâng, tôi chỉ muốn được an toàn.

- Cô sợ gì?

- Tôi không thích bị đe dọa hay có điềm gở lớn vờn.

- Cô ám chỉ bà Bô-hê-miêng?

- Đúng.

- Quên bà ta đi... ít nhất là tối nay. Hãy hưởng hạnh phúc! Ellie, tôi nâng cốc chúc cô hạnh phúc, chúc tôi kết liễu nhanh chóng và không đau đớn... chúc Mike gặp nhiều may mắn... - anh ta dừng lại, quay về Greta.

- Còn tôi, anh chúc gì? Greta hỏi.

- Chúc cô... cô muốn gì nhỉ... thành công chăng?

Santonix nói câu đó, giọng hơi chút mỉa mai.

Hôm sau, anh ta đi sớm.

Chương XV

Chiều hôm sau, tôi đang rảo bước trên một lối đi bao trùm cây cối, đang muốn ra cho mau thì nhận ra bóng một người đàn bà lang thang giữa các lùm cây. Tưởng lại là bà Bô-hê-miêng, tôi bước gấp, nhưng dáng người đàn bà cao, gầy nọ trông quá quen thuộc khiến tôi không thể lầm... mẹ tôi!

Tôi ngạc nhiên chạy lại:

- Mẹ! Mẹ làm con sợ quá! Sao mẹ ở đây? Mẹ quyết định đến thăm chúng con phải không? Chúng con mời mẹ nhiều lần...

Điều tôi nói không hoàn toàn đúng. Tôi có viết thư mời một lần, nhưng

cổ dùng lời lẽ không thật nhiệt tình. Tôi không muốn mẹ đến chỗ chúng tôi.

- Đúng, Mike ạ, mẹ đến thăm xem cuộc sống tốt không. Vậy kia là cái nhà con đã cho xây! - Bà ngắm tòa nhà thấp thoáng giữa cây cối: Đồ sộ quá.

- Đồ sộ quá với con hả?

- Số con không phải để ở trong cảnh này, sợ chẳng có điều gì hay.

- Nói như mẹ, không ai muốn vươn lên nữa.

- Tham vọng càng nhiều càng nguy hiểm.

- Thôi mẹ đừng nói nữa. Hãy vào xem nhà, đồ sộ quá với con, và muốn chê gì cũng được, nhưng khi gặp vợ con, con yêu cầu mẹ không được nói lung tung...

- Vợ con? Mẹ biết rồi.

- Cái gì?

- Vậy nó không kể nó đã đến thăm mẹ ư?

- Đã đến thăm... bao giờ?

- Cách đây không lâu. Một hôm, nó đến và cứ đứng trước cửa nhà không nói một lời. Mẹ thấy nó xinh và giản dị, mặc dù quần áo đắt tiền. Nó nói: "Thưa bác Rogers, con muốn gặp bác. Không lẽ con lại không biết mặt mẹ của chồng con." Mẹ trả lời biết rõ tính con, nên hiểu là con không muốn hai mẹ con gặp nhau. "Vì con giàu, nên bác nghĩ là anh ấy xấu hổ? Không, anh Mike không phải người như thế đâu, bác Rogers ạ." Mẹ liền giải thích là con sợ mẹ, thế thôi, vì mẹ biết rõ nhiều điều về con. Nghe mẹ nói thế, nó có vẻ thích, và nhận xét: "Phần lớn các bà mẹ đều nói đã hiểu hết về con, còn con lại không thích để cho mẹ chiều chuộng, che chở". Nó nói cũng có phần đúng.

- Lẽ ra Ellie phải nói với con là về thăm mẹ. Không hiểu tại sao cô ấy

phải giấu giếm.

Tôi rất bức. Mẹ cố gắng xoa dịu, nhưng vô ích. Không muốn nghe gì nữa, tôi giục:

- Thôi, mời mẹ vào xem nhà.

Mẹ đi xem hết phòng này đến phòng khác, nhăn mày có vẻ không ưa, rồi đi ra hiên, Ellie và Greta đi chơi về, đang ngồi đó. Mẹ tôi đưa mắt nhìn vào Greta, cô này mặc áo khoác ngoài màu đỏ. Ellie quay lại, giật nẩy mình, chạy tới:

- Mẹ! Bất ngờ quá... Con xin giới thiệu cô bạn của con, Greta Andersen. - Mẹ tôi ngắm con dâu một lát, rồi nhìn sang Greta, lăm băm:

- Ta hiểu, ta hiểu...

- Mẹ hiểu gì ạ?

- Ta thường tự hỏi nhà ở các con ra sao. Đẹp lắm. Rèm cửa, bàn ghế, tranh ảnh...

- Mẹ dùng trà nhé?

- Có hơi khuya rồi không?

- Uống trà thì lúc nào cũng được - Nàng quay về phía Greta: - Khỏi phải sai bảo gia nhân. Greta, cô xuống pha giúp ấm trà nhé?

- Được.

Rồi cô ta đi ra, đưa mắt nhìn mẹ tôi, có vẻ sợ.

- Không, con ạ. Nửa tiếng nữa, ta lại ra tàu. Ta chỉ muốn đến xem thế thôi. - Bà vội nói nhanh, như không muốn để Greta nghe thấy: - Đừng sợ. Chuyện con gặp ta, ta đã nói với Mike rồi.

Ellie rụt rè nhìn tôi:

- Đừng giận em, anh nhé. Em nghĩ giấu anh thì tốt hơn.

Mẹ giải thích:

- Vợ con có tình cảm với mẹ như thế là đáng quý. Mike, con đã chọn được người tốt. Mẹ rất tiếc...

- Tiếc gì ạ? Ellie hỏi.

- Tiếc là chưa biết con mà đã định đánh giá con. Các bà mẹ chồng thường như thế, bao giờ cũng gờm đứa con gái nào lấy mất con trai của mình. Nhưng vừa nhìn thấy con, mẹ đã ưng ngay. Mike thật may mắn.

Tôi cười:

-Ồ, mẹ, mẹ vẫn biết là con mẹ có con mắt tinh đời.

Chúng tôi đang vui vẻ thì Greta bưng khay vào, và không khí lại trở căng thẳng. Ellie rút rè mời mẹ tôi ở chơi thêm nữa, nhưng trước vẻ mặt lạnh lùng của bà, không dám nói thêm. Chúng tôi tiễn mẹ ra cửa và trước khi từ biệt, mẹ hỏi:

- Các con gọi khu này là gì?

- "Cánh đồng Gi-tan".

- Đúng là có người Bô-hê-miêng quanh đây.

- Sao mẹ biết?

- Lúc đến đây, mẹ gặp một bà già nhìn mẹ chòng chọc.

- Bà Lee... Bà ta không xấu đâu, chỉ đầu óc hơi bất bình thường.

- Mẹ lại không cho là như vậy. Bà có vẻ căm thù ai. Các con đã làm gì bà ấy?

Ellie đỡ lời tôi:

- Bà ta khẳng định đất này là của người Gi-tan. Một đoàn du mục trước hạ trại ở đây, sau bị đuổi đi.

- Chắc bà ta muốn có tiền. Giống người ấy là vậy. Họ kêu la, dọa nạt,

nhưng ta chìa ra vài đồng tiền là họ im ngay. À mà cái cô xinh đẹp ở cùng là người như thế nào?

Ellie liền nói rõ ràng và Greta chơi thân nhau như thế nào, và nhờ có Greta nàng mới lấy được người mình yêu. Và kết luận:

- Greta rất tốt, nếu không có cô ấy con không biết xoay sở ra sao.
- Cô ấy sống hẳn ở đây, hay chỉ ở tạm?
- Con bị trẹo chân, nên mời cô ấy đến giúp, nay con khỏi rồi, sẽ tính...
- Vợ chồng trẻ cần phải sống riêng.

Mẹ ôm hôn chúng tôi rồi đi. Ellie nhìn theo, trầm ngâm:

- Bà là người rất có cá tính.

Tôi vẫn còn giận nàng về chuyện nàng lén đi gặp mẹ, định nói ra điều ấy, nhưng thấy mắt nàng trong trẻo quá, nụ cười tươi tắn quá, lại thôi. Nỗi giận bay đi đâu mất.

- Em là chúa hay bí bí mật mật.
- Đôi khi cần phải như thế.
- "Nàng đã lừa cha, vậy có thể lừa cả anh".
- Em không hề lừa cha. Lúc đó em còn bé.
- Cha em chắc không tán thành chúng ta lấy nhau.
- Nếu cha còn sống mà như vậy, em sẽ bỏ trốn để lấy anh.
- Tại sao em lại muốn gặp mẹ đến thế?
- Anh đừng quá quan tâm. Em biết mẹ rất yêu anh và sẽ rất vui nếu gặp con dâu. Mẹ đã lao động vất vả nuôi anh ăn học.
- Chuyện ấy chỉ liên quan đến mẹ và anh.
- Phần nào em đã hiểu tại sao anh không thích em biết mẹ.

- Em tưởng là anh mặc cảm về sự nghèo hèn của gia đình ? Anh không bao giờ nghĩ chuyện đó.

- Em tin. Anh không muốn mẹ kể chuyện anh cho em. Chắc mẹ luôn muốn anh có công việc gì tốt đẹp.

- Phải, công việc tốt đẹp, tương lai bền vững.

Nàng nhún vai:

- Bây giờ điều ấy chẳng quan trọng... Em thông cảm với ước muốn của mẹ, và chắc anh đã nhiều lần làm mẹ thất vọng. Anh không thuộc hạng người chấp nhận một cuộc sống eo hẹp. Với anh, luôn luôn phải biết tất cả, làm tất cả để leo lên tận đỉnh!

- Anh? Anh chỉ muốn ở trong cái nhà này, với em. Biết đâu anh lại không nổi hứng đi nghiên cứu các kiểu vườn trên thế giới, để về sửa sang khu vườn nhà thật đặc biệt? Nhưng em tin rằng, giữa hai chuyến đi, anh sẽ mong được trở về đây nghỉ ngơi, và chỉ ở đây chúng mình mới hạnh phúc nhất.

- Chúng mình sẽ không bao giờ buồn chán. Anh rất tiếc đã giận em về chuyện mẹ.

- Mẹ có vẻ không ưa Greta.

- Nhiều người cũng nghĩ như thế.

- Trong đó, có cả anh?

- Lúc đầu anh có khó chịu thấy em thân thiết với cô ta, nhưng nay anh đã hòa hợp với cô ta rồi. Dù sao thì buổi đầu cũng phải dè dặt.

- Chú Andrew cũng không ưa Greta. Chú sợ em chịu ảnh hưởng của cô.

- Như thế có đúng không?

- Có thể đúng, nhưng chuyện đó là tự nhiên. Greta có tính áp đặt, và em cần cô nâng đỡ để chịu đựng cảnh gia đình.

- Và cuối cùng là thoát khỏi gia đình.

Chúng tôi về nhà trong tiếng cười vui. Một gia nhân cho biết Greta đi ra ngoài dạo chơi.

Bây giờ mẹ tôi đã biết Ellie và hoàn cảnh sống của chúng tôi, nên tôi mạnh dạn gửi biểu mẹ một tấm séc với số tiền lớn, đề nghị mẹ tìm nhà khác tốt hơn để ở. Tấm séc bị xé làm đôi và gửi trả lại lập tức, kèm mấy chữ: "Mẹ không cần tiền này, Mike, con vẫn không thay đổi. Cầu trời ban phước cho con".

Tôi đưa tất cả cho Ellie xem, bực dọc nói:

- Tính mẹ thế đấy! Chỉ tại anh cưới được vợ giàu và tiêu tiền không phải do mình làm ra...

- Thôi, anh yên tâm, rồi mẹ sẽ quên. Mẹ rất yêu anh.

- Vậy thì tại sao bà cứ muốn anh thay đổi? Anh đã lớn, không thể thay đổi tính cách.

- Anh thế nào thì em yêu anh như thế.

Rồi nàng chuyển sang chuyện khác cho tôi khuây khỏa:

- Anh thấy người hầu mới thế nào?

Tôi chẳng thấy thế nào cả, chỉ thấy hăn nhìn tôi có vẻ khinh thường.

- Cậu ta chăm chỉ... Thế thì sao?

- Em nghĩ hăn có thể là thám tử do chú Andrew cử đến.

- Tại sao ông ấy lại ghép hăn vào nhà mình?

- Để phòng ta bị bắt cóc chẳng hạn. Ở Mỹ, mỗi lần em đi đâu, đều có một, hai thám tử đi kèm.

- Lại một phiền phức nữa mà những kẻ giàu có phải chịu. Rắc rối quá.

- Nhưng có gì quan trọng đâu?
- Còn vợ của hân?
- Nếu hân là thám tử, chắc chắn vợ hân cũng ở trong cuộc. Em nghĩ là chú Andrew, mà nếu không phải chú thì là Stanford Lloyd đã cho tiền đôi vợ chồng trước để họ bỏ đi, và thay thế vào đó đôi vợ chồng do chú đã chọn.
- Nhưng sao không báo cho mình biết?
- Vì sợ em phản đối, sẽ không thực hiện được. Nhưng có lẽ chỉ do em nghĩ quẩn thôi... vì em đã quen thấy mặt các thám tử bao quanh mình, nên tự nhiên ở đây em cũng cảm thấy thế.
- Thật tội nghiệp cho cô bé giàu có! Càng ngày anh càng hiểu thêm nhiều điều về em.

Chương XXX

Tối hôm ấy, tôi trần trọc mãi không ngủ. Trong đầu óc tôi lờn vờn nào Bô-hê-miêng, thám tử, nào những kẻ giết thuê, những kẻ thù vô hình, và một lô nhân vật đáng ngờ khác. Cuối cùng, tôi thiếp đi, sáng hôm sau tỉnh dậy, hoàn toàn thanh thản. Một ngày mới bắt đầu, chính xác là ngày 17 tháng chín, ngày ấy sẽ mãi mãi được tôi ghi nhớ.

Tôi cảm thấy hạnh phúc tràn trề, như người sẵn sàng đi bất kỳ đâu để làm bất cứ việc gì. Tôi phác họa nhiều dự định... Thiếu tá Phillpot hẹn sẽ gặp tôi ngày hôm đó tại một cuộc bán đấu giá cách khoảng mười lăm dặm, và trong số các vật ghi trong catalô, tôi đã chấm một thứ mua tặng vợ.

Ellie bận đồ kỵ sĩ, đi xuống ăn điểm tâm. Giờ đây hầu như ngày nào nàng cũng cưỡi ngựa, có lúc cùng với Claudia Hardcastle, nhưng thường là đi một mình.

Theo phong cách Mỹ, nàng mở đầu bằng một tách cà phê và một cốc nước cam. Phần tôi, vì có thể có tất cả cái gì tôi muốn, tôi đã nhiễm thói quen của một nhà quý tộc thời nữ hoàng Vitoria, ngay sáng sớm tôi đã ngốn cả một bữa tiệc thịnh soạn!

Còn đang nhồm nhoàm, tôi hỏi Greta định làm gì hôm nay.

- Tôi cùng Claudia ra ga chợ Chadwell, đi London mua hàng trắng hạ giá.

- Có nghĩa là tất cả các hàng hóa đều trắng?

Cô ta nhìn tôi với vẻ khinh thường, rồi giải thích: bán hàng trắng có nghĩa là bán các loại vải dùng trong nhà với giá phải chăng.

Tôi liền quay lại đề nghị với Ellie:

- Nếu Greta đi London cả ngày, sao em không cùng đi với anh đến nhà hàng "George" gặp thiếu tá? Ta sẽ ăn trưa ở đấy, khá ngon. Nào, hẹn nhau lúc một giờ trưa nhé.

- Đồng ý. Em sẽ đúng hẹn.

Tôi đỡ nàng lên ngựa, và nàng ra roi. Nàng có thói quen đi theo lối mòn đến vùng đất bằng phẳng, chỗ đó nàng cho ngựa phi nước đại rồi quay thẳng về nhà. Tôi để lại chiếc xe thể thao, để lái, cho Ellie, còn mình lái chiếc Chrysler. Tôi tới Barlington Manor vừa lúc cuộc bán đấu giá bắt đầu. Viên thiếu tá đến trước, đã giữ cho tôi một chỗ ngồi. Ông ta am hiểu về đồ cổ vì sống trong một gia đình có gốc rễ lâu đời.

Tôi vừa ngồi xuống, ông ta thì thào:

- Tôi đã chấm một số bức tranh quý, trong đó có một Rommey và một Reynolds. Anh có thích không?

- Không. Gần đây tôi yêu các họa sĩ hiện đại.

- Thế thì cũng có nhiều người bán đấy. Vợ anh không cùng đến à?

- Không. Nhà tôi không thích các cuộc này... Dù sao, tôi cũng không muốn cô ấy cùng đi hôm nay.

- A... tại sao?

- Tôi muốn dành cho cô ấy một bất ngờ. Ông đã xem vật phẩm số 42 chưa?

Ông giở catalô, rồi đưa mắt nhìn vào góc phòng:

- Cái bàn kia? Có vẻ tốt. Và thú thật tôi chưa thấy cái bàn giấy nào có kiểu như vậy.

Quả thật cái bàn trông rất hay, phía trước chạm hình lâu đài Windsor, hai bên chạm những bó hoa hồng.

- Tôi tưởng anh không thích loại bàn ấy - thiếu tá nhận xét.

- Tôi thì không thích lắm, nhưng tôi biết Ellie rất mê. Tuần sau là sinh nhật cô ấy, tôi muốn cô ấy sẽ bất ngờ khi thấy chiếc bàn này kê trong phòng. Bây giờ ông hiểu tại sao tôi không muốn cô ấy cùng đi chứ?

Tôi phải trả giá rất cao mới mua được cái bàn, ngoài ra còn mua một chiếc ghế chạm trổ rất đẹp, và một đôi màn cửa bằng gấm.

Người chủ trì tuyên bố cuộc bán vẫn tiếp tục buổi chiều. Phillpot đứng dậy:

- Anh có vẻ thích trò mua bán này. Lần sau có trở lại không?

- Không. Chẳng thiết thứ gì cả.

- Ta đi ăn trưa chứ? Ellie đến cùng ăn với ta ở hiệu "George"?

- Có khi cô ấy đã tới đó rồi.

- Còn cô... Andersen?

- Cô ta đi London, cũng lại đến một cuộc gọi là bán hàng trắng, Claudia đi cùng thì phải.

- Phải, Claudia hôm qua có nói. Mike, hôm nay anh có vẻ hài lòng.

- Vì đã mua được bàn cho Ellie. Song quả là hôm nay ngay từ lúc mới dậy, tôi đã thấy phấn chấn khác thường. Cuộc đời có những lúc như thế, ta cảm thấy thế giới này hoàn hảo, và hạnh phúc thật đơn giản.

- Coi chừng đấy. Có cảm giác ấy hình như là điềm gở.

- Đó là tín ngưỡng của người Scotland?

- Đúng, và được kiểm nghiệm qua thực tế, thế mới lạ!

- Tôi không tin những điều mê tín bậy bạ.

- Cũng không tin vào lời cảnh cáo của người Bô-hê-miêng?

- Một tuần nay, chúng tôi không giáp mặt bà Lee.

- Bà ấy lang thang đây đó. Anh cho tôi đi nhờ xe nhé? Không cần mỗi người một xe, lát nữa anh lại thả tôi xuống đây.

- Vui lòng.

- Ellie đến bằng phương tiện gì?

- Hy vọng là George đã chuẩn bị một bữa ăn ngon. Đói lắm rồi!

Bãi đỗ xe của nhà hàng đông nghịt, nên tôi không thể biết xe của Ellie đến chưa. Vào trong, tôi để ý tìm nhưng không thấy, và nghĩ rằng chúng tôi là người đến sớm. Nhìn đồng hồ, tôi yên tâm: vừa vặn đúng một giờ. Trong khi chờ đợi, chúng tôi ra quầy bar uống chút rượu. Cả nhà hàng chỉ còn một bàn trống, chính là chiếc bàn hôm qua tôi đã gọi điện dành riêng. Tôi nhìn quanh: nhiều khuôn mặt quen, ngồi cạnh cửa sổ, có một người làm tôi đặc

biệt chú ý. Ai nhỉ? Tôi đã gặp ở đâu? Chắc chắn hẳn không phải người vùng này, nhìn cách ăn mặc thì biết. Trong đời, tôi đã tiếp cận đủ loại người, làm sao nhớ hết. Nhưng người này... hình như tôi mới gặp ở đâu?

Ở cuộc bán đấu giá vừa rồi, thì không phải.

Bà chủ, đường bộ trong bộ váy lụa đen, lại gần:

- Ông Rogers, ông dùng bữa đi chứ? Hôm nay cửa hàng đông khách, tôi phải từ chối một số, vì không còn chỗ.

- Nhà tôi sắp đến bây giờ.

Tôi lăm bắm: hay là giữa đường, xe nàg bị nổ lốp? Tôi liền hướng về Phillpot bảo:

- Thôi, ta ăn vậy. Nhà tôi chắc lại kê cà, đến muộn.

- Phụ nữ bao giờ chả bắt mọi người chờ đợi!

Chúng tôi ngồi vào bàn, ăn ngon miệng. Tôi nói:

- Ellie lỡ hẹn thế này, thật không hay. Mọi khi, có Greta nhắc nhở lúc nào cần đi đâu, làm gì. Hôm nay Greta lại đi London.

- Vợ anh phụ thuộc vào cô Greta nhiều không?

- Về những chuyện vặt này, thì có.

Xong một món, chuyển sang món khác, tôi bỗng nảy ra ý kiến:

- Hay cô ấy quên?

- Thế thử gọi điện về nhà xem sao.

Tôi liền gọi về, cô nấu bếp nghe điện, đáp:

-Ồ! Thưa ông, bà Rogers chưa về ạ.

- Sao, chưa về là thế nào?

- Vâng, bà nhà đi ngựa chưa về.

- Ăn sáng xong, bà đi ngay cơ mà. Không thể cưỡi ngựa suốt buổi. Sao không gọi để báo tôi biết?

- Dạ, con không biết ông đang ở đâu.

Tôi đọc số điện thoại của nhà hàng "George", yêu cầu Ellie về phải báo ngay. Tôi về chỗ, Phillpot nhìn tôi, hiểu ngay là có trục trặc.

- Ellie vẫn chưa về. Cô ấy cưỡi ngựa như mọi lần, đáng lẽ phải về từ mười một giờ.

- Đừng vội lo lắng quá. Nhà anh ở xa làng. Có thể con ngựa bị đau, Ellie phải dắt bộ. Đồng quê vắng vẻ, cô ấy không nhờ ai về báo được.

- Nếu định đi đâu, ắt cô ấy đã báo trước.

- Ta ra đi. Rồi sẽ phải tìm thấy.

Chúng tôi vừa ra khỏi sân nhà hàng, một xe hơi đi sát qua, người lái chính là người lúc này tôi để ý. Đột nhiên tôi nhớ ra... Stanford Lloyd - nếu không thì cũng phải người nào giống như đức. Ngồi bên là một phụ nữ, mà tôi thoáng nhìn hình như là Claudia Hardcastle. Tưởng cô ta đi London với Greta? Và lý do gì Lloyd lại luẩn quẩn quanh đây? Ông ta đến chơi với chúng tôi chẳng?

Nếu vậy, sao không báo trước? Bấy nhiêu câu hỏi quay cuồng trong đầu óc...

Trên đường đi, tôi cảm thấy Phillpot đắm đắm nhìn tôi, khiến tôi phải bật lên:

- Hay là cái điều mê tín Scotland của ông hiệu nghiệm chẳng?

- Đừng nghĩ thế vội. Vợ anh có thể bị ngã ngựa. Nhưng cô ấy vốn cưỡi ngựa giỏi, nếu có tai nạn chắc không nghiêm trọng.

- Biết thế nào được.

Về đến gần nhà, tôi lái xe chậm để quan sát hai bên đường, thỉnh thoảng lại dừng xe hỏi thăm.

Một ông già đang bới khoai cho tôi tin tức đầu tiên:

- Cách đây hai tiếng, tôi thấy một con ngựa không người cưỡi, định giữ lại thì nó phi đi mất. Từ đó không thấy ai nữa.

- Ta về nhà ngay - thiếu tá nói - có thể biết tin.

Song ở nhà, bọn gia nhân vẫn ngồi đợi bà chủ. Tôi liền sai một người hầu ra ngay trắng. Phillpot gọi điện về làng, yêu cầu cử một người cùng ra đó tìm. Rồi hai chúng tôi đi bộ theo con đường mà Ellie vẫn thường đi ngựa.

Đến một chỗ rẽ... chúng tôi tìm thấy nàng. Con ngựa đã quay về với chủ, đang cúi xuống hít hít. Tôi và Phillpot chạy lại.

Ellie nằm co quắp trên cỏ, mặt ngựa lên trời.

Tôi quay mặt đi, không dám nhìn. Phillpot cúi xuống, rồi đứng lên ngay:

- Phải gọi bác sĩ Shaw. Nhưng... sợ không kịp nữa rồi.

- Ông bảo... cô ấy đã chết?

- Mike, nói dối anh vô ích. Cô ấy đã chết.

- Không thể như vậy!... Ellie không chết!

- Uống cái này.

Ông ta chìa một lọ cô nhắc, tôi uống một hơi.

Lúc này, tên hầu đã đến, và Phillpot sai hẳn đi mời bác sĩ Shaw.

Chương XV

Bác sĩ Shaw đến trên chiếc Lan-Rover cũ. Ông thường dùng xe này để tấp trại lẻ loi, khi thời tiết làm đường xá khó đi. Ông gật đầu chào chúng tôi rồi đến gần Ellie. Khi trở lại chỗ chúng tôi, ông lắc đầu:

- Nạn nhân chết từ ba đến bốn tiếng rồi. Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi ấp úng kể chuyện Ellie đi ngựa buổi sáng. Ông hỏi:

- Cô ấy có hay bị ngã ngựa không?

- Không, Ellie quen lắm rồi, cô ấy là kỵ sĩ giỏi.

- Cô ấy vẫn có thể ngã, rồi mất bình tĩnh. Ngựa lồng lên...

- Con này rất lành.

Phillpot cùng góp chuyện, xác nhận ngựa rất lành, rồi hỏi:

- Cô ấy có bị gãy xương sườn?

- Tôi chưa khám kỹ, nên chưa thể nói, nhưng thoát nhìn thì không có vết thương nào. Chết là do ngã.

- Không thể thế!

- Nhiều người chỉ ngã mà chết. Ví dụ do tim yếu.

- Ellie có nói với tôi là các bác sĩ bên Mỹ đã dặn phải coi chừng vấn đề này.

- Dù sao thì rồi ta cũng sẽ rõ, vì tôi buộc phải yêu cầu mở cuộc điều tra. Bây giờ tôi khuyên anh hãy về nhà, nghỉ ngơi. Anh có vẻ cần nghỉ đấy.

Một nhóm người tiến đến, và qua những lời đối đáp giữa Phillpot với họ, tôi biết đó là một khách du lịch tò mò đến xem, một nữ nông dân trên đường về ấp trại, và một ông thợ sửa đường. Từng mảnh câu nói tới tai tôi, loáng thoáng như trong mơ:

- Tội nghiệp... Còn trẻ thế... Cô ấy bị hất ngã ư?

- Đi ngựa là cứ phải cẩn thận.

-Ồ là bà Rogers, ở "Ngọn Tháp".

Ông lão sửa đường làm tôi giật mình:

- Tôi suýt bị nó đâm phải.

Bác sĩ Shaw hỏi dồn:

- Thế nào? Chuyện thế nào?

- Ôi, tôi thấy con ngựa phi nhanh, băng qua đồng.

- Ông có nhìn thấy bà ấy ngã?

- Không... không! Tôi có nhìn thấy bà ấy lúc cưỡi ngựa ra khỏi rừng, nhưng rồi tôi quay lưng lại, vì đang phải đập đá. Lát sau, tôi nghe tiếng ngựa phi, ngừng lên thì thấy ngựa không người cưỡi. Tôi lấy làm lạ, song nghĩ rằng bà ấy đã xuống ngựa vì lý do nào đó và tiếp tục đi chân.

- Ông không nhìn thấy bà ấy nằm vật dưới đất?

- Không. Mắt tôi đâu còn tinh như thanh niên.

- Có ai lại gần bà, trước hoặc sau khi ngã?

- Tôi không thấy ai.

Bà nông dân bỗng hỏi:

- Có lẽ bà Bô-hê-miêng làm bà ấy sợ.

Tôi quay ngoắt lại:

- Bà Bô-hê-miêng, bà trông thấy?

- Cách đây chừng ba bốn tiếng. Tôi đi vào làng... Thực ra, không chắc có phải bà ấy không, vì tôi đứng rất xa, không phân biệt rõ. Chỉ biết duy nhất có bà thường mặc áo khoác đỏ. Tôi thấy bà ta đi trên đường vào rừng. Nghe nói bà ấy đã nhiều lần nói những điều báng bổ bà người Mỹ.

Tôi hét lên, không sợ mọi người nghe thấy:

- Cánh đồng Gi-tan!... Trời ơi, sao ta lại đặt chân đến chốn này!

PHẦN THỨ BA

Chương 100

Cực kỳ khó khăn và đau khổ cho tôi khi nhớ lại các việc xảy ra sau cái ngày tai họa ấy. Đến hôm đó, đầu óc tôi rất sáng suốt, mặc dù tôi đã phải suy nghĩ nhiều để xem nên bắt đầu câu chuyện từ chỗ nào. Từ hôm Ellie mất, một phần con người tôi cũng chết theo, và tôi trở nên vô cảm với mọi việc xảy ra chung quanh.

Tôi chỉ nhớ các hàng xóm tỏ ra tốt bụng, Greta thì tháo vát, lo thu xếp mọi việc thường ngày, song Ellie không còn nữa, ngôi nhà sao mà trống vắng...

Cuộc điều tra là một sự hoàn toàn mới mẻ với tôi. Tôi chưa bao giờ có dịp tham dự vào những hành vi có tính thủ tục như vậy. Viên cảnh sát pháp y đeo kính kẹp mũi, nói năng hết sức trịnh trọng. Ông ta gọi tôi lên làm chứng, tôi phải kê khai lý lịch của Ellie, kể lại những việc xảy ra trong cái ngày 17 tháng chín đáng nhớ đó, vợ tôi lúc ra đi tỏ ra hoàn toàn bình thường, khỏe mạnh.

Đến lượt Shaw lên làm chứng. Ông tường thuật ngắn gọn kết quả khám nghiệm: Không thương tích nghiêm trọng, chỉ sai khớp xương đòn, một số chỗ bị giập. Theo ông, cái chết đến tức khắc và chỉ do ngã ngựa.

Rồi đến Greta. Cô nhấn mạnh nhiều hơn đến tình hình yếu tim của Ellie,

đã khiến các chuyên gia Mỹ lo ngại từ cách đây ba bốn năm.

Rồi đến một nhân chứng đã có mặt ở gần nơi xảy ra tai nạn. Ông già bới khoai nói trước. Ông đã nhìn thấy người cưỡi ngựa từ cách xa năm mươi mét. Ông biết nàng là ai, dù chưa bao giờ chuyện trò.

- Ông biết mặt bà ấy?

- Không, nhưng tôi nhận ra con ngựa, có đốm trắng ở một bên chân. Vốn là ngựa của ông Carey ở Shettle-groom. Tôi biết con này rất lành.

- Hôm tai nạn, ông đã nhìn thấy con ngựa phi không xa, vậy ông có thấy nó có vẻ gì hoảng sợ?

- Hoàn toàn không.

- Ông nói xem, trong buổi sáng ông đã gặp những ai?

- Tôi làm việc ở quãng đường vắng vẻ, ai muốn đi tắt từ làng đến mấy ấp trại xa mới dùng. Tôi chỉ thấy một người đi xe đạp, một người khác đi chân, rồi trước lúc bà cưỡi ngựa đi qua một chút, là bà Lee... tôi nghĩ là bà ta, nhưng vì ở xa nên không nhìn rõ. Bà ấy đi con đường dẫn tới phía tôi đứng, rồi đột ngột rẽ vào rừng biến mất.

Cảnh sát hỏi tại sao không thấy bà Lee đến dự cuộc thẩm vấn, thì được trả lời: đương sự đã bỏ làng đi từ mấy hôm nay, không nói là đi đâu. Vì bà ta thường lang thang như thế, nên không ai quan tâm. Có người nhớ ra một hoặc hai ngày trước hôm tai nạn, bà ta cũng đi vắng đâu không biết.

Ông lão bới khoai lại được mời ra.

- Ông có chắc chắn trông thấy bà Lee hôm ấy?

- Thú thật, tôi không dám bảo đảm, nhưng người ấy có chiếc áo đỏ giống bà Lee.

- Cảm ơn. Ông Rogers, phiền ông lại đây. Ông biết bà Lee?

- Có, rất biết.
- Ông đã có dịp nói chuyện với bà ấy?
- Luôn luôn, hay đúng hơn, bà ấy nói với tôi và vợ tôi trước.
- Đã bao giờ bà ấy đe dọa?

Tôi nghĩ một lát:

- Gọi là đe dọa cũng được, mặc dù...
- Ông cứ nói.
- ... tôi không coi trọng những lời huyền thuyên của bà ấy.
- Bà ta có vẻ gì không ưa vợ ông, vì một lý do nào đó?
- Một hôm vợ tôi có nói như thế, song cũng không hiểu lý do tại sao bà ấy ác cảm.
- Ông có yêu cầu bà ấy không được lai vãng gần nhà, và đe dọa bà ta nếu không tuân theo?
- Người đe dọa bao giờ cũng là bà ấy, không phải tôi.
- Ông có cho là đầu óc bà ta không bình thường?
- Có. Theo tôi, bà ấy đình ninh là miếng đất chúng tôi xây nhà vẫn thuộc về dân du mục, và ý tưởng ấy ăn sâu vào đầu óc.
- Bà ta có bao giờ dùng vũ lực với vợ ông?
- Không, chỉ tiên đoán là có tương lai xấu.
- Có bao giờ bà ta nói rằng bà Ellie sẽ chết?
- Hình như có lúc nói vậy, nhưng như đã nói, tôi cho là bà ta ba ba hoa, không thềm để ý.
- Còn bà nhà?
- Vợ tôi rất ngại phải nghe những lời báng bổ của bà Lee. Dù sao tôi nghĩ

bà ta không chịu trách nhiệm gì về tai nạn xảy ra.

Đến đây, cuộc thẩm vấn được hoãn đến nửa tháng nữa, để chờ bà Lee đến làm chứng. Mọi thứ đều chứng tỏ Ellie chết vì tai nạn, nhưng không thể giải thích tai nạn xảy ra như thế nào.

Chương XX

Tôi quyết tâm tìm hiểu tại sao lại có mặt bà Lee ở gần nơi Ellie bị nạn. Vì thế hôm sau tôi đến nhà thiếu tá Phillpot.

- Ông biết bà Lee, vậy ông có cho là bà ta cố tình gây ra tai nạn chết người như thế không?

- Không. Bà Esther không thể có hành động ấy. Theo tôi biết, bà ấy chưa hề có ý định hại ai.

- Song không hiểu tại sao bà ta cứ rình lúc Ellie đi qua là xuất hiện. Thái độ kỳ quặc ấy khiến tôi phải tin là bà ta căm ghét vợ tôi, nhưng ghét vì cái gì cơ chứ... Trước khi đến đây, cả Ellie và tôi...

- Chuyện gì vậy?

- Tôi... tôi vừa mới nhớ lại. Ông có biết tôi gặp Ellie lần đầu ở đâu không? Không, ông làm sao đoán được. Hồi đó, tôi ghé qua chợ Chadwell, đọc thấy tờ cáo thị rao bán khu đất và nhà, nên tôi thử lên xem. Chính tại đó Ellie xuất hiện... đứng dưới một gốc thông cổ thụ... Thấy tôi, nàng giật mình và... thế là dẫn đến việc chúng tôi quyết định xây nhà trên khu đất ma làm đó!

- Bao giờ thì anh cho rằng khu đất này có ma ám?

- Tôi chưa bao giờ tin điều đấy. Hình như ngay từ đầu, đã có kẻ nào muốn làm nàng sợ hãi.

- Ai mà lại có cái ý định kỳ cục ấy?

- Bà Bô-hê-miêng chẳng. Bà ta báo trước Ellie rằng nếu còn ở lại sẽ gặp tai họa lớn.

- Nếu anh cho tôi biết chuyện đó! Tôi sẽ gặp Esther, nói lẽ phải với bà, khuyên bà không nên gây sự.

- Theo ông, bà ấy làm thế là có lý do gì?

- Chỉ là muốn ra vẻ ta đây muốn quan trọng. Muốn khẳng định là mình có phép tiên đoán tương lai.

- Hay là có ai trả tiền để xui bà làm? Nghe nói bà ta rất hám tiền.

- Đúng thế... nhưng ai bảo anh vậy?

- Viên đội Keene. Tôi thì không bao giờ nghĩ chuyện ấy.

- Dù sao, tôi không tin bà Esther có thể dọa vợ anh nhằm mục đích gây tai nạn chết người.

- Tất nhiên là vậy. Hay bà ấy chỉ hét to làm con ngựa sợ mà lồng lên?

- Có thể lắm.

- Khu đất chúng tôi có bao giờ thuộc sở hữu bà Lee?

-Ồ, không! Có thể một số đoàn du mục đã hạ trại ở đó và bị xua đuổi nhiều lần, nhưng từ đó mà bảo có ai đã ôm mối hận thù sâu sắc, thì chắc không.

- Ta hãy trở lại giả thuyết có kẻ nào đó đã dùng bà Lee để bẫy chúng tôi đi khỏi đây, thì sẽ ra sao? Bà Lee cố làm tôi hoảng sợ không được, liền tập trung mũi nhọn vào Ellie, vì cô ấy dễ nao núng hơn. Chỉ cần quấy nhiễu một trong hai chúng tôi, bọn chúng tin là chúng tôi phải bỏ đi. Kẻ nào đó phải có

lý do gì, muốn chiếm dinh cơ của chúng tôi.

- Đúng... nhưng lý do gì?

- Dưới đất có mỏ than chăng?

- Không chắc.

- Hay một kho tàng bí ẩn, hoặc tiền cướp được ở đâu giấu dưới đó? Nếu không thì Ellie phải có một kẻ thù thực sự.

- Trường hợp ấy, anh nghi cho ai?

- Theo tôi biết, nàng không có quan hệ với ai trong vùng.

Tôi đứng lên:

- Xin lỗi đã làm phiền ông vì những chuyện rắc rối của tôi.

- Tôi rất tiếc không giúp được gì cho anh.

Lúc sắp ra về, tôi nhớ ra một tình tiết:

- Tôi muốn đưa ông xem cái này, tôi định đem trình cảnh sát.

Tôi rút trong túi ra một viên đá bọc trong mảnh giấy.

- Sáng nay, họ ném cái này qua cửa sổ vào phòng ăn. Chuyện tương tự đã xảy ra ngay tối hôm chúng tôi mới đến. Chắc của cùng một người.

Phillpot cầm mảnh giấy, trên có mấy chữ viết vụng về:

"Người giết vợ ông là một phụ nữ"

Thiếu tá chau mày:

- Kỳ lạ! Mảnh giấy đầu tiên có cùng một nét chữ?

- Tôi không nhớ, chỉ nhớ có câu khuyên là nên rời "Cánh đồng Gi-tan".

Lúc đó tôi cho chỉ là trò trẻ nghịch ngợm, nhưng lần này có vẻ nghiêm túc.

- Ông trình giấy này cho Keene là đúng. Hắn sẽ biết cách tìm ra tác giả.

Viên cảnh sát tôi gặp sau đó quả nhiên rất chú ý:

- Ít lâu nay trong làng có những chuyện bất thường.
- Theo ông, mảnh giấy này có nghĩa gì?
- Khó mà nói cụ thể. Một sự tố cáo gián tiếp... Làm sao biết nó có căn cứ gì không?
- Hay là nó ám chỉ bà Lee?
- Tôi không tin, vì nếu vậy người viết sẽ không ngại chỉ đích danh. Theo tôi, người tố cáo ở gần nơi tai nạn và đã nhìn hoặc nghe thấy gì đó, có thể là một bóng người biến vào rừng, nhiều người có xu hướng đổ tội cho bà Lee mà không có bằng chứng.
- Ông đã tìm thấy bà Lee chưa?
- Chưa, chúng tôi đã đến tìm ở một trại du mục, nơi bà ta thỉnh thoảng lại đến, nhưng ai cũng nói không biết. Có điều là những người dân này ít khi chịu cộng tác với cảnh sát. Song tôi cho là bà Lee chưa đi xa đến thế.
- Thật ư?
- Bà ta sợ... Đã mấy lần đe dọa vợ ông, bà ta biết có thể bị nghi là người gây ra tai nạn, cảnh sát thế nào cũng hỏi đến, nên bà ta phải lánh đi, muốn vậy phải tránh không dùng các phương tiện giao thông công cộng.
- Chắc rồi các ông sẽ tìm thấy.
- Tất nhiên, nhưng phải có thời gian. Có một giả thuyết khác... Có ai cho tiền bà ta để tìm cách xua đuổi ông đi khỏi đây.
- Nếu vậy, bà ta có lý do để không biến đi.
- Nhưng người đó lại đang muốn tóm bà ta để bịt đầu mối.
- Hãy giả thử đúng là đàn bà, như mảnh giấy nói...
- Dù đàn bà hay đàn ông, người muốn ông bà đi khỏi không nhất thiết phải làm bà Rogers chết.

- Tôi đồng ý...

- Và bây giờ, ai là người bị truy đuổi?... Sau khi gây ra tai nạn, bà Lee phải báo cáo với kẻ đã thuê mình. Bà ta sợ, muốn gặp ta để khai ra tên chủ mưu hòng gỡ tội, nhưng tên này cũng tìm mọi cách để bịt miệng bà.

- Vậy ông cho rằng giờ này có khi bà ta đã bị thủ tiêu?

- Rất có thể.

Viên đội ngừng một lát rồi nói tiếp.

- Ông có biết cái khu gọi là "Folie" ở trong đất của ông?

- Có. Tôi và vợ tôi một hôm phát hiện ra nó và quyết định sửa sang lại. Thỉnh thoảng chúng tôi lại ghé qua. Nhưng tại sao ông hỏi vậy?

- Trong lúc điều tra, chúng tôi đã quan sát chỗ đó. Nhà không khóa...

- Vâng, chúng tôi để ngỏ, vì bên trong không có vật gì quý giá.

- Chúng tôi tìm xem có dấu vết gì của bà Lee, nhưng tất cả những thứ tìm ra chỉ là cái này.

Ông ta lấy trong ngăn kéo một bật lửa nhỏ bằng vàng, chạm khắc tinh vi, có một chữ C nạm kim cương: - Cái này có phải là của bà Rogers?

- Tôi chưa bao giờ thấy nhà tôi có cái này. Chữ C cũng không phải chữ đầu tên vợ tôi. Còn cô Andersen, tên cô ta là Greta.

- Chiếc bật lửa này đắt tiền lắm.

- Người duy nhất có chữ C đầu tên là mẹ kế của vợ tôi, Cora Van Stuyvesant, nhưng làm gì có chuyện bà thơ thẩn trên con đường đầy gai đi vào ngôi nhà hẻo lánh ấy. Hơn nữa, cách đây vài tuần, bà đến thăm chúng tôi trong thời gian rất ngắn. Ngôi nhà rất ít đồ đạc, nếu có chiếc bật lửa, chúng tôi phải nhận ra ngay. Ông tìm thấy nó ở chỗ nào cụ thể?

- Dưới chân đi vắng. Dĩ nhiên, ai cũng có thể vào đó được vì cửa không

khóa, nhưng dân làng thì chẳng ai có chiếc bật lửa đắt tiền ấy.

- Bây giờ tôi nghĩ ra rồi. Cô Claudia Hardcastle có thể đến đấy, nhưng cô ấy cũng mấy khi dùng đồ sang như vậy.

- Cô Hardcastle là bạn thân của bà nhà?

- Phải, đó là người bạn duy nhất nhà tôi có trong vùng. Nhưng liệu ông nghĩ cô Claudia có thù gì với nhà tôi đến mức...

- Tất nhiên, chả có lý do gì để thù hằn, nhưng ai biết được.

- Nghe nói Claudia có chồng là một người Mỹ tên Lloyd. Ở Mỹ có đến hàng trăm người trùng tên ấy, song tôi ngờ ngợ không biết có phải chính là cái ông Lloyd vẫn trông nom các vấn đề tài chính của vợ tôi.

- Có thể lắm. Vậy ý ông định nói gì?

- Hừm! Hôm xảy ra tai nạn, hình như tôi thấy hằn ở nhà hàng "George", ở Barlington.

- Ông ta không tới thăm ông?

- Không. Ông ta cùng đi với một người hao hao giống Claudia Hardcastle. Nhưng có lẽ tôi lầm. Anh trai cô Hardcastle là người xây nhà cho chúng tôi.

- A? Cô ấy có thích nhà ấy không?

- Hình như cô ấy không ưa kiến trúc hiện đại - Thấy không còn gì để nói, tôi đứng dậy cáo lui: - Hy vọng ông sớm tìm ra bà Bô-hê-miêng.

- Chúng tôi sẽ cố gắng.

Ra đến ngoài, tôi chạm trán ngay với Claudia Hardcastle, cô ở nhà bưu điện đi ra. Cô ấp úng nói:

- Anh Mike, được tin dữ, tôi rất buồn. Tôi không nói gì thêm, vì chắc không thú gì phải nghe mãi những lời chia buồn.

- Cô rất tốt với Ellie, tình cảm ấy là rất quý.

- Tôi muốn nói với anh một điều tôi đang nung nấu. Nghe nói anh sắp sang Mỹ, tôi muốn biết ý kiến anh trước khi đi.

- Cô cứ nói.

- Là... là, nếu anh đi, anh sẽ bán "Cánh đồng Gi-tan" chẳng? Nếu bán, tôi muốn là người đầu tiên được biết giá cả.

Tôi tròn xoe đôi mắt, không tin:

- Cô muốn nói là cô sẽ mua? Hình như cô không ưa loại kiến trúc đó mà.

- Anh Rudolph nói đó là tuyệt phẩm của anh ấy. Chắc anh sẽ đòi giá cao, nhưng tôi đủ sức chấp nhận.

Tôi không khỏi cảm thấy có chuyện lạ kỳ. Mấy lần trước đến thăm, cô ta có bao giờ tỏ ra quan tâm ngôi nhà của chúng tôi. Santonix, anh trai cô, cô cũng mấy khi tha thiết, thế mà nay bỗng dưng lại có tầm quan trọng với cô đến thế?

Tôi thông thả lắc đầu, nói rành rọt:

- Sau chuyện xảy ra với Ellie, cô tưởng tôi sẽ bỏ "Cánh đồng Gi-tan." Không đời nào. Chúng tôi đã sống hạnh phúc ở đây, nên chỉ ở đây tôi mới lưu giữ kỷ niệm của nàng. Không bao giờ tôi bán "Cánh đồng Gi-tan", hãy nhớ điều đó.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta, cô ta nhìn lại như thách thức song phải khép ngay mi mắt. Tôi đánh bạo hỏi đốp:

- Xin lỗi về sự tò mò, nhưng tôi nghe nói cô đã có chồng. Có phải chồng cô tên Stanford Lloyd?

Claudia ngập ngừng, rồi lí nhí một tiếng "đúng", và quay ngoắt.

Chương XIX

Lộn xộn lớn... Đó là điều in lại trong trí óc tôi sau khi Ellie mất. Một bày phóng viên, nhiếp ảnh ập đến, rồi một cơn mưa thư, điện chia buồn, hỏi han... Greta đỡ tôi trong việc đối phó với tình thế.

Tuy nhiên, có điều tôi lấy làm lạ nhất, đó là tin về gia đình Ellie: hóa ra hôm vợ tôi ngã ngựa và chết, cả nhà đang ở Anh. Với Cora Van Tuyvesant, điều ấy không lạ, vì bà ta không bao giờ ở yên một chỗ. Cái ngày 17 tháng chín ấy, bà đang đi xem hàng tá bất động sản, cách chỗ chúng tôi chừng 50 dặm.

Stanford thì dự một cuộc hội nghị mấy ngày ở London. Sau này tôi biết thêm Reuben Barker cũng ở không xa, quanh quần đâu đây.

Tất cả họ biết tin Ellie mất là qua báo chí, vì điện chúng tôi đánh đều gửi về Mỹ.

Một cuộc tranh cãi nổ ra khi bàn nơi chôn cất Ellie. Tôi nghĩ đơn giản nàng sẽ nằm lại chỗ chúng tôi đã sống, nhưng gia đình kịch liệt phản đối. Phải đưa Ellie về Hoa Kỳ để nàng yên nghỉ tại nghĩa trang gia đình. Suy đi tính lại, tôi thấy giải pháp ấy cũng chấp nhận được.

Để giải quyết vấn đề đó, Andrew Lippincott đến gặp tôi. Ông bảo rằng Ellie không để lại chỉ dẫn gì về chuyện này.

- Tại sao cô ấy phải để lại? - tôi sáng giọng đáp - Mới hăm một tuổi, ai nghĩ đến chuyện sẽ chôn cất mình ở đâu! Mà nếu có đề cập việc này, chắc hẳn chúng tôi chọn được mai táng cùng nhau, dù ai chết trước cũng vậy.

- Tôi hoàn toàn đồng ý. Bây giờ, xin báo anh biết, anh phải về Mỹ, trước

là dự lễ tang, sau là để xem xét một số giấy tờ liên quan quyền lợi của Fenella.

- Những chuyện ấy tôi không hiểu, dính vào làm gì?

- Theo di chúc, anh là người thừa hưởng chính.

- Tại vì tôi là người thân cận nhất của vợ tôi?

- Không. Vợ anh, là người sở hữu nhiều của cải đã thảo một di chúc lúc đến tuổi trưởng thành. Vài ngày sau khi lấy anh, cô ấy lại thảo một di chúc khác. Văn bản được trao cho công chứng London lưu giữ, và một bản sao nằm trong tay tôi.

Ông ta ngập ngừng, nói tiếp:

- Nếu anh về Mỹ - và tôi khuyên anh nên về - anh sẽ giao cho một luật gia cẩn thận lo hộ các việc giao dịch.

- Tại sao?

- Vì anh trở thành người đứng đầu nhiều doanh nghiệp và cổ phiếu, nên cần có một chuyên gia làm cố vấn.

- Ông không đảm nhiệm chức đó được ư?

- Được, nhưng vì tôi đã quản lý về quyền lợi của nhiều người khác trong gia đình, có thể phát sinh mâu thuẫn. Mặt khác, nếu anh nhờ tôi làm thay, tôi cũng phải chọn người để ủy quyền trông nom quyền lợi của anh.

- Ông cứ làm như thế, tôi xin cảm ơn.

- Xin phép khuyên anh một điều: ai đưa anh ký giấy gì nhớ đọc cho kỹ.

- Ông tưởng tôi đọc mà hiểu được sao?

- Chỗ nào còn phân vân, hay đưa cố vấn pháp lý xem trước.

- Ông Lippincott, ông định nhắc tôi đề phòng ai đây?

- Một câu hỏi mà tôi không thể trả lời. Tôi chỉ cảnh báo anh: cái gì liên

quan đến những số tiền lớn, thì chớ nên tin ai hết.

Vậy là, ông ta bảo tôi đề phòng... nhưng đề phòng ai? Cora? Stanford Lloyd? Hay là cậu Frank, con chiên ghẻ của gia đình, lão nhà băng mặt mũi luôn tươi cười, đã lén về London "vì công việc"? Tôi bỗng thấy mình như một thằng vô học tội nghiệp, đang bơi trong cái hồ đầy cá sấu đói mồi.

Tôi chợt nảy ra một ý, hỏi luôn:

- Ai có lợi nhờ cái chết của Ellie?

- Anh hỏi gì lạ. Anh chứ ai, tôi vừa nói rồi.

- Còn ai khác nữa?

- Vài cô hầu cũ sẽ nhận một khoản tiền trợ cấp nhỏ, một tổ chức từ thiện cũng có một phần không đáng kể. Cô Andersen cũng được một số tiền, nhưng không thấm tháp gì so với tấm séc mà Ellie đã tặng trước đây. Anh thấy đấy, anh sẽ hưởng toàn bộ phần còn lại.

- Tuy nhiên lời khuyên của ông làm tôi sinh nghi.

- Tôi chỉ nói chung chung thế thôi, chưa dựa vào cái gì rõ ràng.

- Nói thật nhé, liệu sẽ có người nào ép tôi phải ký vào giấy xin từ bỏ quyền thừa kế?

- Tôi không biết lúc nào thì kiểm kê tài sản của Fenella. Nhưng trong khi chờ đợi, có thể có kẻ muốn lợi dụng. Hẳn sẽ thực hiện dễ dàng nếu lừa được một người không sắc sảo như anh, cho phép tôi nói thực. Tôi không thể nói gì hơn.

Lễ cầu nguyện được tổ chức rất giản dị trong nhà thờ nhỏ của chợ Chadwell. Tôi không muốn đến dự chút nào. Đông nghịt những kẻ hiếu kỳ chen chúc trước cổng, Greta phải vất vả mở lối cho tôi vào rồi ra về ngay, khỏi phải đi bắt bao bàn tay chìa ra.

Chính trong thời kỳ đau thương này tôi mới thấy Greta Andersen tuyệt vời đến chừng nào. Nàng tránh cho tôi khỏi bao nhiêu phiền toái, những công việc mệt nhọc, riêng sự có mặt của nàng động viên tôi rất nhiều. Giờ tôi mới hiểu Ellie tại sao không thể rời xa nàng.

Ở nhà thờ, tôi để ý một người có khuôn mặt quen quen, nhưng không thể nhớ tên. Về tới nhà, Carson, tên hầu, báo là có một quý ông chờ ngoài phòng khách.

Tôi lệnh cho Carson tổng cổ khách đi, vì tôi không muốn tiếp ai. Khách xưng là người trong nhà. Bộ mặt của người gặp ở nhà thờ trở về trong trí óc. Tôi đọc tấm thiệp: William E. Pardoe.

- Greta, cô có biết ai có họ Pardoe?

- Có! Đó là chú Reuben, hay đúng hơn là anh em họ với Ellie.

Tôi hiểu ngay tại sao ông ta trông quen... Ellie giữ rất nhiều ảnh gia đình, xem luôn nên tôi thuộc mặt các nhân vật.

Tôi liền ra phòng khách, và thấy một người vai vuông, dáng đậm, tiến lại gần, chìa tay cho tôi bắt.

- Anh Rogers? Vợ anh chắc đã kể về tôi. Tôi là Reuben, anh họ.

- Vâng.

- Nghe tin, tôi vô cùng xúc động.

- Thôi, khỏi nói chuyện đau thương ấy nữa.

- Tôi thông cảm.

Dưới vẻ ngoài lơ đãng, hẩn giấu một cái nhìn soi mói làm tôi khó chịu. Greta bước vào, tôi chưa kịp giới thiệu, Pardoe đã kêu:

- Hê-lô, Greta, khỏe không?

- Bình thường. Ông tới Anh bao giờ vậy?

- Đã được hai, ba tuần. Tôi đi du lịch.
- Hôm qua, à hôm kia, tôi đã thấy anh, tôi nói.
- Thật ư? Tôi không nhớ.
- Anh dự cuộc bán đấu giá ở Barlington Manor.
- A... đúng, nhớ ra rồi, anh đi cùng một người đứng tuổi, có ria mép.
- Đó là thiếu tá Phillpot, hàng xóm.
- Hai người có vẻ đang vui.
- Phải... tôi chưa lúc nào vui bằng hôm ấy - Tôi trầm ngâm lặp lại: chưa bao giờ vui thế...
- Tất nhiên, lúc bấy giờ, anh chưa biết tin... Đó là sáng hôm xảy ra tai nạn, nếu tôi nhớ không lầm.
- Ellie hẹn đến ăn với chúng tôi ở nhà hàng "George"
- Đáng buồn...thật đáng buồn.
- Suốt thời gian này, anh ở Anh mà chúng tôi không biết.
- Nói rồi tôi nhìn anh ta trân trân, chờ câu trả lời.
- Tôi không viết thư, vì chưa biết thời gian ở Anh bao lâu. Sau cuộc bán đấu giá, định ghé thăm anh, nhưng lại phải về London ngay.
- Anh đến vì công việc?
- Vừa phải, vừa không phải. Tôi đến đây theo yêu cầu của Cora, bà ấy định mua một dinh cơ ở đây, muốn tôi cho ý kiến.
- Thế là tôi biết Cora cũng ở Anh mấy tuần nay, mà không báo tin gì cho chúng tôi.
- Thực ra - Reuben nói tiếp - bà ấy cũng ở gần đây hôm xảy ra tai nạn.
- Ở đâu? Ở khách sạn Market Chadwell?

- Không, ở nhà một người bạn.
- Tôi không biết bà có bạn nào ở vùng này.
- Một phụ nữ tên là Hard... hard...
- Claudia Hardcastle?
- Đúng rồi! Hai người quen nhau ở Hoa Kỳ.
- Greta, cô có biết không?
- Không. Ra vì thế mà hôm ấy Claudia không đi London với tôi.
- Cô ấy không đi?
- Không. Sau khi tôi đi, cô ấy gọi điện xin lỗi, vì có một bạn người Mỹ mới tới bất chợt.

Reuben đứng lên, xin cáo từ:

- Tôi không muốn phiền anh lâu hơn. Cần gì, anh cứ tìm tôi ở khách sạn Majestic ở chợ Chadwell, tôi còn ở đó vài ngày.

Tôi nói lúc này tôi không cần gì. Reuben đi rồi, Greta trầm ngâm nhận xét:

- Không hiểu anh ta đến đây làm gì? Tôi chỉ mong tất cả họ cuốn xéo mau cho rảnh!

Chương XXXX

Không còn việc gì làm ở "Cánh đồng Gi-tan", tôi giao nhà cho Greta trông nom rồi bay đi New York, ở đó tôi sẽ nhận thừa kế của Ellie và dự lễ tang, chắc sẽ rườm rà lắm.

Trước khi tôi đi, Greta dặn:

- Mike. Anh đang lao vào rừng rậm đấy. Hãy cẩn thận, đừng để họ ăn sống nuốt tươi.

Nàng đã nghĩ đúng. Suốt thời gian ở Mỹ, tôi phải trải nhiều thử thách. Bị tách khỏi môi trường quen thuộc, tôi luôn phải thủ thế, cảnh giác với tất cả mọi người, và lắm lúc thấy mình cảnh giác đúng.

Người đầu tiên tôi đến thăm là vị luật gia do Lippincott giới thiệu. Thái độ ông ta rất mềm mỏng, cứ như thầy thuốc với bệnh nhân khó tính. Có một số khu mỏ người ta khuyên tôi nên bán vì giá trị sắp giảm. Tôi nói ra điều ấy, ông ta hỏi lại:

- Ông nhận nguồn tin đó từ đâu?

- Từ ông Standford Lloyd.

- Chúng tôi kiểm chứng lại. Ông Lloyd là một chuyên gia ngân hàng có hạng, song dù sao ta phải xem ông ta lấy tin từ nguồn nào, đáng tin cậy không.

Ông ta dặn tôi chờ vài phút, rồi quay trở lại, tuyên bố.

- Những cổ phiếu ấy giá trị vẫn ổn định, không có lý do gì phải vội bán.

Thế là có bằng chứng về việc Lloyd định lừa tôi. Hẳn biết tôi không có kinh nghiệm gì trong lĩnh vực chứng khoán, nếu không có vị luật gia trung thực kia tư vấn, ắt tôi bị mắc bẫy.

Tang lễ được cử hành rất to và đúng như tôi e ngại, rườm rà một cách quá đáng. Một núi hoa phủ kín quan tài, người chen chúc đông nghịt, phóng viên, nhiếp ảnh giăng hàng khắp nghĩa trang. Mộ chí to tướng bằng cẩm thạch, nặng nề, thô kệch, từ xa đã trông thấy. Ellie hẳn không ưa gì trò khoa trương ấy.

Tôi ở Mỹ được bốn hôm thì nhận được thư của thiếu tá Phillpot báo tin tìm thấy xác bà Lee ở một khu mỏ hoang, bên sườn đồi phía xa. Đã từng xảy ra tai nạn tương tự ở nơi đó, nhưng hội đồng thị trấn vẫn chưa làm rào ngăn đề phòng người xảy chân sa hố. Bác sĩ pháp y xác định nạn nhân đã chết từ mấy ngày trước. Khám nhà, tìm thấy số tiền ba trăm livrơ toàn bằng giấy lẻ một livrơ, giấu dưới sàn.

Lá thư kết thúc bằng mấy dòng sau:

- Anh sẽ ngạc nhiên khi biết Claudia Hardcastle bị ngã ngựa hôm qua, chết ngay tại chỗ.

Claudia chết? Không thể như thế! Tôi chóng mặt, lão đảo. Hai tai nạn tương tự trong vòng nửa tháng... Có thể nào tin chỉ là sự tình cờ?

Tôi sẽ không ở lâu tại New York, nơi chẳng lưu một kỷ niệm nào thú vị. Nàng Ellie mà tôi biết và yêu, về đây lại trở thành cô tiểu thư Mỹ giàu sang nằm cùng cha mẹ trong nghĩa trang nhà Guteman. Nàng vụt qua đời tôi như một ánh sao băng, rồi lại trở lại vị trí của mình trong ngôi nhà thực sự của nàng. Ngẫm cho kỹ, tôi thấy thế cũng phải. Nếu chôn nàng ở chợ Chadwell, không xa "Cánh đồng Gi-tan", hẳn lúc này tôi sẽ áy náy.

"Hỡi cô gái giàu sang, hãy trở về nơi chốn cũ"... Lời hát véo von theo tiếng đàn ghi ta của nàng trở lại trí óc tôi "Mỗi ngày và mỗi đêm. Có người sinh ra để hưởng Lạc thú". Những lời đó vận đúng vào Ellie, nàng sinh ra để hưởng hạnh phúc, và nàng đã gặp hạnh phúc tại "Cánh đồng Gi-tan"... song không lâu dài. Giờ đây, nàng lại nằm giữa họ hàng của mình, nơi đây nàng chưa từng có hạnh phúc, nhưng dù sao cũng là môi trường của nàng.

Tôi bỗng tự hỏi: đến lượt tôi chết, họ sẽ chôn tôi ở đâu? Ở "Cánh đồng Gi-tan"? Có thể lắm... Mẹ tôi sẽ có mặt - nếu lúc ấy mẹ còn sống - để đưa tôi vào trong lòng đất. Thật lạ, tôi cứ nghĩ mình sẽ chết trước, ít khi hình dung là

mẹ sẽ ra đi trước tôi. Mẹ tôi sẽ có mặt... và có thể lúc đó, mẹ sẽ bớt nghiêm khắc với tôi.

Không nhớ là tôi đã ở lại Mỹ bao lâu. Một chuỗi ngày dài vô tận, lúc nào cũng cảm thấy bị người xung quanh dò xét. Thực ra, bề ngoài ai nấy đều tươi cười với tôi. Tôi nhiều tiền mà. Theo di chúc của vợ, tôi trở thành một người đứng đầu một tài sản khổng lồ, đầu tư vào những nơi chốn mà đến lúc này tôi vẫn chưa hiểu gì hết.

Trước hôm đi, tôi có một buổi làm việc lâu với Andrew Lippincott. Tôi nói ý định của tôi không giao Stanford Lloyd quản lý tài sản nữa. Lippincott tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh có lý do chính đáng để làm như vậy?
- Tôi nghĩ hẳn ta là một thằng lừa đảo.
- Nếu vậy...
- Ông có nhận trách nhiệm quản lý, thế chỗ hẳn không?
- Xin sẵn sàng, và bảo đảm rằng anh sẽ không phải phàn nàn gì về việc đó.

Tôi liền ký các giấy tờ cần thiết. Lúc sắp chia tay, Lippincott hỏi tôi định về Anh bằng phương tiện gì.

- Đi đường biển tốt hơn.
- Và anh định ở đâu?
- Ở "Cánh đồng Gi-tan".
- A... tôi tưởng anh sẽ bán nó.
- Không! - Tôi gần như hét lên vì bức tức. Làm sao cho ông ta hiểu rằng "Cánh đồng Gi-tan" từ lâu vẫn là mơ ước của tôi hằng ấp ủ, và từ nay về sau sẽ không bao giờ rời bỏ nó?

- Ai trông nom nó trong lúc anh đi vắng?

- Greta Andersen.

- A...

Không biết tiếng kêu "A..." đó hàm ý nghĩa gì. Lippincott không ưa Greta, điều đó tôi đã biết.

Một phút im lặng nặng nề. Tôi không thể đi mà không làm rõ mọi chuyện:

- Ông nghe đây: Greta đã rất tốt với Ellie, đã chăm sóc Ellie như em gái khi cô ấy trọ chân. Tôi... tôi rất biết ơn cô ấy. Ông cần phải hiểu sau cái chết của vợ tôi, sự có mặt của cô ấy đã nâng đỡ tôi rất nhiều.

- Vâng, cô Andersen rất tháo vát.

Trước khi đi, tôi ngỏ lời cảm ơn, nhưng ông ta cắt ngay:

- Anh không có lý do gì phải cảm ơn tôi. À, tôi sẽ viết thư cho anh, gửi về "Cánh đồng Gi-tan". Về đến nơi, anh sẽ nhận được. Chúc anh một chuyến đi bình an.

Về tới khách sạn, tôi nhận được điện báo tin Rudolph Santonix đang hấp hối tại một bệnh viện ở California và muốn gặp tôi. Tôi liền hoãn ngày giờ lên tàu và bay ngay đi San Francisco. Santonix chưa chết. Các bác sĩ cho biết anh ta đã hôn mê, sức lực giảm sút từng giờ. Tôi đến ngồi đầu giường anh, nhìn người bạn nay chỉ còn cái bóng. Thời gian qua, tôi vẫn ngồi và nghĩ bụng: "Miễn là cậu ấy tỉnh dậy, nói một câu gì trước khi mất." Tôi cảm thấy vô cùng đơn độc. Tôi vừa thoát khỏi kẻ thù tiềm ẩn, tìm đến một người bạn - người bạn duy nhất - thì anh ta lại sắp bỏ tôi mà đi. Ngoài mẹ, chỉ có anh là hiểu tôi hơn cả.

Thình thoảng tôi lại đứng lên hỏi các cô y tá xem có làm được gì giúp

người bệnh, thì họ đều nói:

- Chúng tôi không biết ông ấy có tỉnh nữa hay không.

Sau một hồi chờ vô tận, thấy Santonix cựa quậy và thở dài. Cô y tá trực nhẹ nhàng đỡ anh dậy. Anh mở mắt và nhìn tôi như thể không trông thấy gì. Đột nhiên, mắt anh hơi sáng lên, miệng lẩm bẩm những gì không rõ. Tôi ghé sát để nghe thì anh bỗng bật ngửa người ra sau, kêu to:

- Đồ ngốc!... Sao không đi theo con đường kia?

Anh nấc lên và thở hắt ra.

Không hiểu lúc thốt lên câu nói kia - mà tôi chẳng hiểu gì - Santonix thật tỉnh hay không, nhưng câu hỏi đó vẫn làm tôi áy náy. Tôi muốn nói với Santonix vài lời, nhất là biết ơn anh về ngôi nhà tuyệt vời, đã xây cho chúng tôi ngôi nhà mà tôi yêu quý nhất đời. Nhưng lạ là một cái nhà mà lại có tầm quan trọng đến thế. Tôi hiểu: đối với tôi nó như biểu tượng. Santonix cũng hiểu, lại biết biến mơ ước của tôi thành hiện thực... Giờ đây, tôi đang trở về với ngôi nhà của tôi.

Bước chân xuống tàu, tôi không nghĩ đến điều gì khác. Mệt quá rồi. Tuy nhiên, một luồng hạnh phúc lại trào ngay lên trong tôi. Tôi đang về nhà mình!... Tôi đang về nhà.

Chương XXXXX

Vâng, tôi đang về nhà, mọi việc thế là xong. Tôi vừa chiến đấu trận cuối cùng, và đang đi nốt chặng cuối cuộc hành trình.

Cái thời tuổi trẻ sôi nổi của tôi giờ như đã quá xa... Vậy mà cũng chỉ mới

chưa đầy một năm trước.

Nằm trên tàu, tôi sống lại quá khứ. Gặp Ellie... hẹn hò nhau ở cổng bệnh viện Regent... lễ cưới ở tòa thị chính Plymouth... rời ngôi nhà, Santonix lo thiết kế, nhà hoàn thành. Ngôi nhà của tôi... chỉ của tôi! Cuối cùng tôi đã đạt ước mơ! Và tôi đang trở về với sở hữu của tôi.

Sau khi rời New York, tôi đã viết thư cho Phillpot. Tôi muốn báo tin cho ông đầu tiên, vì ông hiểu hơn ai hết rằng Ellie và Greta là bạn thân, và nay cũng như Ellie, tôi sẽ phải phụ thuộc hoàn toàn vào Greta. Tôi giải thích rằng nếu chỉ có một mình, tôi không đủ can đảm để sống ở "Cánh đồng Gi-tan".

Tôi nhẩm lại một số đoạn trong thư:

"Tôi muốn ông là người đầu tiên biết dự tính của tôi. Ông đã rất tốt với chúng tôi, nên tôi hoàn toàn tin cậy. Giam mình. Giam mình trong "Cánh đồng Gi-tan", một mình đối mặt với cuộc đời, điều ấy tôi không thể. Thời gian ở Hoa Kỳ, tôi đã suy nghĩ và quyết định ngay khi về sẽ hỏi Greta làm vợ. Nàng là người duy nhất thực sự hiểu Ellie, và chúng tôi vẫn có cảm giác vẫn sống hòa thuận ba người với nhau..."

Phillpot chắc chắn nhận được thư trước khi tôi về.

Tôi bước lên boong để ngắm nhìn bờ biển nước Anh dần gần lại. Giá Santonix ở bên tôi lúc này, để thấy là mọi việc đã diễn ra như dự kiến, như tôi đã định, đã tính toán, đã muốn!

Tôi đã giải quyết xong mọi chuyện với đám người Mỹ nọ, họ chỉ thờ lợ bề ngoài, chứ bên trong thì khinh tôi là thằng mất dạy. Tôi trở về với rặng thông, với con đường dốc ngoằn ngoèo và tí bên trên, là nhà của tôi... cùng với người phụ nữ tuyệt vời đang chờ. Tôi vẫn mong gặp người con gái kiệt xuất. Thì ngay từ cái nhìn đầu tiên, chúng tôi đã bị hút vào nhau.

Tôi về tới Kingston Bishop, không ai biết. Tôi xuống xe lửa lúc trời xẩm

tối và đi theo đường vòng để chắc chắn không ai bắt gặp. Greta đã biết trước ngày giờ tôi về, chắc đang mong. Từ nay hết phải dối trá, hết phải làm bộ không ưa nàng. Tôi bật lên cười thích thú, nhớ lại vai kịch chúng tôi đã đóng, nàng làm ra vẻ dừng dừng với tôi, tôi làm ra vẻ ghen tức về sự có mặt của nàng bên cạnh Ellie, cộng thêm màn kịch trên sân thượng mà chúng tôi chuẩn bị rất chu đáo. Tất cả mọi người đều bị lừa!

Greta và tôi không lạ gì tính cách của nhau. Ngay phút đầu, nàng đã hiểu tôi, và tôi biết tham vọng của nàng nóng bỏng chẳng kém gì tôi. Chúng tôi đều muốn cả thế giới dưới chân mình, không hơn không kém. Ngay lần gặp nhau đầu tiên ở Hambourg bên Đức, tôi đã mở bầu tâm sự vì tin rằng nàng sẽ thông cảm. Nghe xong, nàng nhận xét:

- Muốn được tất cả những thứ anh muốn, phải có tiền.
- Đúng thế. Nhưng anh chưa biết có tiền bằng cách nào.
- Chắc chắn không phải bằng lao động. Anh không phải tí người chịu lao động.
- Lao động! Thế thì phải chờ hàng năm trời, mà anh lại muốn ngay cơ, ngay lúc mình còn trẻ và khỏe. Em cũng muốn thế có phải không?
- Đúng. Nghe đây, em biết một cách. Dễ ợt, thế mà sao anh không nghĩ ra. Nhiều cô gái mê anh lắm thì phải.
- Anh không quan tâm đến họ. Em là người con gái duy nhất của anh... em biết đấy. Gặp em, anh hiểu ngay anh chỉ thuộc về em. Chúng mình giống nhau, đều đòi hỏi như nhau ở cuộc đời.
- Em nói là rất dễ mà. Anh chỉ cần quyến rũ một đứa con gái nhà giàu, rồi lấy nó. Em có thể giúp anh...
- Đừng nói vớ vẩn.

- Thật mà, rất đơn giản.

- Không, anh không chịu. Anh không muốn làm chồng một cô nhà giàu, cô ấy sắm cho anh đủ thứ rồi giữ chặt lấy anh trong cái lồng bằng vàng. Anh không muốn kiểu ấy.

- Nhưng không lâu đâu... chỉ đủ thời gian cần thiết. Các bà vợ, dù giàu, cũng có ngày phải chết...

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, làm nàng phá lên cười:

- Em làm anh sợ rồi, phải không!

- Không sợ gì sắt!

- Biết mà. Không biết chừng anh đã...?

Nàng nhìn vào tôi, soi mói, nhưng tôi không đại gì thỏa mãn sự tò mò của nàng. Có những bí mật không bao giờ ta nói với ai, và những bí mật của tôi cũng thuộc loại tôi muốn quên đi, đặc biệt là bí mật đầu tiên, dù hơi trẻ con. Hồi nhỏ, một thằng bạn tôi có chiếc đồng hồ đeo tay rất đẹp, tôi thèm muốn vô cùng. Bố mua tặng nó nhân kỷ niệm sinh nhật, hẳn rất đắt tiền. Tôi muốn có lắm, nhưng biết đến bao giờ mới được như nó! Một sớm mùa đông, hai đứa chúng tôi đi trượt trên mặt hồ băng giá, và lớp băng mỏng vỡ vụn dưới chân thằng bạn. Nó thụt xuống hồ, vẫy vùng kêu cứu. Tôi lại gần, cúi xuống, cầm bàn tay nó đang chơi vơi, định kéo lên thì nhìn chiếc đồng hồ. Một ý nghĩ vụt qua óc: "Nếu cứ để nó chìm ngấm và chết đuối..." Quá dễ... như cái máy, tôi thản nhiên tháo chiếc đồng hồ, rồi đẩy thằng bạn xuống nước, dìm nó một lúc lâu. Vài người từ xa nhìn thấy tôi, tưởng tôi không đủ sức kéo bạn, chạy đến. Họ hè nhau kéo nó lên, làm hô hấp nhân tạo - nhưng muộn rồi - nó đã chết.

Tôi cất đồng hồ vào một góc kín. Một hôm, mẹ tôi phát hiện, hỏi có phải

là đồng hồ của Pete. Tất nhiên tôi chối, nói là đồi được của một thằng bạn khác. Từ hôm đó, mẹ hay dò xét tôi. Không bằng chứng gì, nhưng hình như mẹ đoán ra sự thật. Một thời gian, tôi mang mặc cảm tội lỗi của với mẹ, mãi sau này mới phai nhạt dần.

Sau này, trong thời gian làm nghĩa vụ quân sự, tôi cùng Ed, một bạn đồng đội, vào sông bạc. Tối đó, tôi thua, Ed thắng. Lúc đi về trại, túi tôi rỗng tuếch, còn túi Ed đầy tiền. Hai tên cướp cầm dao xông vào định lấy của. Tôi bị dao chém sượt cánh tay, nên bọn cướp bỏ chạy. Tôi nảy ra ý kiến phải lợi dụng cơ hội này. Tôi quỳ xuống cạnh ông bạn bị ngất, lấy khăn tay bọc con dao do bọn cướp bỏ lại, thọc tiếp vào sườn nạn nhân hai ba nhát nữa, hấn rên lên một tiếng rồi tắt thở. Tôi hơi hốt, nhưng tự nhủ phải làm thật nhanh. Tiền trong túi bạn được trút sang túi tôi, trước khi người qua đường kịp tới. Lần ấy tôi không hề bị lương tâm cắn dứt. Tôi tự bào chữa: "Đáng đời thằng Ed, ai bảo mày ngu". Những cơ hội như thế đâu có luôn xảy ra, vấn đề là phải chớp lấy ngay khi nó tới.

Tôi không hiểu Greta có đoán ra không. Nàng không thể biết là tôi đã hai lần phạm tội giết người, song có lẽ linh tính mách bảo cho nàng rằng tôi sẽ không ngần ngại nếu cần phạm tội nữa.

Nóng ruột, tôi hỏi ngay:

- Em nói đi, cái cách rất dễ làm để đạt đến mục đích ấy.
- Em có thể giúp anh làm quen với một đứa con gái Mỹ rất giàu. Em được giao trách nhiệm trông nom nó, bảo gì nó cũng nghe.
- Em tưởng con bé đó thèm để ý đến anh ư? Loại con gái ấy, bao kẻ giàu sang theo đuổi, đời nào để mắt đến một kẻ tầm thường như anh?
- Anh có duyên và có số đào hoa, nhiều phụ nữ dễ phải lòng anh.
- Điều ấy thì cũng có, nhưng họ không thuộc loại con gái mà em nói.

- Con bé của em chưa gặp người đàn ông nào như anh. Gia đình muốn cho nó lấy chỗ môn đăng hộ đối, chọn bạn trai cho nó toàn là con chủ nhà băng hoặc doanh nghiệp lớn. Nhưng tất nhiên, nó lại chỉ mơ được gặp người không cùng tầng lớp xã hội. Để gây ấn tượng, anh chỉ cần đóng vai chàng trai khốn khổ không gặp may trong đời và mê nó ngay từ cái nhìn đầu tiên, thì sẽ ăn chết. Đến nay, chưa ai dám tỏ tình với nó một cách ngang tàng như thế.

- Anh sẽ thử vậy, có mất gì đâu? Song em quên một điều: gia đình cô ta sẽ tìm cách gạt anh ra ngoài.

- Sẽ không ai biết chuyện... hoặc là không biết kịp, nghĩa là chỉ sau khi hai người bí mật kết hôn.

Tôi đồng ý, và hai chúng tôi lập kế hoạch. Greta phải về Mỹ sau đó, và hứa sẽ giữ liên hệ chặt chẽ với tôi.

Tôi về Anh, vẫn làm đủ thứ nghề, rồi một hôm báo cho Greta biết tôi đi thăm "Cánh đồng Gi-tan" và rất muốn có ngôi nhà ở đó. Nàng trả lời đó sẽ là một nơi rất lãng mạn để thu xếp cuộc gặp. Nàng sẽ gợi ý cho cô gái mà nàng đang quản lý - cô ta tên là Ellie - sang Anh chơi, đồng thời tìm mua một bất động sản để đến tuổi trưởng thành sẽ đến đó ở, thoát khỏi sự quản lý nghiêm ngặt của gia đình.

Rồi một hôm, tôi nhận được tin ngày giờ chính xác cô tiểu thư người Mỹ nọ sẽ tới "Cánh đồng Gi-tan", tôi chỉ còn bố trí việc gặp cô ta tại chỗ. Kế hoạch của chúng tôi thực hiện hoàn toàn như dự định. Về mặt bày binh bố trận, phải nói Greta là tay cừ. Song tôi cũng tự khen là đóng kịch giỏi.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ. Khó nhất là lúc Greta đến, sau khi tôi và Ellie lấy nhau. Tôi luôn phải dè chừng mỗi lời nói, cử chỉ để khỏi lộ tình cảm của tôi với người đồng lõa. Vì thế tôi đã chọn cách không nhìn thẳng vào mắt

Greta và làm bộ không ưa nàng. Có lúc, tôi tưởng mình đã bại lộ, nhưng may thay Ellie không nghi ngờ gì hết. Ít nhất là tôi nghĩ như thế chứ không dám khẳng định, vì thật ra tôi cũng chưa hiểu hết Ellie.

Đóng vai người chồng hết lòng yêu vợ không khó, vì Ellie tỏ ra rất tin cậy, âu yếm tôi. Và có lẽ tôi cũng thật sự yêu nàng, dù rằng tình yêu này khác hẳn mối tình của tôi với Greta. Greta có một sức gọi tình, hấp dẫn đến điên cuồng. Ellie thì khác. Tuy nhiên bây giờ tôi thấy những ngày sống bên nàng là thực sự hạnh phúc.

Đó là những ý nghĩ lờn vờn trong đầu óc trong lúc tôi đi trong đêm tối về cái nơi mà tôi cho là đỉnh cao của thế giới, cái thế giới lại trở về với tôi sau bao mạo hiểm, sau vụ án mạng mà chúng tôi đã thực hiện một cách hoàn hảo, vụ án mạng không ai có thể ngờ vực chúng tôi, vì nó được chuẩn bị rất tỉ mỉ.

Tôi leo con đường dốc gồ ghề mà hôm nào đã leo - đó là hôm "Cánh đồng Gi-tan" bán đấu giá - và tít trên cao, đi qua chỗ ngoặt cuối cùng...

Chính lúc đó tôi nhìn thấy nàng... Nàng vẫn đứng ở chỗ cũ, vẫn trước cây thông ấy. Tôi nhắm mắt lại, hy vọng cái hình ảo ấy sẽ biến đi, nhưng khi mở mắt tôi vẫn thấy nàng đứng đó. Nàng nhìn tôi như thể không trông thấy tôi, khiến tôi lạnh xương sống. Nhưng Ellie chết rồi mà, thi hài nàng nằm trong nghĩa trang tận bên Mỹ... Thế mà đúng là nàng đứng đó, đắm đắm nhìn vào tôi như tường tôi không hề hiện hữu.

Tôi đứng như trời trồng giữa đường, chung quanh tối đen và lặng lẽ. Cuối cùng, tôi đánh bạo gọi tên nàng, nhưng nàng không nhúc nhích. Nàng đứng nguyên, nhìn... nhìn mà không thấy tôi, đó là điều làm tôi kinh hãi nhất. Thế là tôi chạy thục mạng như một thằng hèn, chỉ khi nhìn thấy ánh đèn nhà tôi lấp lánh giữa lùm cây mới dừng lại để thở... Tôi về tới đích. Tôi

là người thợ săn trở về nhà, nơi có người vợ tuyệt vời đang đợi, người vợ mà từ nay tôi có thể công khai âu yếm.

Tôi đẩy cửa chùi chân lên thảm, đi vào phòng sách, Greta hớn hờ đứng bên cửa sổ. Nàng đẹp hơn lúc nào hết! Tôi lao vào vòng tay của nàng, tận hưởng một trong những giờ phút đẹp nhất cuộc đời.

Nhưng rồi chúng tôi trở lại ngay với thực tế. Tôi ngồi xuống, và Greta đưa cho tôi một chồng thư. Tôi lựa ngay chiếc nào dán tem Mỹ, sốt ruột không rõ Lippincott muốn nói gì mà không nói ngay khi tôi còn ở bên đó, phải viết thư?

- Cuối cùng, chúng ta đã thành công - Greta nói.

- Thắng lợi thuộc về ta!

Chúng tôi cười như nắc nẻ. Tôi mở chai sâm panh có sẵn trên bàn, và hai chúng tôi cùng uống chúc mừng tình yêu và hạnh phúc.

- Nơi đây thật tuyệt vời - tôi nói - tuyệt vời hơn nhiều so với anh tưởng. Santonix...À em chưa biết nhỉ: Santonix đã chết.

- Tiếc quá! Thế ra anh ấy ốm thật?

- Tất nhiên. Trước đây mình cứ nghĩ chưa đến nỗi nào. Lúc cậu ấy hấp hối, anh có đến thăm.

Nàng rùng mình:

- Sợ quá! Anh ấy nói gì không?

- Rằng anh là một thằng ngu, đáng lẽ phải chọn con đường khác kia.

- Con đường nào khác?

- Dù sao, ngôi nhà này chính là đài tưởng niệm anh ấy. Chúng mình phải giữ lấy, có phải không?

Tôi kinh ngạc nhìn nàng:

- Tất nhiên! Em tưởng anh muốn đi ở nơi khác ư?

- Nhưng chúng mình không thể ở nơi khi ho cò gáy này cả năm!

- Đây là nơi anh muốn đậu lại... nơi từ lâu anh vẫn muốn sống.

- Đành thế, nhưng anh chớ quên là chúng mình có đủ tiền để thỏa mãn mọi sở thích. Có thể du lịch châu Âu, đi săn ở châu Phi, tóm lại, một cuộc sống sôi nổi! Anh không thích thế sao?

- Được rồi, được rồi, nhưng đi đâu thì cũng lại quay về đây chứ?

Tôi bỗng có cảm giác đang có cái gì trục trặc. Tôi luôn chỉ có hai ước muốn: ngôi nhà và Greta, nhưng Greta lại bắt đầu có ý thức về những khả năng mình có trong tầm tay, linh tính báo tôi biết có điềm chẳng lành.

- Mike, anh sao thế? Anh bị lạnh hay sao mà run?

- Không... anh đã trông thấy Ellie.

- Anh nói lắm nhảm gì vậy?

- Vừa rẽ khỏi chỗ ngoặt về nhà, anh nhìn thấy cô ta, đứng dưới gốc thông. Ellie nhìn... nhìn về phía anh.

- Đừng vớ vẩn! Anh hoang tưởng chuyện gì vậy?

- Trông Ellie có vẻ hạnh phúc, cứ như là vẫn đứng ở chỗ đó và sẽ đứng ở đó mãi mãi.

- Mike! - Greta nắm hai vai tôi, lay mạnh - Mike, không được nói thế! Trên tàu anh đã uống rượu phải không?

- Không, anh đang sốt ruột được gặp em, và biết em sẽ chuẩn bị sẵn một chai sâm panh.

- Vậy hãy quên Ellie, và uống mừng tương lai chúng ta.

- Anh thề là đã trông thấy Ellie.

- Làm gì có! Anh nhìn bóng cây, tưởng nhầm thôi.

- Đúng là Ellie, và nàng nhìn anh. Nhưng nàng không thể trông thấy anh, không thể trông thấy! Và anh biết tại sao.

- Anh định nói gì?

Và thế là lần đầu tiên tôi thì thầm:

- Vì đó không phải là anh! Anh không có mặt ở đó. Nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng đêm - Tôi bắt đầu nói to như hét. - Có người sinh ra để hưởng hạnh phúc, và có người khác sinh ra để hứng chịu đêm dài vô tận. Anh thuộc loại người sau. Greta, em có nhớ nàng có thói quen ngồi trên ghế này và hát bài hát Scotland: "Mỗi ngày, một đêm, có người sinh ra để hưởng hạnh phúc"? Người ấy là Ellie. Nàng sinh ra để hưởng hạnh phúc. "Có người sinh ra để hưởng hạnh phúc, nhưng có người khác sinh ra để chịu cảnh đêm dài vô tận." Mẹ anh biết anh sinh ra để chịu cảnh đêm dài vô tận. Mẹ anh biết anh sinh ra là để chịu cảnh đêm tối. Santonix cũng vậy. Cậu ta ngỡ ngỡ là anh sắp ngã vào con đường sai lầm, lẽ ra anh phải ở với Ellie để cùng hưởng hạnh phúc.

- Không, anh thừa biết rằng không thể được. Không ngờ anh lại kém tự chủ đến thế! - Nàng lại lay vai tôi: - Tỉnh lại đi!

Tôi ngờ ngàng nhìn Greta:

- Xin lỗi. Anh vừa nói gì?

- Thời gian ở Mỹ, chắc thần kinh anh bị căng thẳng. Nhưng anh đã thu xếp mọi việc tốt đẹp chứ?

- Tốt đẹp. Tương lai huy hoàng đang chờ chúng ta.

- Anh nói năng hoa mỹ quá. Thư Lippincott nói gì?

Tôi bóc phong bì, bên trong chỉ có một mảnh báo cũ, đã ố vàng. Tôi kinh

ngạc nhìn xem: cảnh một phố Hambourg. Phía sau là đôi trai gái khoác tay nhau...: Greta và tôi. Vậy là Lippincott đã biết! Hẳn có người nào đã gửi cho ông ta mẫu báo này, vì thú vị là đã bắt chọt được cô Andersen chụp ảnh tại Hambourg. Giờ tôi mới nhớ lúc ở London, Lippincott cứ gặng hỏi mãi tôi có quen biết Greta từ trước không. Tất nhiên là tôi chối, nhưng sự thực ông ta biết là tôi nói dối! Chính từ lúc đó ông ta bắt đầu ngờ vực tôi.

Đột nhiên, tôi sợ. Tất nhiên ông ta không thể ngờ tôi đã giết Ellie, dù sao ông ta đã đánh hơi thấy một cái gì.

- Lippincott đã biết là chúng ta quen nhau từ trước. Anh đã ghét tên cáo già ấy ngay lần đầu tiên, và hẳn không ưa em. Biết tin chúng ta lấy nhau, chắc hẳn sẽ hiểu ra sự thật.

- Nhìn anh này, hẳn đã đoán ra chúng mình là người tình của nhau, và bây giờ sẽ lấy nhau. Nhưng đừng nên phản ứng như một kẻ hèn nhát. Đến giờ em vẫn phục anh, nhưng lúc này anh đang mất bình tĩnh. Anh sợ tất cả mọi người.

- Không được nói thế!

- Đó là sự thật!

- Cái đêm dài vô tận...

Tôi không nghĩ gì khác. Đêm tối hoàn toàn, đen kịt, vĩnh viễn. Tôi là người vô hình, tôi trông thấy người chết, nhưng người chết không trông thấy tôi. Người đã từng yêu Ellie không tồn tại thực. Hẳn đã tự nguyện chìm vào đêm tối, tôi cúi đầu sát đất, lẩm nhẩm lần nữa:

- Cái đêm dài vô tận...

- Đừng nói đi nói lại mãi! - Greta kêu to. - Hãy đứng thẳng lên! Hãy là một thằng đàn ông và đừng để bị ảnh hưởng bởi những trò mê tín nhảm nhí.

- Làm sao mà tránh được? Tôi đã bán linh hồn ở "Cánh đồng Gi-tan". "Cánh đồng Gi-tan" không phải là nơi an toàn. Nó không an toàn cho Ellie, chắc cũng không hơn gì cho tôi. Và cho cả cô nữa!

- Anh nói gì vậy?

Tôi từ từ đứng lên, tiến về phía nàng. Tôi đã yêu nàng. Tôi vẫn yêu nàng và muốn ôm nàng vào lòng. Nhưng tình yêu, căm thù, ham muốn... phải chăng vẫn chỉ là một? Tôi không bao giờ có thể căm ghét Ellie, nhưng lại căm thù Greta vô cùng tận, lòng căm thù này tạo cho tôi niềm hoan lạc sâu xa. Tôi không thể chờ...

- Đồ đĩ bợm! Kẻ xinh đẹp đáng ghét! Greta, cô không an toàn đâu! Tôi không để cô an toàn! Hiểu chưa? Tôi đã học được cái thú... cái thú giết người. Cái ngày Ellie cười ngửa đi vào cõi chết, tôi đã cảm thấy niềm vui khôn tả. Suốt sáng hôm đó, tôi rất hạnh phúc, vì biết nàng sắp chết. Hôm nay, tôi muốn hơn thế, hơn cái thú biết chắc sẽ có người chết sau khi uống viên thuốc vào bữa sáng. Tôi muốn hơn nữa, hơn cái thú đẩy chết một bà già xuống mỏ đá. Tôi muốn sử dụng đôi bàn tay mình.

Nàng bắt đầu phát hoảng. Nàng, người tôi yêu ngay từ buổi đầu gặp ở Hambourg, vì nàng mà tôi viện cớ ốm, bỏ công việc đang làm. Vâng, tôi đã cúc cung tận tụy vì nàng. Nay hết rồi, tôi trở lại là tôi. Tôi đi vào một thế giới khác hẳn cái thế giới tôi hằng mơ ước.

Bộ mặt rúm ró vì sợ hãi của nàng càng kích thích tôi. Tôi nhẹ nhàng siết đôi tay lên chiếc cổ xinh đẹp. Tôi hoàn toàn hạnh phúc khi bóp chết Greta.

Chương XXXV

Bây giờ chẳng còn gì nhiều để nói. Tôi đã đạt tới đỉnh điểm... Tôi ngồi bất động rất lâu trong phòng sách. Không còn nhớ lúc nào họ đến. Họ xuất hiện cùng một lúc. Họ không đến ngay từ đầu, nếu không họ đã ngăn tôi giết Greta. Tôi nhận ra sự có mặt của Đức Chúa Trời - không, không phải Đức Chúa Trời, tôi lầm lẫn hết rồi - ý tôi muốn nói thiếu tá Phillpot. Tôi luôn nể trọng ông, ông luôn tốt với tôi. Đức Chúa Trời, nếu hiện hình thành người, chắc sẽ hao hao giống Phillpot. Một con người tốt bụng, trung thực...

Tôi không rõ Phillpot đã biết những gì về tôi. Tôi nhớ cái nhìn lạ lùng của ông trườn lên tôi cái buổi từ chỗ bán đấu giá ra về, rồi ông nhận xét rằng sự vui vẻ của tôi không phải điềm tốt. Cái gì đã dẫn ông đến cảm giác ấy?

Sau khi bóp chết Greta, tôi ngồi nguyên trên ghế, mắt đăm đăm nhìn cốc sâm panh rỗng. Mọi thứ trong tôi, quanh tôi đều rỗng. Chiếu sáng căn phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng yếu ớt. Tôi ngồi bất động, chờ điều gì sẽ xảy ra.

Hình như mọi người bắt đầu đi vào. Họ đi thành đám đông, rất im lặng, hoặc là tại tôi không nghe thấy gì.

Nếu Santonix có mặt, có lẽ cậu ta sẽ chỉ cho tôi cách cư xử. Nhưng Santonix đã chết, không giúp gì tôi, mà cũng chẳng ai có thể giúp tôi được gì hết.

Sau một lát tôi nhận ra là có bác sĩ Shaw. Ông ngồi không xa, có vẻ chờ đợi cái gì. Tôi nghĩ ông muốn tôi cất tiếng, nên nói thật to:

- Tôi đã về đây - Và nói tiếp: Greta đã chết. Tôi giết. Có lẽ các ông nên đem xác đi.

Một ánh chớp sáng lóa làm tôi phải cup mắt. Chắc có người chụp ảnh. Ông bác sĩ quay phắt đầu, nói rằng:

- Chưa được.

Rồi ông lại nhìn vào tôi. Tôi ghé sát mặt ông, nói:

- Tối nay tôi đã gặp Ellie.

- Thật à? Ở đâu?

- Ở ngoài, dưới cây thông. Nơi tôi gặp nàng lần đầu....

Dừng một lát, tôi tiếp:

- Nàng không trông thấy tôi... Không thể thấy. Tôi không có mặt. Tôi lo quá.

Ông bác sĩ hỏi dồn:

- Có phải anh đã cho xia-nua vào viên thuốc mà Ellie uống trước khi lên ngựa?

- Chúng tôi tìm thấy độc được trong lều của người làm vườn, và Greta đã giúp tôi trộn nó và thuốc. Chúng tôi làm việc này trong căn nhà bỏ hoang - Tôi bỗng bật cười to: - Hôm tôi mời ông đến khám cho Ellie, ông đã kiểm tra tất cả các thuốc, công nhận chúng là vô hại rồi. Đúng thế không?

- Đúng.

- Tôi rất khôn, phải không?

- Khôn, nhưng chưa đủ.

- Bằng cách nào ông phát hiện ra cái tổ con chuồn chuồn?

- Cái hôm xảy ra tai nạn thứ hai, tương tự cái trước, chúng tôi đã hiểu. Tai nạn mà các người không dự liệu.

- Claudia Hardcastle?

- Đúng. Cô ấy ngã ngựa chết, giống như Ellie. Nhưng lần này, nhiều người ở gần, thấy mùi xianua vẫn còn phảng phất. Nếu cô ta nằm đấy một

hoặc hai giờ mà không ai biết, thì tôi không nghi ngờ gì. Tuy nhiên không hiểu tại sao cô ấy lại có những viên thuốc của Ellie... trừ khi các người để vương vãi trong khu nhà "Folie"? Thịnh thoảng Claudia có đến đó. Chúng tôi tìm thấy dấu tay và một chiếc bật lửa cô ta bỏ quên.

- Chúng tôi chưa chuẩn bị chu đáo. Việc đó đòi hỏi rất tỉ mỉ. Ông cảm thấy tôi có dính đến cái chết của Ellie, phải thế không? Tất cả các người, phải thế không? - Tôi nhìn một lượt các khuôn mặt vây quanh - Các ông đều đã nghi ngờ!

- Mơ hồ thôi. Tuy nhiên, tôi không chắc là có thể vạch mặt anh.

- Ông sẽ bắt tôi?

- Tôi không phải cách sát.

- Vậy ông là gì?

- Là thầy thuốc.

- Tôi không cần ông.

- Cái đó còn để xem.

Tôi ngược mắt nhìn Phillpot:

- Ông làm gì ở đây? Để xét xử tôi? Chứng kiến tôi bị bắt giữ?

- Tôi chỉ là một người duy trì trật tự. Tôi có mặt với tư cách là bạn.

- Bạn của tôi?

- Bạn của Ellie.

Tôi không hiểu. Tất cả những gì xảy ra quanh tôi đều không còn ý nghĩa, vậy mà tôi thấy mình thật quan trọng. Cả đám đông người này vây quanh tôi! Cảnh sát, Shaw, Phillpot, toàn những người thường ngày rất bận việc.

Tôi mất khái niệm về thời gian, cảm thấy trong người rất mệt mỏi, từng lúc ngủ thiếp đi. Tỉnh dậy, tôi thấy mình bị vây giữa một lô quan tòa và thầy

thuốc. Thầy thuốc hỏi tôi hết câu này đến câu khác, tôi không thềm trả lời. Một người nhiều lần hỏi tôi muốn gì. Tôi xin một cây bút và một tờ giấy. Tôi muốn kể ra bằng văn bản mọi sự việc của đời tôi, mọi cảm nghĩ, mọi ước mơ. Tôi tin chắc thiên hạ rất muốn biết câu chuyện của tôi, vì tôi là một con người đặc biệt, quá khứ đầy thành tích kỳ lạ. Tôi nói:

- Các ông thường cho phép các tội phạm viết lời khai, tại sao tôi không viết? Biết đâu một ngày nào đó, mọi người sẽ đọc tôi?

Tôi viết không nhanh, vì cứ viết một ít lại mệt. Người nào đó nói trước mặt là tôi "sút giảm trách nhiệm", một cụm từ kỳ quặc. Một người khác không đồng tình, phản đối. Họ mặc sức bình phẩm ngay trước mặt tôi, chắc họ nghĩ tôi không nghe thấy.

Rồi tôi bị đưa ra tòa, và tôi yêu cầu mang cho tôi bộ quần áo đẹp nhất: tôi muốn gây ấn tượng với cử tọa. Qua diễn biến phiên tòa, tôi mới biết là từ lâu họ đã bố trí thám tử theo dõi tôi. Ellie nghĩ không sai: lũ gia nhân đã được Lippincott cài đặt trong nhà chúng tôi, và chúng đã biết nhiều chuyện về tôi và Greta, vì dụ chúng tôi bí mật hẹn gặp nhau trong cái lán bỏ hoang. Thật kỳ... từ khi Greta chết, tôi không quan tâm nàng nữa. Sau khi bóp cổ, tôi đã quên nàng hoàn toàn. Nhiều lần tôi cố gợi để sống lại phút giây sung sướng tuyệt vời khi bóp cổ nàng trong tay, nhưng ngay cả điều ấy cũng biến đi khỏi trí óc...

Một hôm, họ bất ngờ đưa mẹ tôi đến. Mẹ đứng gần cửa, và sự lo âu thường thấy trên mặt mẹ đã không còn, thế vào đó là một nỗi buồn vô tả. Cả mẹ và tôi chẳng có gì nhiều để nói với nhau. Mẹ chỉ phát biểu đơn giản:

- Mike con, mẹ đã gắng... mẹ đã gắng hết sức để giữ con an toàn. Mẹ đã không làm được. Mẹ luôn lo sợ ngày này sẽ đến.

- Mẹ ơi, không phải lỗi tại mẹ. Con đã đi theo con đường mà bước chân

con đưa đây.

Santonix cũng nói điều gần giống... Cậu ta cũng sợ. Và cả cậu ta và mẹ tôi đều không làm gì được. Không ai có thể làm gì... trừ tôi chẳng? Tôi không biết, không chắc. Thỉnh thoảng, tôi nhớ cái buổi tối Ellie hỏi: "Khi nhìn em như vậy, anh nghĩ gì?... Cứ như là anh rất yêu em." Ellie, nàng dịu dàng biết bao. Nàng sinh ra để hưởng hạnh phúc...

Điều bất hạnh là tôi đã ham muốn quá nhiều thứ, ham muốn mà không chịu bỏ công sức.

Hôm gặp Ellie, tôi và nàng đã cùng xuôi đường "Cánh đồng Gi-tan", và gặp bà Esther. Bà này nói lời đoán gỡ, khiến tôi nảy ra ý cho tiền bà - có tiền thì bà nhận làm bất cứ điều gì - để bà luôn dọa dẫm Ellie, làm nàng có cảm giác bị hiểm nguy rình rập. Bằng cách đó, tôi nghĩ sẽ làm cho cái chết của vợ tôi có vẻ hợp lý. Giờ tôi mới biết là bà Esther sinh ra sợ hãi, sợ thay cho Ellie. Bà cảnh báo nàng hãy coi chừng "Cánh đồng Gi-tan", thực ra là coi chừng tôi. Tôi đã không hiểu.

Phải chăng Ellie đã sợ tôi? Có thể lắm, dù nàng không ý thức điều đó. Nàng cảm thấy bị đe dọa, bị hiểm nguy nào đó rình rập. Santonix đã đoán ra điều ác trong tâm hồn tôi, y hệt như mẹ tôi đã đoán, và có lẽ cả Ellie nữa? Nhưng nàng đã mắc kệt, nàng vẫn thường như thế. Thật kỳ lạ. Giờ đây tôi hiểu là chúng tôi đã từng sống hạnh phúc, rất hạnh phúc. Tiếc rằng tôi đã không chấp nhận hạnh phúc sớm hơn. Tôi đã có cơ may - tất cả mọi người đều có cơ may - nhưng... nhưng đã quay lưng lại cơ may.

Thật kỳ lạ, có phải không, Greta chẳng còn ý nghĩa gì nữa với tôi?

Cả ngôi nhà tuyệt vời kia cũng không còn ý nghĩa.

Chỉ còn Ellie... Mà Ellie không bao giờ thấy tôi nữa... không ai thấy tôi nữa trong cái đêm dài vô tận mà tôi chìm ngẫm.

HẾT

Cảm ơn mọi người đã đọc <3

Chân thành cảm ơn bạn Long Truyện đã đánh máy tác phẩm này.